

Den Hvide Slavehandel

(Den Hvide Slavinde)

DET TYVENDE AARHUNDREDES SKÆNDELSE

ROMAN

AF

ELISABETH SCHØYEN

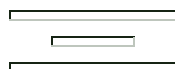
(FYRSTINDE GONZAGA)

ENERET FOR DANMARK OG NORGE

FREDERIKSBERG BIBLIOTHEKS
FORLAG

MCMXIV

FORTALE AF ANNA PAPPRITZ.

Formand i de tyske Kvindeforeningers Forbund

Jeg har med den største Interesse læst Elisabeth Schøyens Roman »Den hvide Slavehandel«, og jeg ønsker denne Bog den største Udbredelse. I Særdeleshed bør den læses af Mødre, som har unge Døtre.

Den tyske Kvindebevægelse, specielt de Foreninger, der har skrevet Kampen mod den organiserede Last paa deres Faner (»Foreningen for Ungdommens Beskyttelse«. »Den Internationale Forening til Slavehandelens Ophævelse« og andre lignende) har allerede i Menneskealdre været ivrigt beskæftiget med at udbrede Oplysning angaaende disse dunkle Sider af Tilværelsen; men vor Faglitteratur har ikke Evne til at trænge ind i alle Samfundets Kredse, og naar Skønlitteraturen er gennemsyret af en sædelig Tendens og forfølger det samme Maal anser vi den derfor som en værdifuld Forbunds-fælle i vort Arbejde.

Elisabeth Schøyens dybt gribende Bog er vel egnet til! at aabne de uvidendes Øjne og til at ryste de ligegyldige op; det gælder at beskytte vor Ungdom imod den sørgeligste Skæbne. Enhver ung Pige kan blive udsat for denne Skæbne; de Herrer Pigehandlere og Koblere udbreder deres Net i alle Retninger, og ogsaa den hæderligste unge Pige løber Fare for at falde som Offer for deres List.

Da den sociale Udvikling fører med sig, at stedse flere unge Kvinder maa forlade Forældrenes Hus for at søge et selvstændigt Livserhverv, er det ogsaa Samfundets Pligt at beskytte disse unge Kvinder.

Elisabeth Schøyens ypperlige Bog vil sikkert bidrage til at vække Samvittigheden til Forstaaelse af dennes Pligt og dermed opfylde en vigtig social Mission.

A. PAPPRITZ, Berlin.

————— » : o : « —————

ELISABETH SCHØYENS BOG »DEN
HVIDE SLAVEHANDEL«

foreligger nu i 3. Oplag, ikke blot i den danske Udgave, men ogsaa i den franske, norske og tyske. Dette vidner om den Opmærksomhed, den har vakt. Under Romanens Form fremstilles de Farer, som kun den unge Kvinde, der forlader Fædrelandet, Slægt og Venner for af søge sin Lykke blandt fremmede, kender. Skildringen af den unge Piges Lidelse er vel skikket til at vække Eftertanke og indskærpe den alvorlige Fare, at ingen Kvinde bør modtage nogen Plads i Udlandet uden forud at være forvissat om, at det er hæderlige Folk, i hvis Brød hun skal træde; Bogen fortjener derfor stor Udbredelse.

København i November 1911.

AXEL MELDAHL,

Formand for den danske Komite til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel.

————— » : O : « —————

FORORD TIL DEN TYSKE UDGAVE

af den tyske Nationalkomite til den internationale Bekæmpelse af Pigehandelen.

—————

Vi har læst denne Bog med den største Interesse. Trods det vanskelige Emne er Romanen helt igennem anstændig og kunstnerisk skreven, og selv om Handlingen som Roman er fri Digtning af Forfatterinden, saa kan vi dog bekræfte, at Skildringerne af Pigehandlers Trafik i ingen Henseende er overdreven, men i enhver Enkelthed svarer til vore Erfaringer.

Vi haaber, at Udgivelsen af dette Værk vil bringe Folkets Mængde Oplysning om dette vor Tids brændende Spørgsmaal og derved bidrage til at forringe Antallet af de beklagelsesværdige Skabninger, som intetanende hjemfalder til denne den dybeste Fornedrelses skrækkelige Lod.

Det ligger derfor ogsaa i vor Interesse, at denne Bog faar den størst mulige Udbredelse.

Den tyske Nationalkomite.

Med særdeles Højagtelse

A. J. WEGENER, Major,

Berlin.

———— » : o : « —————

I.

Det var i en lille Lejlighed paa tredje Sal i et nyt Hus paa Strandboulevarden i København. Det var en kold, stormfuld Vinterdag, og Sneen faldt tæt paa Gaden udenfor. Men i Stuen var det varmt og hyggeligt med Ild i Ovnene og dobbelte Vinduer.

»Se her, Fader,« udbrød den unge Pige, idet hun fo'r op af Gyngestolen med et Nummer af Berlingske Tidende« i Haanden, »dette er noget for mig!« Og hun læste en Annonce højt for ham, langsomt og med Eftertryk paa hvert Ord:

»En Familie i Belgien ønsker en ung Pige til at tale Tysk og Engelsk med deres Døtre. Vedkommende maa have et smukt Ydre og et elskværdigt Væsen. Høj Løn, lidet og let Arbejde. Man henvender sig hver Dag mellem 10—12 Formiddag i »Hotel Paris«, København.»

»Aa, hvor skulde jeg være glad, om jeg kunde faa en saadan Plads!« tilføjede Alma, medens hun vedblev at staa med Avisen i Haanden.

Kaptajn Bang satte Kaffekoppen fra sig paa Bakken og lænede sig tilbage i Sofaen, idet han strakte Haanden ud efter Bladet.

Og efter at have læst Annoncen med egne Øjne svarede han:

»Ja, du har Ret, mit Barn, dette lyder jo udmærket: let Arbejde og høj Løn. I Almindelighed er Vilkaarene de modsatte. Du har netop faaet Udmærkelse til din Eksamen i Sprog, saa du burde jo kunne paatage dig dette. Til at tale med nogle unge Piger kræves der vel heller ikke saa meget.»

»Og tænk, i en udenlandsk Familie!« sagde Alma henrykt. »Det, som jeg netop havde ønsket mig saa meget!«

Nu traadte Fru Bang ind i Stuen. Det var en lyshaaret, fintbygget og bleg Dame paa omkring de fyrretyve Aar, med blaa, milde Øjne og et lidt træt Udtryk om Munden.

»Hør her, Moder,« sagde Kaptajnen, »i »Berlingske Tidende« staaer der, at en belgisk Familie søger en ung Pige, som kan paatage sig at tale Engelsk og

Tysk med deres Døtre mod høj Løn, Man kan henvende sig i »Hotel Paris«. Det maa være rige Folk, siden de kan bo i dette kostbare Hotel. Det vilde jo være udmærket for Alma, om hun kunde faa en saadan Plads.«

»Jeg, som altid har ønsket mig at kunne komme ud at rejse!« udbrød Datteren, idet hun klappede i Hænderne. »I Morgen gaar jeg hen i Hotellet for at høre, hvad det er. Anbefalinger kan jeg jo med Lethed skaffe. Eksamensattest har jeg.«

Den lille, venlige Fru Bang syntes ikke straks at blive lige saa glad som sin Mand og Datter, og hun svarede:

»Men, søde Barn, længes du da virkelig saa meget efter at forlade dit Hjem? Du har jo før sagt, at du helst vilde give Timeundervisning her i Byen.«

»Ja, heller vilde jeg give Timeundervisning i en Skole eller privat end at tage ud som Guvernante med et Par Hundrede Kroner om Aaret,« svarede Datteren, »Men det første er vistnok i økonomisk Henseende lige saa ynkeligt som det sidste. Det er kun Sulteføde begge Dele.«

»Det har hun saamænd ganske Ret i,« sagde Kaptajnen, »Ude i Verden betales jo Kundskaber og Lærdom mangfoldige Gange højere end her hjemme. I andre Lande har man mere Respekt for Dannelsen.«

»Ja,« stemte Alma i med, »Sofie Bartholdis ældste Søster fik Tusind Kroner om Aaret, da hun var Guvernante i en adelig Familie i Østrig. Hvis jeg fik en saadan Plads, kunde jeg maaske lægge en hel lille Formue op.«

»Jeg vilde dog alligevel foretrække at beholde dig hjemme,« sagde Moderen. »Dine smaa Søskende giver os Bryderi nok endnu, og vi kunde trænge til din Hjælp baade til at reparere deres Tøj og til at gennemgaa Lektier med dem.«

»Der er da ingen Mening i, at Alma skal kaste de bedste Aar af sit Liv bort for at gaa her hjemme og slæbe,« indvendte Kaptajnen. »Hvorfor har vi i det hele taget ladet hende gaa i Frøken Zahles Institut, naar det ikke var, for at hun skulde kunde skaffe sig en uafhængig Stilling? Saadanne Egoister kan vi da heller ikke være.«

»Egoister? Nej, det ved du jo godt, at der ikke er Tale om,« sagde hans Kone i en lidt bebrejdende Tone. »Men, naar jeg skal være oprigtig, maa jeg tilstaa, at jeg aldrig vilde have et Øjeblik Ro, naar jeg vidste, at min Datter opholdt sig i et fjernt Land mellem ganske fremmede Mennesker. Jeg synes, man læser om saa meget ondt fra disse store Lande.«

»Aa, hvad er det dog for Nonsens!« udbrød

Kaptajnen, idet han rejste sig og tændte sin Cigar for at gaa. »Daarlige Mennesker findes der overalt, her hjemme saavel som i Udlandet. Vil man lære at svømme, maa man vel ogsaa have Mod til at kaste sig i Vandet. Alma har jo faaet en ordentlig Opdragelse og har en fast Karakter, saa hun klarer sig nok. Desuden har vi jo Post og Jernbaner, saa hun kan skrive til os eller rejse hjem, hvis hun ikke synes om at være der.«

Alma slog Armene om Moderens Hals og sagde med indsmigrende Stemme:

»Søde Moder, lov mig, at du i Morgen Formiddag vil følge mig hen paa Hotellet.«

»Nej, om jeg gør det!« svarede Fru Bang. »Det maa du faa Fader til. Han taler jo flydende Fransk, medens jeg ikke kan udtrykke mig i noget som helst fremmed Sprog.«

»Ja, jeg skal følge dig derhen, lovede Kaptajnen, idet han gik ud af Stuen.

Fru Bang satte sig ved Vinduet og trak en Kurv frem, fuld af sorte Uldstrømper, som hun gav sig i Færd med at stoppe. Imidlertid bar Alma Kaffekopperne ud, men vendte straks efter tilbage og tog Plads ved Vinduet lige over for Moderen. Medens hun hjalp denne med Stopningen, sagde hun:

»Nu skal du faa at høre, hvad jeg vil gøre. For de første Penge, jeg tjener, skal jeg købe et nyt Gulvtæppe, som du og Fader skal faa til Julegave. Senere skal I faa et nyt Tæppe til Divanbordet, et af grønt Plysch, og siden« — hun saa sig om i Stuen — »ja, saa skal I faa to rigtig gode og magelige Lænestole, en til hver af jer.«

Fru Bang smilede, idet hun løftede Hovedet og kastede et kærligt Blik paa sin Datter.

»Ja, det er rigtig elskværdigt af dig, lille Alma,« sagde hun, »at ville tænke paa os og at ville glæde, os med de Penge, du tjener; men Gulvtæppet vil jeg nu slet ikke have bort for det første. Det sad jeg nemlig paa Fyn og arbejdede paa med egen Haand, den Gang jeg var forlovet, og mine bedste Tanker er indvævede deri. Din Fader var den Gang netop bleven Officer og var med i Krigen mod Tyskerne, og medens jeg forberedte mit Udstyr, laa han farlig syg paa Als. Som du ved, havde han faaet en Kugle i Knæet og kom tilbage som utjenstedygtig i Hæren. Glæde og Haab, Ængstelse og Sorg fyldte afvekslende mit Hjerte, medens jeg sad og arbejdede paa dette Tæppe, og da din Fader kom tilbage, var det færdigt. Altsaa kan du forstaa, at det har en særegen Interesse for mig, og jeg vil aldrig af med det.«

»Nu ja, saa skal du faa Lov til at beholde det,« svarede Alma smilende.

»Og med Hensyn til det hvide, hæklede Bordtæppe, som du vil fortrænge med det elegante Plysch, saa frabeder jeg mig ogsaa dette,« vedblev Fru Bang. »Da Fader maatte gaa ud af Militærtjenesten med Kaptajns Rang og en ubetydelig Pension, vidste han i Begyndelsen ikke, hvad han skulde gribe til. Men saa overtalte min Fader ham til at sætte sig ind i Landvæsenet for at være ham behjælpelig med Bestyrelsen af vor Gaard paa Fyn. Efter din Bedstefaders Død overtog han Gaarden, og da Bedstemoder var svagelig, førte jeg Tilsyn med Husholdningen. Fra nu af kunde min kære, forhen saa virksomme Moder ikke gøre andet end strikke og hækle, og dette Bordtæppe var hendes sidste Værk. Hun arbejdede paa det et helt Aar. Derfor er det mig en altfor dyrebar Erindring til, at jeg vilde bytte det med noget andet. Heller ikke behøver du at bekymre dig om at skaffe os nye Møbler; thi de, vi har, er næsten alle fra de første Aar af vort Ægteskab, og, da de er Frugten af vort Arbejde, er de blevne os saa kære som gamle, trofaste Venner. Da din Fader en Gang i Fødselsdagsgave forærede mig et Nummer i Industrilotteriet, vandt jeg Bogskabet. Alle de smukke Bøger, som staar deri, har vi faaet af hinanden eller ogsaa af Venner. Naar vi af og til er i Selskab hos en rig Familie, som har et pragtfuldt Hjem, føler jeg mig ikke vel. Naar jeg kommer hjem igen, synes jeg altid, det er hyggeligst her, hvor ethvert Stykke Bohave, hvor tarveligt det end er, vækker Minder om lykkelige Dage.«

»Ja, du er beskeden i dine Fordringer,« mente Datteren, idet hun bøjede sig frem over det smalle Sybord og kyssede sin Moder: »Men Fader klager jo stadig over, at han har for smaa Indtægter af sin Lotterikollektion.«

»Ja, lidt flere Penge kunde vi nok trænge til,« indrømmede Fru Bang. »Det gjorde mig far Eksempel ondt, at vi ikke havde Raad til at lade Rolf gaa paa Kunstakademiet, saa at han maatte fare til Søs som simpel Matros; og naar dine yngre Brødre bliver færdige med Skolen, maa jo ogsaa de slaa ind paa en eller anden praktisk Vej. Vi har ikke Raad til at lade dem uddanne til Officerer eller til at give dem akademisk Dannelse. Din lille Søster maa ogsaa lære at arbejde, ligesom du, saa her kunde jo dine Penge blive til stor Nytte.«

»Ja, jeg skal hjælpe jer alle!« — lovede Datteren med et Ansigt, der straaled af Glæde ved Tanken om alt det gode, hun muligvis en Gang kunde blive i

Stand til at gøre for sine smaa Søskende.

Nu ringede det paa Entredøren, og hun løb ud for at lukke op. Det var en ung Veninde, og Alma tog hende ind i sit Sovekammer for at fortælle hende, hvad hun havde læst i Avisen, og betro hende sine Planer for Fremtiden. Hun var saa lykkelig, som om hun allerede havde faaet Løfte om Pladsen, og glemte, at den maaske kunde blive besat med en anden.

Samme Aften, efter at Børnene havde lagt sig, sad Kaptajnen og hans Hustru endnu nogen Tid sammen i Dagligstuen. De talte paany om Almas Ønske med Hensyn til denne Plads i Belgien.

Kaptajnen var lige saa begejstret som sin Datter, medens Moderen vedblev at vise Ulyst til at gaa ind paa Planen.

»Ser du da ikke, hvor smuk hun er?« spurgte hun.

»Om jeg ser det?« udbrød han forbavset.

»Ja, alle Mennesker, som træffer hende, lægger jo Mærke til hendes yndige Ansigt,« vedblev Moderen. »Dette store, lyse Haar, og de blaa, forstandige Øjne, og saa de fine, regelmæssige Træk og den lille, røde Mund over en skinnende Perlerække af Tænder! Og dertil hendes slanke Figur og ranke Holdning,«

»Men, kære Birthe, hvad mener du dog med hele denne Lovtale?« spurgte han. »Ja, hvis hun virkelig er saa smuk, som du siger, saa kan hun jo maaske gøre et godt Parti derude med en eller anden fornem Mand.«

»Aa nej, du,« svarede Fruen, idet hun rystede paa Hovedet, »en ung Pige, hvis Forældre er fattige, gør aldrig noget stort Parti i Udlandet. Der er jo Ægteskabet kun en Forretning, en Spekulation.«

»Men hvorfra i al Verden ved du det?« spurgte han forbavset. »Du har jo aldrig sat din Fod udenfor Danmarks Grænser.«

»Det har jeg da virkelig læst nok om i Bøger,« svarede hun.

»Romaner kan man ikke altid stole paa,« mente Kaptajnen. »Der skrives jo Romaner her i Landet ogsaa, men det er jo bare ørkesløse Menneskers Hjernesvind. Jeg finder nu, som før sagt, at det er Egoisme af Forældre at ville holde deres Børn hjemme, naar de føler Lyst til at flyve ud for at prøve deres Vinger. Alma er forstandig nok til at kunne værges sig selv. I Morgen skal jeg undersøge, hvad det er for en Slags Mennesker, som tilbyder Pladsen, og mig narrer man ikke saa let.«

Hans Hustru tav; men da han nu netop, paa Grund af sin medfødte Troskyldighed, saa tidt var bleven et Offer for andres Egennytte, følte hun sig

fuldkommen overbevist om hans Evne til at gennemskue og bedømme de Personer, som han den næste Dag agtede at opsøge.

Imidlertid stod hun magtesløs lige over for baade Mandens og Datterens fælles Lyst til at gøre Forsøget, og derfor gjorde hun ikke flere Indvendinger, men lod dem faa deres Vilje.

Den følgende Dag Klokken 10 steg Kaptajnen og hans Datter ind i en Sporvogn, som førte dem lige til det Torv i Byens Centrum, hvor Hotellet laa. Det var med en let Hjertebanken, at Alma ved Faderens Side spadserede over Pladsen og ind i det store, elegante Hotel, hvori hun aldrig forhen havde sat sin Fod. Den brede Trappe, belagt med bløde Tæpper, og de talrige Tjenere i sorte Kjoler og hvide Slips, imponerede hende ogsaa, medens hun i dyb Tavshed steg op ad Trappen og ind ad den lange Gang for at søge Dør Nr. 13. Dette Værelse var nemlig blevet dem opgivet af Portneren som det, hvori den fremmede Dame, Madame d'Avrile, opholdt sig. En Neger i sort Kjole og rød Vest sad paa en Stol udenfor og bad paa Fransk om deres Visitkort.

Han forsvandt. Et Øjeblik efter kom to unge Piger ud, hvorpaa Alma og Kaptajnen førtes ind i et stort, firkantet Værelse, højt til Loftet og smukt møbleret.

Midt paa Gulvet stod en ældre, hvidhaaret Dame i sort Atlaskes Kjole, besat med hvide Kniplinger, og Fingre funklende af Diamanter. Hun spurgte straks paa Fransk:

»Taler Monsieur og Mademoiselle Fransk?«

»Ja, Madame, lidt!« svarede Kaptajnen, idet han bukkede galant.

»Vær saa god, træd nærmere!« bad hun da, idet hun pegede paa en Sofa i en Krog af Stuen, medens hun selv satte sig i en Lænestol lige overfor.

Alma følte sig straks ubehagelig berørt ved Synet af dette Ansigt med den spidse, røde Næse, de grønne, fremstaaende Øjne samt den smalle, farvede Mund. Men den fremmede smilte uafladelig, medens hun talte, og hendes udsøgt høflige Væsen forjog snart dette første ubehagelige Indtryk.

»Vi kommer i Anledning af en Annonce, som vi i Gaar læste i »Berlingske Tidende«,« begyndte Kaptajnen. »De ønsker en ung Pige, som kan tale Tysk og Engelsk.«

»Ja, ganske rigtig,« svarede den fremmede. »Det er ikke til mig selv, men min gifte Søster i Bryssel, Grevinde d'Epinay har bedt mig om at udrette denne Kommission for hende. Jeg kommer fra St. Petersborg og er kun paa Gennemrejse i København. Og da nu de skandinaviske Guvernanter er meget

ansete i Udlandet paa Grund af deres solide Uddannelse, vilde min Søster gerne have en her fra Landet. Tør jeg spørge, om det er den Demoiselle, som jeg har den Fornøjelse at se her?» Og hun vendte sig til Alma.

»Ja,« svarede denne. »Jeg har nylig taget Eksamen baade i Engelsk, Tysk og Fransk, og jeg skal gerne oversætte mine Attester, saa De kan faa dem at læse.«

»Behøves ikke,« svarede Madame d'Avrile i en ligegyldig Tone. »Naar man rejser meget og ser mange Mennesker, lærer man tilsidst at dømme efter det personlige Indtryk, og Mademoiselle falder straks i min Smag. Tør jeg spørge om Deres Alder?«

»Jeg er lige fyldt atten Aar.«

»Lever Deres Forældre?«

»Ja, dette er min Fader, Kaptajn Bang! Moder lever ogsaa.«

»Deres Hr. Fader samtykker altsaa i, at De forlader Hjemmet?«

»Ja, vi maa finde os deri!« tog Kaptajnen nu til Orde. »Thi vi har fem Børn og meget smaa Midler. Jeg var først Officer, men blev saaret i Krigen og maatte derfor søge en anden Livsstilling. Jeg overtog da min Svigerfaders Gaard; men Landbruget betalte sig ikke, jeg var uheldig i alt og maatte tilsidst gaa fra det hele. Nu har jeg en Lotterikollektion og noget Kontorarbejde; men mine Indtægter er, som sagt, smaa, saa jeg er nødt til at lade mine Børn arbejde, saa snart de er gamle nok dertil. Denne min ældste Datter har altid haft Lyst til at rejse ud for at faa fremmede Lande at se, og da nu Lejligheden tilbyder sig, saa vilde vi forsøge, om hun muligvis paa denne Maade kunde faa sit ønske opfyldt. Hun har altid været en brav og flittig Pige baade paa Skolen og i Hjemmet, det tør jeg sige, ikke blot fordi hun er mit Barn; men fordi det er den simple Sandhed.«

»Vel, jeg tror Dem, Hr. Kaptajn!« svarede Damen med et høfligt Smil. »Arbejdet skal kun bestaa i at ledsage to unge Piger paa deres Køre- og Spadsereture og tale Engelsk og Tysk med dem. Intet andet.«

»Skal man være meget elegant klædt?« vovede Alma nu at spørge; thi hun tænkte paa, at Faderen vistnok umuligt kunde skaffe hende noget kostbart Udstyr.

»De kan rejse ganske som De er,« beroligede Madame d'Avrile hende. »Mine Søsterdøtre bærer aldrig deres Toiletter mere end en eller to Gange og forærer dem derefter til deres Selskabsdame. De skal faa Overflod af Tøj, naar De kommer derved. De har

ingen som helst Udgifter hverken til Udstyr eller Rejse. Hvis vi bliver enige, rejser De med mig om to Dage.«

Den udenlandske Dames flotte Silkedragt, hendes Diamanter og den ligegyldige Mine, hvormed hun talte om Penge, hvis Erhvervelse altid havde voldt Kaptajnen saa meget Besvær, og for hvilken Familien hver Dag havde maattet paalægge sig mange Savn, øvede en næsten betagende Virkning baade paa Fader og Datter. Da Sagen endelig var aftalt, havde de begge en Fornemmelse, som om de drømte.

»Jeg rejser Fredag Aften,« sagde Madame d'Avrile. »Mademoiselle maa møde paa Banegaarden Kl. 8 præcis. De har vel et Fotografi af Dem? Jeg vil gerne sende min Søster det.«

»Ja, jeg har et, som er taget for ganske nylig,« svarede Alma. »Jeg skal sende det herhen i Eftermiddag.«

»Tak! Tak! Paa snarligt Gensyn!« De hilste hverandre gensidigt med Haandtryk, hvorefter Fader og Datter trak sig tilbage.

Medens de gik hen ad Gangen, mødte de en ung Pige, som spurgte, om det var her, den Dame boede, som havde averteret efter en Selskabsdame. »Ja,« svarede Kaptajnen, »det er derhenne paa Gangen i Værelse Nr. 13. Men forresten er Pladsen allerede besat.«

Den unge Pige syntes imidlertid at overhøre denne sidste Sætning og gik hen til Negeren, som endnu sad paa Vagt udenfor Døren.

»Nu har du skudt Papegøjen,« sagde Kaptajnen til sin Datter, idet de gik ud af Hotellet.

»Ja, jeg er frygtelig glad,« svarede hun, »saa glad, at jeg kunde have Lyst til at danse hen ad Gaden!«

Faderen lo, og de lo begge, idet de Haand i Haand spadserede hjemad,

Da Fru Bang erfarede, hvad der var aftalt, maatte ogsaa hun begynde at vise sig fornøjet; men Taarerne stod hende nu alligevel i Øjnene, idet hun omfavnede Datteren og sagde:

»Ja, Gud velsigne dig og være med dig, mit Barn, hvor du end havner!«

De to følgende Dage fik Alma meget at gøre med at sige Farvel til sine nærmeste Venner og ordne sit Tøj. Moderen gav hende alt, hvad hun selv kunde undvære, og Faderen skænkede hende en ny, stor Kuffert.

»Du skal faa en nydelig Dukke til Juleaften,« lovede Alma sin seksaarige Søster, »og du, Bernt, skal faa en Gyngehest.«

»Ja, saadan en med brunt Haar!« sagde han ivrig.

»Men hvad skal jeg have?« spurgte den elleveaarige Alf.

»Det ved jeg ikke nu,« svarede den ældste Søster smilende; »men jeg skal nok erindre jer alle.«

— — —

Fredag Aften fulgte Forældrene hende til gaarden, hvor Madame d'Avrile ventede. Hun var ledsaget af Negeren samt af to unge Piger. Der var ikke Tid til mange Ord; thi her var fuldt af rejsende, som trængte sig frem for at købe Billetter og for at faa indskrevet deres Bagage, og Madame d'Avrile var saa optagen, at hun lige fik rakt Kaptajnen og hans Kone Haanden til Farvel. Hjemvejen bemærkede Fruen:

»Den Dames Ansigt synes jeg ikke om.«

»Jo, hun er vistnok en udmærket Person!« mente Kaptajnen. »Man har ikke Lov til at dømme Folk efter deres Ansigt. Desuden er det jo ikke hos hende, men hos Søsteren, at Alma skal være. Hun har jo lovet at skrive til os straks efter Ankomsten, og er hun ikke fornøjet, kan hun jo komme hjem igen.«

———— » : o : « —————

II.

Madame d'Avrile og Alma steg op i en første Klasses Sovekupé, og Toget satte sig i Gang.

»Lad os nu straks komme til Ro,« sagde Madame. »Jeg er meget træt; under mit Ophold i København har jeg nemlig haft en let Anfald af Influenza.« Og dermed hængte hun Kaaben op paa et Søm ved Døren og ordnede sig til Natten.

Alma fulgte hendes Eksempel, og nogle Øjeblikke efter laa de begge hver paa sin Sofa. Madame d'Avrile sov straks ind og snorkede højt. Alma derimod tænkte først paa Forældrenes kærlige Raad og Advarsler og dernæst paa sine smaa Søskende, inden hun bad sit Fadervor. Derefter faldt ogsaa hun i Søvn.

Da Alma vaagnede næste Morgen, var hendes Rejsekammerat allerede ivrig optagen af at ordne sin krøllede Paryk og sminke sit rynkede Ansigt.

Efter endt Paaklædning trak hun en Flaske Kognak frem og bød Alma et Glas.

»Drik kun!« opfordrede hun. »Det bringer Blodet i

Omløb og styrker baade Legeme og Sjæl.«

»Nej, tak,« svarede Alma smilende, »Kognak er den modbydeligste Drik, jeg kender! Jeg har faaet den et Par Gange som Medicin.«

»Som De vil!« svarede Madame d'Avrile leende. »Er De en saadan Snerpe?« Dermed tømte hun to Glas til nogle smaa Kiks.

Rejsen gik over Kiel til Hamburg, hvor der skulde være en Times Ophold. Først her fik Alma Øje paa Negeren med de to unge Piger; men disse blev altid holdt paa Afstand. Madame d'Avrile bød Alma at tage Plads ved et af Vinduerne i den store Jernbanerestaurations og gav Kelneren Ordre til at bringe Kaffe og Smørrebrød.

»Hvem er denne Neger?« spurgte Alma. »Hvor kommer han fra?«

»Det er min Tjener, han hedder Tom,« svarede Madame d'Avrile, idet hun begyndte at smøre Smør paa Brødet. »Han er fra Sydamerika. De to unge Piger skal over til Buenos Ayres som Lærerinder i rige Huse.«

»Er de Danske?« spurgte Alma.

»Ja, den ene, den anden er Svensk. Men spis nu, lille Mademoiselle!« opfordrede hun. »Vi har en lang Rejse for os, og jeg ved ikke, naar der igen Tid nok til et ordentligt Maaltid.«

Alma fulgte Opfordringen, medens hun saa paa de mange rejsende, der strømmede ind i og ud af Salen, drak, spiste, vekslede nogle Ord med hverandre og atter forsvandt. Hvert Øjeblik ringede Klokken til de forskellige Tog, og Konduktøren stak Hovedet ind ad Døren og raabte: »Køln!« — nu: »Berlin!« — nu: »Frankfurt!«

Salen var næsten tom, da en midaldrende Mand kom ind med en lille lysløkket Pige ved Haanden. Han var lav af Vækst, rund og fed som en Bolle, havde tykke Hænder, svær, rød Hals, et rundt Hoved med krøllet, brunt Haar og Skæg samt lysebrune rindende Øjne. Hans Ansigt var kobberrødt, Læberne brede og kødfulde. Med sin graa Frakke, blaa, vide Benklæder og blaa Vest med Messingknapper lignede han mest en velstaaende tysk Hestepanger.

At Barnet ved hans Side kunde have noget med denne Person at gøre, forekom en straks mærkeligt; thi den lille Pige med de rene Træk og de lange, lyse Krøller saa ud, som om hun stammede om ikke fra et aristokratisk saa dog fra et fint Hus.

Idet Manden fik Øje paa Madame d'Avrile, nærmede han sig smilende og tog Hatten af.

»Er det virkelig min gamle Veninde?« spurgte han paa hollandsk, idet han rakte hende Haanden.

»Ja, saamænd!« svarede hun i samme Sprog. »Hvor kommer De fra, Monsieur van Yck? Og hvor skal De hen?«

»Jeg kommer fra Kiel og er paa Rejse til Antwerpen,« svarede han. »Tillader De, at jeg tager Plads her ved Bordet og spiser Frokost sammen med Dem?«

»Med Fornøjelse!« svarede hun og ryddede lidt til Side, medens den fremmede Herre kaldte paa en Kelner og forlangte en Kop Kaffe til sig selv og et Glas Mælk med Wienerbrød til sin lille Ledsagerske.

»Forstaar De, hvad vi siger?« spurgte imidlertid Madame d'Avrile Alma paa fransk.

»Nej!« svarede denne. »Hvad er det for et Sprog?«

Madame umagede sig ikke med at svare paa dette Spørgsmaal, men fortsatte nu sin Samtale paa hollandsk med Hr. van Yck.

»Hvad er det dog for et Vidunder af et Barn,

De har med Dem?« spurgte hun. »De er maaske gift?«

»Nej,« svarede han leende, »det har jeg hverken haft Tid eller Lyst til! Jeg ved i det hele taget ikke, hvorledes nogen Mand kan lade sig frivillig lænke for hele Livet. Den lille her er Datter af en tysk Marineofficer, som er bosat i Kiel. Jeg handler nu paa egen Haand.«

»Ah saa! De arbejder altsaa ikke længer for de Herrer Siebel og Groll?«

»Nej, det har jeg holdt op med for flere Aar siden! Nu har jeg min egen Forretning i Antwerpen. Jeg har valgt en Specialitet. Det er Børn fra otte til tolv Aar.«

»Jeg forstaar?« nikkede hans Veninde. »Og den lille her...?«

»Har jeg som sagt fanget i Kiel. I de offentlige Parker sidder der jo altid en Mængde Barnepiger, som man med Lethed kan indlede Bekendtskab med. Man indbyder dem til at følge med i Teater, man giver dem nogle Smaating, Handsker, Silketørklæder eller lignende, og tilsidst tilbyder man dem en Sum Penge for Barnet.«

»Skriger de smaa ikke, naar de føres bort?« spurgte hun ganske rolig.

»Jo, hvis man vilde forsøge at tage dem med Magt, vilde de naturligvis skrike og derved ødelægge hele Affæren,« svarede han; »men saa dum er man jo ikke. Jeg har studeret den Sag til Bunds. Jeg har altid Chokolade og Kager i Lommen. Ved Hjælp af sligt bliver man snart gode Venner med de smaa....«

»Javel, javel.. ..« nikkede hun.

»Og naar de saa har faaet Tillid til en, finder man paa en eller anden Historie, for Eksempel, at man vil

følge dem hen til et Hus? hvor de kan genfinde deres Barnepige, eller ogsaa, at deres Forældre venter dem paa et Sted, hvor man har lovet at bringe dem hen. Det er et helt Studium, forsikrer jeg Dem.»

»Det vil jeg tro; enhver Specialitet kræver sine særegne Forstudier.«

Han fortsatte:

»Men først og fremmest maa man have et venligt og elskværdigt Ydre, hvad jeg smigrer mig med at have.«

»Naturligvis! — Men,« spurgte hun videre, »kan De tjene noget synderligt paa denne Handel?«

»Ja, ja, den lønner sig storartet!« forsikrede han. »Ikke unge Mænd, men ældre, som kun vil have Lækkerbidskener. Disse gamle Levemænd er i Reglen saa rædde for at miste en Dag af deres kære Liv, at de ikke tør give sig i Kast med voksne Kvinder. Og de betaler, hvad det skal være.«

»Hvor længe kan disse Børn bruges?«

»Nogle Aar,« svarede han. »Der er en Kanal udenfor mit Hus i Antwerpen. De forstaar vel?«

»Ja, ja, jeg forstaar! Der forsvinder de døde Legemer, uden at man ved, hvorfra de kommer.«

Van Yck saa sig om med et sky Blik, medens han drak sin Kaffe.

Efter nogle Øjeblikkes Forløb vedblev han:

»Nogle dør tidlig, andre holder ud i flere Aar, men naar de ikke længer kan bruges i min Forretning, sælger jeg dem til de simple Huse i Havnene, som besøges af fremmede Sømænd. Men lad os nu faa at høre, hvorledes det gaar Dem, Mademoiselle Jeanet!«

»Paa denne Rejse hedder jeg Madame d'Avrile,« oplyste hun hurtigt.

»Ah saa!« mumlede han. »De er naturligvis ogsaa Deres egen Herre nu?«

»Nej, desværre!« svarede hun. »Skal man nedsætte sig selv, maa man have en Driftskapital, og den har jeg aldrig kunnet spare sammen. Derfor er jeg endnu kun Agent. Men nu har jeg dog lidt større Indtægter, flere Procenter, Hotelregninger og alle andre Udgifter betalte. Jeg rejser for Huset Vardel i Antwerpen.«

»Vardel? — Ja, det er jo en hovedrig Mand. Man har sagt mig, at han aldrig har færre end et Tusind Stykker paa Haanden.«

»Det tror jeg gerne,« svarede hun. »Hans Forretning gaar vistnok glimrende. Han arvede den efter sin Moder. Nu har han et eget Skib, som sejler mellem Østersøen, Antwerpen og Amerika. Broderen er Kaptajn om Bord, og de er vistnok i Kompagni.«

»Handler han udelukkende paa Amerika?« »Ja, for det meste med Huse i New York og i Buenos Ayres!«

svarede hun. »Varerne kommer som oftest fra Rusland og Polen.«

»Er den Pige, som sidder her ved Bordet, ogsaa russisk?« spurgte han halvt hviskende.

»Nej, hun er dansk!« svarede Madame d'Avrile. »Jeg blev syg i Rusland og taalte derfor ikke at sejle tilbage paa Skibet. Jeg maatte rejse over Land, og under mit Ophold i Stockholm benyttede jeg Lejligheden til at kapre en, og i København to. Men jeg finder det klogest at holde dem fra hverandre. De to andre sidder sammen med Negeren lige ved Disken.«

Alma fandt den lille Pige yndig og var forbavset over, at hun kunde være i Følge med denne simple Mand; men da hun antog Barnet for at være hollandsk, gjorde hun intet Forsøg paa at tale med hende. Hun iagttog i Tavshed Hr. van Yck og lagde Mærke til, at han bar rødt Slips, hvori sad en lille Naal med et Brystbillede af en Kvinde i hvidt Elfenben. Det lignede paa en Prik den hvide Naal i rød Sløjfe, som Madame d'Avrile bar foran i Kjolekraven.

»Det er vel en Tilfældighed,« tænkte Alma. »Sandsynligvis er det Mode at bære saadanne Naale.«

Restaurationen fyldtes paany af rejsende, og straks efter raabte Konduktøren ind i Salen: »Antwerpen!«

Da stod Hr. van Yck op, tog Afsked med sin Veninde og forsvandt med Barnet ved Haanden.

Madame d'Avrile betalte sin Regning og gik derefter ind paa Telegrafkontoret, hvor hun afsendte følgende Telegram:

*»C. Vardel, Antwerpen.
Kommer i Aften med — Eksprestoget fra Hamburg.
Medbringer tre Stykker fin Silke.*

Eufemia.«

Da de skulde stige ind i Jernbanevognen, sagde Alma:

»Her staar jo skrevet Antwerpen. Skal vi ikke til Bryssel?«

»Det er det rigtige Tog. Skynd Dem bare at komme ind!« svarede Madame d'Avrile, idet hun selv først steg op og satte sig. Da hun havde vist Billetterne til Konduktøren, og Toget rullede af Sted, sagde hun til Alma:

»Jeg har glemt at sige Dem, at jeg ikke kan følge

Dem til Bryssel. Aftenen inden min Afrejse fra København, fik jeg et Telegram, som underrettede mig om, at jeg straks maatte hjem. Men da De jo ikke kan rejse alene, bestemte jeg at tage Dem med mig hjem til mit eget Hus. Her vil min Svoger eller en anden Herre afhente Dem og ledsage Dem til Bryssel.«

»Det var da morsomt!« udbrød Alma. »Paa den Maade faar jeg ogsaa Antwerpen at se.«

»Ja, det er jo ligegyldigt, om De kommer til Bryssel nogle Dage før eller senere,« mente Madame d'Avrile, hvorefter hun udfoldede det franske Blad »Le Figaro«, som hun havde købt paa Vejen, og begyndte at læse.

Det var en lang og ensformig Rejse gennem Holland, og deres eneste Adspredelse bestod i at spise. Ved hver eneste Station maatte Madame ud, og desuden tyggede hun paa Honningkager og Chokolade hele Tiden og læskede sig imellem med et Glas Kognak.

Henimod Aften, da Mørket sænkede sit graa Slør over Landskabet, nærmede de sig endelig en større By, som viste sig at være Rejsens Maal.

———— » : o : « ————

III.

Paa Banegaarden i Antwerpen blev de modtagne at en yngre Mand, der saa ud som et Tjener i sort Livre. Han førte dem hen til en lukket Omnibus med to sorte Heste. Her fik Alma Plads inderst ved Madame d'Avriles Side, medens Negeren satte sig lige over for mellem de to andre Piger. Tjeneren steg ogsaa ind, rullede Gardinet for det bageste Vindu ned, hvorefter Vognen kørte af Sted. Den standsede snart udenfor en bred Jernport, hvor Tjeneren sprang ned og trak i en Klokkestreng. Et Øjeblik efter bragede det inden for, som om en Jernstang faldt ned, Porten fløj op, og Vognen drejede ind. De kørte videre gennem en stor Have med høje Træer og op til en vældig Bygning. Endelig standsede de i et hvælvet Portrum, hvor en anden Tjener i sort Livre kom løbende til, lukkede op og rakte Damerne Haanden for at hjælpe dem ud.

»Er Monsieur Vardel hjemme?« spurgte Madame d'Avrile.

»Ja!« svarede han kort. »Han venter Dem i Kontoret.«

»Er Værelserne i Stand?«

»Ja, Madame!«

»Saa følg med mig!« sagde hun til Alma. »Tom, kald paa Marie og bed hende følge de andre Damer op!«

I det samme kom en lille, pukkelrygget Kvinde løbende ned ad Trappen, hviskede til Negeren og vinkede ad de to unge Piger. Disse fulgte hende; men idet hun gik foran, raabte hun til Madame d'Avrile: »Nr. 113!«

Alma fulgte Madame, som gik foran ind i en lang Gang med Døre paa begge Sider. De standsede udenfor Nr. 113. Det var et firkantede Værelse, kun møbleret med en tarvelig, smal Jernseng og en Vaskeservante. Foran Vinduet hang grønne Uldgardiner, som var trukne helt sammen, og fra Loftet lyste en elektrisk Lampe.

»Jeg formoder, De er sulten. Nu skal De straks faa Mad,« sagde Madame d'Avrile. »Derefter vil jeg raade Dem til at gaa i Seng og hvile Dem godt ud, saa De kan samle Kræfter til at fortsætte Rejsen.«

»Bor De her?« spurgte Alma lidt forbavset; thi det hele Hus forekom hende som en Fæstning. »Ja, det er mit Hotel!« svarede Madame hurtig, hvorefter hun gik ud.

Nogle Øjeblikke senere traadte den pukkelryggede Kvinde ind med en Bakke, hvorpaa der stod et Fad med en stegt Kylling, nogle Æg og en halv Flaske Vin.

»Ønsker De noget andet?« spurgte hun.

»Nej Tak!« — svarede Alma, som straks satte sig til at spise med god Appetit.

»Der sad dog et stygt Ansigt paa den lille Vanskabning!« tænkte hun.

Da hun var færdig med Maaltidet, gik hun i Seng og sov rolig ind. Men hun anede ikke, at medens hun havde spist og klædt sig af, havde en Haand lydløst skudt en Træplade i hendes Dør til Side, hvorefter en udenforstaaende Mand havde iagttaget hende med spændt Opmærksomhed. Han var mørkhaaret, høj og knoglet, havde skarpe Træk og sorte Øjne, der brændte som glødende Kul i det ligblege Ansigt.

Da han havde betragtet Alma længe nok, gik han videre og standsede udenfor flere andre Døre, hvis smaa Luger han ogsaa trak til Side og kiggede ind ad. Dette var Husets Herre, Monsieur C. Vardel. Da han saaledes ubemærket havde taget sine nye Gæster i Øjesyn, gik han tilbage til sit Kontor paa første Sal.

Dette var et aflangt Værelse paa to Fag Vinduer et Skrivebord midt paa Gulvet og en Sofa samt nogle Lænestole med brunt Skindbetræk. Ved Siden af Døren sad Madame d'Avrile og drak en Kop Te.

»Nu, Monsieur, har De undersøgt mine smukke Silketøjer?« spurgte hun.

»Ja, de ser godt ud alle tre!« svarede han, idet an satte sig foran Skrivebordet, drejede sig paa den runde Taburet og lagde højre Ben over venstre Knæ.

»Den blonde danske Pige, som bor paa Nr. 113, er overordentlig fin,« bemærkede Madame. »Hun er en Officers Datter, atten Aar gammel og taler flere Sprog.«

»Det sidste er ikke altid saa heldigt for den Forretning, hun skal ind i,« mente han. »Mange Huse foretrækker tværtimod, at deres Pensionærer ikke forstaar det Sprog, som tales i det Land, hvori de opholder sig.«

»Ønsker man bedre Varer, jeg mener Døtre af gode Familier, da kan det i vor Tid ikke undgaas, at de forstaar flere Sprog,« sagde Madame. »Vil man fange dem, sker det jo lettest ved at avertere i Aviserne efter Guvernanter eller Selskabsdamer til fornemme Huse, hvor der betaales høj Løn.«

»Ja, ja, det forstaar jeg nok!« sagde han. »Og til hvilke Stillinger har De engageret de to andre?«

»Til Kammerjomfru og Barnepige i et rigt Hus i Buenos Ayres,« svarede hun.

»Hvor mange kommer der med Skibet?« spurgte han videre.

»To Hundrede og fem og halvfems. De er alle fra Østersøprovinserne. Jeg lod indrykke forskellige Annoncer i Bladene baade i Riga og i St. Petersborg, og paa Grund af de lavere Klassers undertrykte Stilling i Rusland er de arbejdende Kvinder mere end glade, naar de kan komme bort og faa højere Løn. De er alle mellem femten og atten Aar.«

Her afbrødes deres Samtale af Tjeneren, som bragte et Telegram.

Monsieur Vardel aabnede det hurtig og læste.

»Ah, der er de allerede!« udbrød han med et tilfreds Udtryk i sit ellers stenhaarde Ansigt. »Det er Telegram fra min Broder Kaptajnen. Skibet er kommet. Det har kastet Anker temmelig langt ude ved Beerholmen. Det var heldigt; thi Mr. Srnols har ventet her i over en Uge og begyndte at blive utaalmodig. Det er bedst, jeg taler med han straks.«

Han ringede paa den elektriske Klokke, og Madame d'Avrile trak sig tilbage, idet Vardel gav Tjeneren Ordre til at hente Amerikaneren.

Straks efter kom en middelhøj Mulat med sort,

kruset Haar, lyst, næsten hvidt Ansigt, men med Negerstammens flade Næse og tykke Læber, ind i Kontoret. Han var graaklædt, men bar rødt Halstørklæde, hvori der sad et Brystbillede af en Kvinde i hvidt Elfenben.

»Nu kan jeg bringe Dem det glade Budskab, at Varerne er ankomne,« sagde Monsieur Vardel. »Her har jeg et Telegram, som melder, at Skibet ligger for Anker i Havnen.«

»Meget godt!« udbrød Mr. Smols, idet han slængte sig paa en Sofa. »Hvor mange er der?«

»To Hundrede og fem og halvfems. De er alle og friske, mellem femten og atten Aar.«

»Udmærket!«

»Hvor mange behøver De? Og hvad byder De for Stykket?«

»Jeg har altid et Par Tusind paa Oplag,« svarede Mulatten. »Jeg bytter ofte og sælger videre baade til Chili og de andre Stater. Jeg køber derfor helst den hele Ladning under et.«

»Hvor meget byder De?« spurgte Vardel endnu en Gang.

»Tre Tusind Francs!«

Vardel brød ud i en haanlig, iskold Latter.

»Hvem tror De vel, at De har med at gøre?« spurgte ham. »Tre Tusind Francs for to Hundrede og fem og halvfemsindstyve Stykker! Hvorledes skulde jeg faa mine Udgifter betalte til Skib, Besætning, Kost om Bord, Annoncer og Agenter? Byder De saadanne Priser, da maa De henvende Dem til de usleste Huse i Havnene og lade Dem nøje med gamle, afbrugte Eksemplarer og saa betale deres Overfart til Sydamerika selv. Nej, vær nu lidt fornuftig! Jeg tilbyder Dem hele Ladningen for femten Tusind Francs og deri iberegnet fri Transport paa mit Skib over til Buenos Ayres.«

Mr. Smols betænkte sig en Stund, trak en Lommebog frem og satte sig til at regne i Tavshed; men da han var færdig hermed, sagde han pludselig:

»Vel, jeg gaar ind paa Deres Tilbud! Vi siger altsaa femten Tusind for hele Ladningen.«

»I Morgen tidlig kan vi ro ud til Skibet og se paa dem,« foreslog Vardel, og derefter gør vi Papirerne i Orden paa staaende Fod.«

»Ja, jeg sejler helst straks!« sagde Mr. Smols.

»Som De vil! Skibet tager kun Kul ind og gaar straks videre.«

Efter denne Aftale trak Mr. Smols sig tilbage, men stødte i Døren paa en anden Herre, som spurgte, om Chefen var til Stede.

»God Aften, Mr. Corck!« sagde Vardel. »Træd kun

nærmere! De kommer fra London?»

»Ja, jeg er lige nu kommen hertil!« svarede den fremmede, en kæmpe stor Englænder paa omtrent halvtredsindstyve Aar. Hans Bryst var bredt og hvælvet, hans Skuldre kraftige, og det skægløse Ansigt rødt med grove Træk. Den hele Skikkelse lignede en vældig Tyr.

»Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?« spurgte Vardel. »Ønsker De nye Varer?«

»Først,« svarede Mr. Corck, idet han satte sig i en Lænestol, »vil jeg afhænde to Piger, som vi har haft i over et Aar. Da vor Kundekreds altid er den samme, maa vi ofte have nye Pensionærer.«

»Selvfølgelig!« svarede Vardel. »Men jeg har Jo ofte sagt Dem, at jeg aldrig køber brugte Varer. De maa henvende Dem til mindre Huse, som giver lavere Priser.«

»Saa faar jeg telegrafere til Brødrene Martinac, i Frankrig sagde Mr. Corck. »Men jeg lader dem i Pension her, indtil jeg faar Svar, og der kan komme Bud efter dem; thi min Tid tillader mig ikke at følge dem videre. Jeg skulde ogsaa have en smuk og frisk Pige med mig hjem til London. Hun maa kunne passe til de fornemme og rige Kunder, som besøger os. Jeg købte jo tyve her for nogle Maaneder siden; men en af dem er allerede paa Hospitalet, og vi maa altid have Tallet fuldt. Vort Hus rummer halvtreds, som De ved.«

»Jeg har en, som netop vil kunne passe Dem,« svarede Vardel. »Hun er fra København, en Officersdatter, fordelagtigt Ydre, lyst Haar, blaa Øjne og smukke Træk. Hvide Hænder, smaa Fødder. Her kan De se hendes Fotografi!« og han fremviste det Billede af Alma, som Madame d'Avrile havde sendt ham fra København.

»Ja, hun er virkelig en Skønhed! Netop hvad jeg søger!« udbrød Englænderen. »Hvor meget koster hun?«

»Femten hundrede Francs.«

»Aa, hvor vil De hen? Saa meget har jeg aldrig før betalt.«

»Saa smuk en Vare har De heller aldrig købt af mig,« sagde Vardel.

»Jeg byder Dem otte Hundrede Francs og dertil de to Piger, som jeg har bragt med mig. De er dog mindst seks hundrede Francs værd tilsammen.«

Monsieur Vardel betænkte sig et Øjeblik og svarede derefter:

»Som en ren Undtagelse skal jeg tage dem denne Gang; thi jeg kan bringe dem om Bord paa mit Skib og sælge dem til Mr. Smols sammen med de andre.

Han kan bruge saa mange, som jeg kan skaffe. Men saa forlanger jeg mindst tusind Francs for den danske. Dette er mit sidste Ord.«

»Lad gaa!« sagde Mr. Corck. »Jeg rejser hjem i Morgen med første Tog. Hun er altsaa her i Huset?«

»Ja, De kan faa hende i Tale i Morgen. Hun er engageret som Selskabsdame for to unge Piger til en grevelig Familie i Bryssel.«

»Meget godt!« sagde Mr. Corck. »Saa siger vi hende, at Familien pludselig har maattet rejse over til England, og at jeg er Greven, som selv er kommen for at hente hende.«

»Det gaar ikke an!« indvendte Vardel. »Det ser altfor usandsynligt ud. En saa fornem Herre rejser ikke af Sted for at hente sine Døtres Lærerinde eller Selskabsdame. De er jo ogsaa Englænder, medens Greven skulde være Belgier. Nej, sig da heller, at De er Grevens engelske Sekretær!«

»Ja, ja, det var en god Idé! Og Mrs. Brown, som jeg har med mig, kan gaa for en gammel Kammerjomfru, der for Anstændigheds Skyld ogsaa er sendt herved, for at den unge Dame ikke skulde rejse alene med en Herre.« Og den svære Skikkelse lo, saa han rystede over sin egen Opfindsomhed.

Monsieur Vardel aabnede en stor Protokol og noterede:

»Solgt 295 Sække Mel fra Rusland 15,000 Francs. En Sæk Mel fra Danmark 1000 Francs.«

Medens han skrev dette, hørte man en Klokke ringe, og straks efter lød Stemmer i Gangen udenfor Kontoret.

»Det er min Kone og mine Børn,« sagde Vardel. »Vil De ikke følge med ind og spise med os?«

Mr. Corck modtog Indbydelsen og fulgte med ind i en stor, elegant udstyret Spisesal, hvis Bord bugnede af massivt Sølvtoj. Værtinden sad allerede øverst ved Bordet med sine to unge Døtre og en halvvoksen Søn. Madame Vardel var mørkhaaret og mager som Manden, og hendes grønne Øjne havde det samme stenhaarde Udtryk.

De kom fra Operaen og talte om Kunstnernes Sang og om Publikum. De syntes at kende alle Samfundets Spidser og var i straalende Humør, lo og snakkede i Munden paa hverandre, medens de nød deres lækre Aftensmaaltid med mange Retter, Frugter og Champagne.

Værten selv ytrede kun enkelte Ord.

»Har du arbejdet indtil nu?« spurgte hans Kone.

»Ja, du ved jo, at jeg ikke har nogen fast Kontortid!« svarede han.

»Det burde du da virkelig have! Der er jo ingen

Mening i at sætte Helbredet til og nægte sig enhver Fornøjelse for disse Forretningers Skyld.«

Hendes Mand undlod at svare paa denne hendes sidste Bemærkning; thi han kendte kun en Tanke, en Lidenskab, en Gud: Penge. Om han vandt dem ved at sælge Kaffe, Sukker eller levende Menneskekød, var ham fuldkommen ligegyldigt.

Alma blev den næste Morgen vækket af den pukkelryggede Pige, som satte en Bakke med Kaffe og Wienerbrød paa Bordet ved Siden af hendes Seng. Straks efter indfandt Madame d'Avrile sig og hilste smilende:

»God Morgen, Mademoiselle! Hvorledes har De sovet?

»Tak, udmærket!«

»Nu maa De skynde Dem op og blive færdig snarest muligt! De skal rejse om to Timer. I Gaar Aftes fik jeg Brev fra min Søster, som fortæller, at hun selv og hele Familien er rejst til London, hvor de agter at tilbringe nogle Maaneder. Naar Maj Maaned kommer, begynder den store Sæson i London, da aabnes Parlamentet, og hele Aristokratiet flytter ind til Hovedstaden. Jo, der kan De faa noget at se! Det er en brilliant Plads, jeg har skaffet Dem.«

»Skal jeg til London?« spurgte Alma glad overrasket. »Den By har jeg altid haft umaadelig Lyst til at se. Skal De følge med mig?«

»Nej, dertil har jeg ikke Tid!« svarede Madame. »Min Svogers Sekretær og Kammerjomfru er komne herover for at hente Dem. Men skynd Dem nu at staa op! De skal over Calais og Dover. Om to Timer gaar Toget.«

Alma drak en Kop Kaffe og stod derefter op. Medens hun klædte sig paa, mindedes hun, at hun havde lovet sine Forældre at skrive saa snart, det lod sig gøre. Men den store Kuffert, hvori hun havde lagt sit Brevpapir, var bleven staaende i Gangen nede i Stueetagen. Da hun var færdig med sin Paaklædning, saa hun sig om efter et Ringeapparat, men fandt intet. Hun vilde da gaa ud for at søge efter en eller anden Person, som muligvis kunde laane hende de nødvendige Skrivematerialer; men til sin Forbavselse opdagede hun, at hendes Dør var laaset udefra. Imidlertid aabnedes den netop i samme Øjeblik, som hun havde opdaget dette, og Madame d'Avrile viste sig atter en Gang.

»Er De nu færdig?« spurgte hun Alma.

»Ja!« svarede denne. »Jeg var netop i Færd med at gaa ud for at bede om noget Papir; thi jeg vilde gerne sende mine Forældre et Par Ord.«

»Nej, det maa De virkelig vente med, indtil De er

kommen til London,« svarede Madame hurtig. »Vognen er allerede forspændt, og Deres Rejsefæller venter Dem.«

Nu ja, herimod var jo intet at indvende, og Alma tog skyndsomst Hat og Kaabe paa og fulgte med ned ad Trappen.

I Porten stod en Kæmpe i sorte, fine Klæder, og Madame d'Avrile forestillede:

»Mr. Corck.«

Han tog Hatten af og mønstrede Alma med et langt, prøvende Blik.

En mager, midaldrende Kvinde, sortklædt og tæt tilsløret, kom straks efter ned, bærende paa en Rejsetaske.

»Her er Kammerfruen, Mrs. Brown,« sagde Madame d'Avrile.

Langt henne i Baggrunden opdagede Alma en høj, knoglet Mand med ligblegt Ansigt og sorte, brændende Øjne. Et uhyggeligere Ansigt havde hun aldrig forhen set; men hun fik ikke Tid til at reflektere videre over denne Person; thi Mr. Corck aabnede Vogndøren og bad hende stige ind. Paa Sædet lige over for Alma tog han selv Plads sammen med Mrs. Brown.

»Farvel, mit Barn!« raabte Madame d'Avrile »Til Lykke med Opholdet i London!«

Derefter kørte de bort, og Jernporten lukkedes efter dem.

Paa Rejsen blev Alma behandlet med den mest udsøgte Opmærksomhed.

»Han har et groft og simpelt Ydre,« tænkte hun om Grevens foregivne Sekretær; »men han ser saa inderlig god ud.«

Mr. Corck spurgte meget om Forholdene i Danmark og i de andre skandinaviske Lande og syntes selv at have fartet meget om i Verden: men mest talte han om Kvindernes Kaar og om deres forskellige Typer og Racemærker.

Mrs. Brown aabnede sjældent Munden, men sørgede for, at Alma hele Tiden sad godt, og at hun fik rigelig at spise, hver Gang der var et Ophold paa Stationerne.

Da de sejlede fra Calais til Dover, pakkede Mr. Corck hende ind i uldne Tæpper for at beskytte hende imod den kolde Vind, medens Mrs Brown bød hende tørre Kiks og Portvin, for at hun ikke skulde blive søsyg.

Medens de sad paa Dækket, lagde Alma Mærke til Mr. Corcks Manchetknapper. De var røde med et lille Brystbillede af en Kvinde i hvidt Elfenben.

»Disse Billeder maa vistnok være paa Moden i alle

Lande,« tænkte Alma. »Nu har jeg set dem baade paa Mænd og Kvinder.«

Henad Aften naaede de London og blev paa Banegaarden modtagne af en galloneret Tjener. Han greb deres Rejsetæpper og Haandtasker og førte dem ud til en lukket Vogn, forspændt med to hvide Heste.

Da Bagagen var funden og eftersat, blev den lagt ovenpaa Vognen, hvorefter denne rullede af Sted gennem en Række oplyste Gader, hvor der myldrede af Mennesker som Myrer i en Tue.

De kørte i henved en Time, inden Vognen endelig holdt stille. Tjeneren sprang ned fra Bukken og trak i en Klokke udenfor en høj Mur, hvorefter en Gitterport aabnede sig. Alma bøjede sig frem og saa en lang, folketom Gade med Villaer og smaa Haver, og udenfor hvert Hus en Gaslygte.

Vognen svingede ind gennem Porten og kørte videre frem gennem en stor Park ganske som i Antwerpen. Den standsede foran en bred Glasdør. Her hjalp Mr. Corck Alma ud og bad hende komme indenfor. Hun traadte ind i en Entré med blide Tæpper og Væggene prydede med Spejle og Malerier af dansende Nymfer og Bakkanter. Den brede Trappe, som førte op til de andre Etager, var af hvidt Marmor, belagt med et højrødt Tæppe, og en tyk Silkesnor tjente som Gelænder. Gennem en Dør, der stod paa Klem, strømmede et bredt Lys ud i Entréen, og fra Salen indenfor lød der en forvirret Klirren af Glas, blandet med Støjen fra knaldende Champagnepropper og Latter og Tale som fra mange Mennesker.

»Her er nok Fest i Aften!« udbrød Mr. Corck »Det er vistnok bedst, at De straks gaar op paa Deres eget Værelse. Her er Elevatoren. Vær saa god, træd ind!«

Alma fulgte efter ham ind i Stolen, medens Mrs. Brown forsvandt.

Elevatoren standsede paa øverste Sal, og her førte Mr. Corck sin Gæst henad en tæppebelagt Gang og aabnede en grøn Filtdør, der bevægede sig lydløst. Udenpaa Døren sad der en lille Messingplade, hvorpaa der var indgraveret Navnet: »Lucy Nr. 25«.

»Se, her skal De bo!« sagde han. »Nu sender jeg Pigen op med Te til Dem, og derefter bør De lægge Dem og hvile ud efter Rejsen.«

»Skal jeg ikke først hilse paa Husets Damer?« spurgte Alma, forbavset over, at ingen viste sig for at modtage hende.

»Nej, her er Selskab i Aften!« svarede Mr. Gorck. »Damerne har ikke Tid til at beskæftige sig med Dem. De maa vente til i Morgen.«

Dermed gik han; men hun hørte ikke, at han skød

en lille Slaa for Døren; saaledes at den ikke kunde aabnes indefra.

Alma saa sig nu om og blev ganske blændet af al den Pragt, der omgav hende, og som stod i en saa stærk Modsætning til Tarveligheden i det Hjem, hvori hun var vokset op.

Værelset var rundt, og Væggene fra øverst til nederst dækkede af folderige Gardiner af lyserødt Atlask med blodrøde Silkefrynser. Ved Siden af Døren stod der et Spejl i Perlemorsramme, som naaede fra Gulvet næsten helt op til Loftet. Paa en Hylde ved Foden af Spejlet laa Kamme og Børster med ciselerede Sølvhaandtag samt Flaconer med vellugtende Essentser. De polstrede Sofaer og Lænestole var betrukne med lyserødt Silkestof og prydede med Snore og Kvaster i vinrøde Farver. Lige over for Døren stod en bred Seng i Form af en kolossal Muslingeskal af Perlemor med Tæppe af lyleblaat Silke og med Lagener og Puder af hvidt Atlask. Over den hang der en Baldakin med Kvaster af Guld og Gardiner af rosenrød Silke. Til højre stod et Ibentræs Klædeskab, indlagt med Perlemor. Det lysegraa Gulvtæppe med smaa Buketter af Nelliker og Roser var saa blødt, som om man traadte paa frisk Mos.

»Skal jeg virkelig bo heri« tænkte Alma helt overvældet. »Det er jo en kongelig Pragt!«

Medens hun lagde Kaabe og Hat fra sig, kom en Pige ind og bød hende Te, men fjærnedede sig hurtig igen uden at sige andet end:

»God Nat! Sov vel!«

Alma var heller ikke sen med at komme i Seng og faldt straks i Søvn.

Den næste Morgen blev hun vækket af den samme Pige, der spurgte, om hun ønskede lidt Dagslys, hvorpaa hun trak i en Snor, der stod i Forbindelse med et Gardin i Loftet. Alma opdagede da, at det runde Værelse ikke havde noget Vindue i Væggen, men fik Lys gennem en Aaabning midt i Loftet.

Pigen, der stod foran hende, var ældre og graahaaret med koparret Ansigt og et listigt Udtryk. Hendes Stemme var tynd og sødladende, og hendes Bevægelser nervøse og hurtige.

»Ønsker De et varmt Bad?« spurgte hun, og med Ord: »Det er herinde,« drog hun en Del af Forhænget til Side og aabnede en Dør.

»Ja, Tak!« svarede Alma.

Pigen gik da ind for at berede Badet og kom tilkage kort efter for at melde, at det var færdigt.

Alma skyndte sig derind; men idet hun satte

Fødderne i det hvide Porcelænskar, steg der hende en næsten bedøvende Vellugt i Møde fra det varme Vand.,

Pigen bragte hende nogle Haandklæder og forsvandt derefter.

Da Alma stod op af Badet, følte hun en højst ejendommelig Mathed i alle Lemmer; men hun ledte forgæves efter holdt Vand. Da hun kom tilbage til sit Værelse, opdagede hun, at Pigen var gaaet ud med alt hendes Tøj, hvorfor hun var nødt til at lægge sig paany.

Den ene Time svandt efter den anden; det blev Middag og Aften; men ingen kom ind hverken med Tøj eller Mad. Hun begyndte at blive ængstelig og undrede sig over, hvad dette monstro skulde betyde. Tilsidst stod hun op for at søge efter et Ringeapparat, men fandt intet. Væggene bag Silkegardinerne var polstrede, og der hørtes ikke den mindste Lyd.

»De kan da umuligt have glemt at melde Familien min Ankomst,« tænkte hun.

Men da hun intet Tøj havde paa, kunde hun selvfølgelig ikke aabne Døren for at gaa ud i Gangen og kalde, og hun var altsaa nødt til at lægge sig igen.

Snart var det ganske mørkt.

Men medens hun laa der og ventede i stigende Uro og Spænding, kom der pludselig et straalende Lys fra to høje Kandelabre med Skærme af rosenrød Silke. En usynlig Haand maatte have trykket paa en Knap, hvis elektriske Traad stod i Forbindelse med dette. Uden at hun havde hørt Skridt i Gangen, aabnedes Døren, og til sin Forfærdelse saa hun en Herre i elegant Selskabsdragt træde ind. Han gik lige hen til hende, og hun stirrede med Rædsel paa hans blege, udtærede Ansigt med de smalle, blodløse Læber, hvorover der stod en mørk, sylspids Knebelsbart. Hans Hoved var næsten skaldet over Issen. Da han stod lige for hende, sprang hun op som et anskudt Dyr, og der begyndte en rasende Brydning.

Nogle Minutter senere gik han ud paa Gangen og ned ad Trappen med en ærgerlig Mine. Da han havde naaet første Sal, aabnede han en Glasdør til det Kontor, hvori Mr. Corck sad og røg en Cigar.

»Alt her, Mr. Elby?« udbrød Værten, idet han rejste sig.

»Hun rev og kradsede lig en Vildkat,« fortalte den skaldede Herre. »Den Leg var mindre behagelig; derfor lod jeg hende tilsidst være i Fred.«

»Vi har ladet hende sulte hele Dagen,« svarede Mr. Corck, saa jeg kunde ikke tro, hun endnu havde saa

mange Kræfter. Men jeg skal nok snart faa hende bragt til Fornuft.«

»Mægter De at tæmme hende, da siger jeg, De er dygtig!« svarede den anden med en kold Latter. Hvis De vil komme igen i Morgen Aften, skal jeg nok have faaet Bugt med hende,« lovede Mr. Gorck, hvorefter han aabnede Døren og fulgte Mr. Elby ud.

Da Mr. Corck var ene, for han som en Urret Tyr op ad Trappen, hen ad Gangen og ind i Almas Værelse. Her laa hun udstrakt paa Sengen, endnu stønnende af Træthed efter den frygtelige Kamp.

»Hvad er dette for en Opførsel?« brølede han med truende Mine. »Har vi ikke modtaget Dem med den største Venlighed og plejet Dem i alle Henseender, som om De var en Prinsesse? Og saa vover De at ødelægge vor Forretning paa denne Vis? Staa op!« befalede han videre, idet han greb hende om Skulderen og rev hende ud af Sengen.

Den ulykkelige stirrede paa ham med vidt opspilede Øjne; hun forstod ikke, hvad han mente, men følte kun, at han vilde hende noget ondt.

Han drejede hende om, bøjede hendes Arme bagover og trak en Snor op af Lommen, hvormed han bandt hendes Hænder sammen paa Ryggen. Derefter kastede han et Tæppe om hende og sagde kort:

»Gaa ud! Skynd Dem!«

Døren aabnedes, og han skubbede hende videre ud gennem den lange Gang og hen til Elevatoren. Her puffede han hende ind i Stolen og lod den synke fra den ene Etage til den anden.

»Hvem er De? Hvad vil De mig?« spurgte hun i Dødsangst.

»Det skal De snart faa at føle!« svarede han.

Elevatoren standsede, og han skød hende ud. De stod i en fugtig Kælder. Her trak han en Nøgle op af Lommen og aabnede en Dør.

»Gaa ind!«

Hun vovede ikke at gøre Modstand, men gik ind.

Han trykkede paa en Knap, og en elektrisk Lampe under Loftet begyndte at lyse. De stod i et stort, hvælvet Værelse uden andet Bohave end en lav, temmelig bred Bænk, hvorpaa der laa en Madras. Denne var hist og her plettet med Blod. Paa Væggen hang Piske og Læderremme i forskellige Størrelser. Det hele lignede et Torturkammer.

Da Mr. Corck havde lukket Døren af efter sig, sagde han i en bydende Tone:

»Læg Dem her paa Bænken!«

»Hvad har De til Hensigt at gøre med mig?« spurgte Alma i dødelig Angst; thi hun indbildte sig, at hendes sidste Time var kommen.

»Her er ikke Tid eller Sted til at tale,« svarede han.
»Læg Dem!«

Og hun strakte sig paa Bænken, idet hun rystede over hele Legemet.

Han drejede hende om, saaledes at hun kom til at ligge med Ryggen opad, og bandt derefter hendes Hænder fast til Bænken ved Hjælp af smalle Læderremme, som til dette Brug var fæstede ved Siden af Madrassen.

»Derefter gik han hen til Væggen, tog en Svøbe, som hang paa et rustent Søm, og betragtede den med et prøvende Blik. Nej, han hængte den op igen, og greb en kort Stok, hvortil der var fæstet en Mængde fine Læderremme.

»Dette svier bedre!« mumlede han.

Bevæbnet med dette Redskab nærmede han sig paany Bænken, stillede sig ved den ulykkelige Fanges Fødder og begyndte at piske løs paa hende af alle Kræfter.

»Barmhjertige Gud, staa mig bi! Hjælp mig, hjælp mig!« skreg hun i vild Smerte. »Skaan mig! . . . Hold op!«

Men hans Øren var døve, og han holdt ikke op.

»Far!... Mor!« raabte hun. Men han vedblev at piske løs, indtil hele hendes Legeme var gennemfuret af blodrøde Striber.

Til sidst tabte hun Bevidstheden, og da han ikke mere hørte nogen Lyd fra hendes Læber, holdt han inde. Hans Raseri havde faaet Afløb, og med rolig Mine, men pustende tungt efter Anstrengelsen, gik han hen til Væggen og hængte Marterredskabet tilbage paa dets Plads.

Da Alma vaagnede til Bevidsthed, laa hun ovenpaa i sit Værelse og var ene. Det var ganske mørkt, og ved den mindste Bevægelse følte hun en sviende Smerte i hele Legemet. Hun blev liggende til op ad Dagen uden at sove.

Den ene Time svandt efter den anden; hun var sulten og tørstede som i Feber; men hun havde intet, hvormed hun kunde stille sin Hunger eller slukke sin Tørst. Taarerne randt hende ned ad Kinderne, og hun sukgede:

»Far!... Mor!« — som om hun tryglede dem om at komme hende til Undsætning.

Men ingen kom, og der hørtes ikke den mindste Lyd.

»O, hvorfor gjorde jeg dog ikke, hvad Mor bad mig om!« tænkte hun. »Hvorfor fulgte jeg ikke hendes Raad og blev hjemme! Min kloge, kærlige Mor, som aldrig tog fejl i noget. O, hvorfor lyttede jeg ikke til hendes Raad!« — —

Saaledes laa hun og jamrede sig i den yderste Sjælenød.

Da det blev Nat, var hun saa udmattet af Sult og Tørst og saa øm i alle Lemmer efter den grusomme Hudfletning, at hun næppe mægtede at løfte sine Arme. Da skete det samme som den foregaaende Aften. Kandelabrene tændtes, og nogen puslede ved Døren. Hun stirrede derhen i aandeløs Spænding, men kunde ikke raabe eller bevæge sig. Udenfor stod ganske rigtig Mr. Corck med den samme Herre, der havde været der den foregaaende Aften.

»Kan jeg nu stole paa, at hun er rolig?« »Ja, nu er hun brudt og tæmmet!« forsikrede Værten med rolig Mine. »Vær saa god, trød indenfor!«

Bødlen aabnede Døren og slap Ulven ind til Lammet.

———— » : O : « —————

IV.

Det var langt over Midnat.

Alma var ene, men sov endnu ikke; thi hendes Legeme værkede, og hun følte sig saa udmattet, at hun ikke kunde fastholde en Tanke. Da traadte Pigen ind med en Bakke, og Mr. Corck fulgte efter.

»Se, her er Mad! Nu maa De spise!« sagde han til Alma i en bydende Tone. »Rejs Dem op!«

Men Alma kunde ikke røre sig.

Da greb han hende om Skuldrene, medens han befalede:

»Topsy, sæt Bakken her paa Bordet ved Siden af Sengen!«

Og efter at have løftet Alma op, saa hun kom i en siddende Stilling, tog han en Kop Bouillon med pisket Æg og spurgte:

»Vil De drikke dette godvillig?' Hvis ikke, putter jeg et Rør ind mellem Deres Tænder og tvinger det ned!« Og han viste hende med det samme et lille Sølvør, som han holdt i venstre Haand.

Den unge Pige forstod, at al Modstand her vilde være forgæves, hvorfor hun aabnede Munden og drak Bouillonens langsomt, medens han stod ved hendes Side og holdt Koppen. Topsy skar en Kylling ud i smaa Stykker, hvorefter han tog en Gaffel og madede den ulykkelige, saaledes som man gør med spæde Børn.

I hele det sidste Døgn havde Alma hverken smagt vandt eller tørt, men medens hun nu spiste, vendte lidt efter lidt Kræfterne tilbage, og Tankerne begyndte at vaagne i hendes Hjerne.

»O, slip mig ud!« bad hun.

»Nonsens!« svarede han. »Spis nu bare!«

»Jeg vil ikke være her en Dag længer!«

»Her i Huset raader ingen anden Vilje end min,« svarede han ganske rolig.

Hun udbrød:

»Saa har De bedraget mig! De udgav Dem for at være Grev d'Epignays Sekretær.«

»Det mindes jeg ikke,« svarede han. »Men saadanne fornærmelige Udtryk bruges ikke her til Lands.«

Hun var saa forfærdet over denne hans ubevægelige Haardhed, at hun bare havde Lyst til at græde. At denne Mand aldrig vilde lade sig røre af hendes Jammer, indsaa hun klart.

Da hun var færdig med at spise, skænkede han hende et stort Glas Porter, som hun drak med Begærlighed; thi hun tørstede, som hun havde vandret i Dagevis gennem en hed Ørken.

»Mærk Dem nu, hvad jeg siger!« vedblev han, idet han satte Glasset tilbage paa Bakken og stak sit Sølvør i Lommen. »Hver Gang De ved Uhøflighed eller Uelskværdighed overfor vore Kunder skader vor Forretning, kommer De ned i Kælderen og faar den samme Behandling som i Gaar. Dette er nemlig min Metode at dressere mine Pensionærer paa. Hvis De derimod viser Dem medgørlig overfor vore Gæster, skal De i enhver Henseende blive belønnet derfor. De skal faa smukke Klæder, fin Mad, de bedste Vine og med et Ord blive behandlet, som om De var en født Prinsesse. Og nu god Nat!«

Uden at vente paa Svar forsvandt han.

Tipsy var imidlertid gaaet ind i Badeværelset og kom nu tilbage med en Svamp og en Flaske, hvori der var en mælkehvid Vædske.

»Hvis det værker i Deres Ryg, skal jeg vaske Dem med noget, som lindrer Smerten,« sagde hun.

»Ja, Tak, gør det!« svarede Alma, idet hun lagde sig paa den venstre Side.

Medens Pigen vadskede, følte Alma en behagelig Kølighed ned ad Ryggen.

»Hvis De har et Hjerte, saa hav Medlidenhed med mig og hjælp mig til at komme ud af dette frygtelige Hus!« bad hun paany.

»Nej, jeg er villig til at vise Dem enhver som helst Tjeneste med Undtagelse af denne ene!«

»Hvorfor vil De da ikke hjælpe mig?«

»Fordi jeg ikke kan forraade det Herskab, som er mine Velgørere.«

»Er en Mand som denne virkelig i Stand til at vise nogen en Velgerning?«

»Ja, det er han rigtignok! Baade Mr. Corck og hans Kone er prægtige Mennesker, naar man bare vil adlyde dem. Men man kan ikke vente, at de skal være saa skaansomme imod de unge Damer, der vil ødelægge deres Forretning.«

»Forretning?« gentog Alma, som næppe forstod, hvad hun mente med dette Udtryk.

Pigen tav og vadskede videre.

»Har De selv ingen Forældre eller Søskende?« spurgte Alma. »Mine Forældre skulde bare vide dette.«

»Jeg har aldrig kendt hverken Far eller Mor,« svarede Pigen. »Jeg er født paa Landevejen. Moder døde straks efter at have sat mig i Verden, og en fremmed Kone tog mig til sig. Hun kaldte mig Topsy efter en gammel Kat, som hun havde haft. Jeg voksede op i en lille Landsby i en Bræddehytte, hvor der var sodet som i en Smedje. Min Plejemoder levede af at samle Klude, som hun solgte til en Papirfabrik. Men da jeg var bleven 12 Aar gammel, var hun ked af den Levevej og fandt, at nu burde jeg kunne forsørge hende til Gengæld, fordi hun saa længe havde delt sine Brødskorper og sit Brændevin med mig. Og da der anlagdes en Jernbane i Nærheden af vor Landsby, begyndte hun at gaa ud om Aftenen for at falbyde mig til Arbejderne. Da jeg var fjorten Aar gammel, solgte hun mig til en Beværtning i Manchester. Der fik jeg ordentlige Klæder og god Mad. Der var fem eller seks andre Piger, hvis Arbejde bestod i, at de skulde gaa hen og sætte sig ved Bordene hos Gæsterne, som for det meste var Fabriksarbejdere og Søfolk. Vi skulde opfordre dem til at drikke, vise os lystige, og hvis det lykkedes os at lokke dem med ind i et af de smaa Værelser, fik vi visse Procent af Betalingen. Anden Løn fik vi ikke. Men i Sammenligning med de Forhold, hvorunder jeg var vokset op, var jo dette en glimrende Stilling. Jeg fik aldrig mere Hug og Skænd.

Da jeg var sytten Aar, kom jeg paa Hospitalet; thi en spansk Sømand havde nemlig paaført mig en smitsom Sygdom. Jeg fik Kopper og maatte holde Sengen en lang Tid, Jeg laa i en stor Sal sammen med et halvt Hundrede Kvinder; og her stiftede jeg Bekendtskab med en ung Enke, som var en Søsterdatter af Mrs. Corck. Hun fortalte mig, at hendes Onkel og Tanke skulde bestyre et meget fint Hus i London. Det tilhørte et Aktieselskab. Her

skulde Enken have Plads i Køkkenet. Da jeg hørte dette, bad jeg hende om at hjælpe mig til at finde en Plads, naar jeg blev rask igen. Det lovede hun, og saaledes kom jeg her, hvor jeg blev Kammerjomfru. Dermed havde jeg gjort min Lykke; thi naar jeg nu tænker tilbage paa min Barndom og første Ungdom, da skulde jeg aldrig have troet, det var muligt, at jeg kunde ende i et saa rigt Hus som dette og have det saa udmærket i enhver Henseende.«

»De er altsaa tilfreds med at være her?« spurgte Alma, som var forbavset over, at noget Menneske virkelig kunde føle sig vel til Mode i et Hus som dette, hvor der førtes et Liv i den dybeste Fornedrelse.

»Ja, var jeg ikke glad her, maatte jeg da være det utaknemmeligsle Menneske paa Jorden!« svarede Topsy, som nu var færdig med sin Vask. Flasken var tom, og hun stak den i Lommen.

Alma følte sin legemlige Smerte dulmet; men Sjælen led kun des mere.

»Forsøg nu at sove!« sagde Pigen. »Da skal De se, at ogsaa De vil blive glad ved at være her!«

Dermed gik hun.

Trods al sin Sorg var Alma nu saa træt, at hun virkelig sov ind.

Da hun vaagnede den næste Morgen, følte hun sig styrket og kunde tænke klart; men da begyndte hun ogsaa at flamme af Harme over den Uret, hun havde lidt. Hun rejste sig som en ung Løvinde og sagde:

»Jeg vil værge mig, kæmpe indtil min sidste Blodsdraabe. Jeg vil ud herfra, koste, hvad det vill' Men hvorledes?«

Der maa dog komme i det mindste et hæderligt Menneske her i Huset, til hvem jeg kan betro mig, og som vil hjælpe mig.

Da Topsy traadte ind med Chokolade, ristet Brød, Æg og Skinke, gjorde Alma ingen Indvending, men spiste alt med god Appetit.

»Bliver ikke min Kuffert snart bragt op til mig?«

»Nej, den er vel forvaret i et Aflukke paa Loftet. Alle de Klæder, De behøver, faar De her.«

»Men der er andre Sager i den, som jeg har Brug for« — sagde Alma. »Jeg maa have Papir, og Blæk.«

»Man skriver ikke her i Huset.«

»Vil De ikke gøre mig den Tjeneste at lægge et Brev i Postkassen for mig?«

»Pensionærerne faar aldrig Lov til at skrive Breve. Alt, hvad De beder mig om, skal jeg gøre, kun ikke dette.«

Alma drog et tungt Suk og spiste videre i Tavshed.

Topsy gik ud; men nogle Timer senere kom hun tilbage med en Kjole af vinrødt Fløjl. Den var folderig

og vid som en Toga og maatte holdes ind om Livet med en Silkesnor. Foruden denne bragte hun et Par røde Tøfler og intet mere.

I denne Dragt maatte Alma gaa ned til Lunch Kl. 1. Der var dækket et langt Bord i en Sal i Stueetagen. Her stod Mr. Corck i Samtale med en ældre, tyk Kvinde. Hun havde et simpelt, rødt Ansigt med en lille Opstoppnæse, blaa Øjne, omringede af en Mængde dybe Rynker, lav Pande, halvt dækket af kruset, rødligt Haar, som paa Issen var skjult under en lille, hvid Kniplingskrave. Hendes Fingre var fede som smaa Pølser og højrøde af Frost.

Alma fandt straks, at hun lignede en pyntet Slagtermadame.

»Se, her er Miss Lucy!« sagde Mr. Corck. »Kom, lad mig forestille hende for dig!« Og de gik begge henimod Alma.

»Min Kone,« forestillede han, »og vor nye Pensionær, Miss Lucy!«

»Jeg hedder ikke Lucy,« svarede Alma kort.

»Jo,« svarede Værtinden, »enhver Pensionær bærer her Navn og Nummer efter det Værelse, hvori hun bor! Velkommen til Huse!« fortsatte hun med katteagtig Venlighed, idet hun rakte sin kødfulde Haand frem. Alma modtog den ikke. »Jeg haaber, De vil blive fornøjet hos os.«

Alma gjorde sig ikke den Ulejlighed at svare. Nu gik Døren bag ved hende op, og en Skare unge Piger, som næsten alle havde smukke Ansigter og slanke Figurer, traadte ind. De var klædte i løse! fantastiske Dragter, og det saa ud til, at De havde deres faste Pladser ved Bordet; thi de satte sig straks.

»Kom op til mig,« sagde Værtinden til Alma der maatte sætte sig ved hendes Side øverst ved Bordet, lige over for Mr. Corck, som gav sig i Færd med at skære Skinke for og lægge paa Tallerkenene. Dissel blev baaret rundt af en ung Pige i sort, ulden Kjole og hvid Kappe. Foran hver Pensionær stod en Flaske Porter.

Alma saa paa Forsamlingen og undrede sig paa, om de muligvis alle var fanger som var lokkede herind paa samme Maade som hun.

De fleste var mørkhaarede, og deres sorte Øjne, rene Træk marmorblege Hud og røde Læber røbede den romanske Race. De var sandsynligvis komne fra Spanien og Italien. Nogle sad med forgrædte Øjne og et forpint Udtryk som Billeder paa levende Sorg, medens andre saa sløve eller iskolde ud. Kun de tre lyshaarede, der talte Engelsk, havde frække Miner og et støjende Væsen.

Efter Frokosten gik alle Pensionærene ind i en

Dagligstue, der stødte op til Spisesalen. Men Værtinden opfordrede imidlertid Alma til at følge med sig ud i Entréen og derfra ind paa Kontoret.

Her bad hun hende om at tage Plads paa den røde Plyschsofa, medens hun selv gik hen til Skrivebordet, aabnede en Skuffe og tog en lille Bog frem.

»Her er Deres Regnskabsbog,« sagde hun. »Deri staar indført de Udgifter, vi har haft for Dem: Deres Rejse fra Antwerpen til London, Deres nye Klæder samt Købesummen for Dem selv. Dette maa De nu altsaa først betale os tilbage, inden De faar nogen Indtægt af Forretningen.«

»Købesummen for mig selv!« udbrød Alma, idet Blodet fo'r hende op i Hovedet. »Er jeg købt?«

»Ja, vist er De købt,« svarede Mrs. Corck leende.

»O, lad mig faa Lov til at rejse hjem!« bad Alma indtrængende.

»Nej, min kære lille Mus, bliv nu bare ikke tragisk.«

»Jeg er bleven narret herover under et falsk Foregivende. En Dame, som kaldte sig Madame d'Avrile, averterede i et dansk Blad efter en ung Pige, som skulde kunne tale Tysk og Engelsk, og en som vilde paatage sig at være Selskabsdame adelig Familie i Bryssel...« Mrs. Corck afbrød hende. »Alt dette kender jeg ikke noget til. Jeg ved ikke, hvem den Dame er, De taler om. Vi gør os i det hele taget aldrig Ulejlighed med at faa Oplysning om vore Pensionærers Fortid.«

»Min Fader er dansk Officer. Jeg stammer fra en hæderlig Familie og er vokset op i et godt Hjem.«

»Ja, ja, men alt dette vedkommer ikke os,« afbrød Mrs. Corck hende paany. »Vi spørger aldrig om vore Pensionærers Familieforhold, ja, ikke engang om deres Navn. Vi giver dem selv det Navn, som vi ønsker, de skal bære her hos os.«

»Dette er dog forfærdeligt! Jeg vil hjem til mine Forældre!«

»Kære Barn, derom kan der for det første ikke være Tale. De maa nu være her, hvor De er kommen. Deres Transport herover har saamænd været os dyr nok. De ønskede jo selv, sagde De, at forlade Deres Hjem for at skabe Dem et selvstændigt Livserhverv. Men hvilket Udbytte vilde De vel høste af at være ude som Selskabsdame? De vilde muligvis faa saa meget i Løn, at De kunde købe Dem nogle Kjoler, men vist ikke mere. Og saa vilde De blive betragtet som et Tjenestyende og set ned paa som et underordnet Væsen. Jo, det var rigtignok noget at hige efter.«

»Jeg ønsker kun at tjene mit Brød paa en hæderlig Maade,« sagde Alma. »Den Pragt, som

udfoldes her, vækker min Væmmelse, naar jeg tænker paa....« og hun pressede begge sine Hænder for Ansigtet.

»Se nu at komme til Fornuft,« sagde Værtinden. »De maa dog kende Verden nok til at vide, at det er en Umulighed for en ung Pige at tjene saa mange Penge, at hun kan leve uafhængigt og føre et behageligt Liv. Lærerinderne slider sig op til ingen Nytte. De ender i Reglen, som de begyndte, nemlig i Fattigdom. Kontordamerne faar altid mindre Løn end Herrerne og opnaar sjældent at kunne tjene mere end til det daglige Brød. Syerskerne har det endnu værre. Har de ikke Forældre, som de kan bo hos, sidder de i et lille Hul, sulter og fryser, medens de slider sig op for de Kvinder, som intet behøver at foretage sig. Nej, mit lille Lam, vær De fornøjet, at De er havnet her hos os! De skal ikke arbejde, De faar ingen økonomiske Bekymringer, men De kan dog svælge i Overflod.«

»O, slip mig ud!« bad Alma endnu en Gang, idet hun vred sine Hænder, sprang op og saa sig om til alle Sider, som om hun pønsede paa at undfly.

»Alle Udgange er vel spærrede,« sagde Mrs. Corck, der vedblev at smile og ikke et Øjeblik tabte sin Fatning. »Men kom nu og følg med mig ind til de andre Pensionærer! De plejer at opholde sig hernede en Timestid efter Frokosten, medens deres Værelser luftedes ud og gøres i Stand.«

Alma fulgte hende tilbage til Dagligstuen; thi hun vilde helst undgaa videre Samtale med denne afskyelige Person.

Pensionærene sad i Grupper eller enkeltvis Sofaer og Lænestole. De fleste røg Cigaretter, nogle spillede Guitar og Mandolin, andre hviskede sammen og lo, andre igen sad med sænkede Blik som Bytte for haabløs Fortvivlelse.

Alma tog Plads i en Krog nederst ved Døren. Ved Siden af hende sad en mørkhaaret Pige med skønne Træk, store kastanjebrune Øjne og en fint formet Mund. Hun lignede en Stenstøtte og talte ikke med nogen.

»Er De engelsk?« spurgte Alma hende. Den anden rystede paa Hovedet som Tegn paa, at hun ikke forstod engelsk.

Men et Øjeblik efter sagde hun paa tysk: »Jeg er fra Wien. Jeg taler tysk.« »Det Sprog forstaar jeg ogsaa,« sagde Alma paa tysk. Og saa fortsatte hun: »Opholder De Dem her efter eget Ønske?«

»Nej, visselig ikke!« svarede Wienerinden med et bittert Smil. »Hvis det afhang af mig, forlod jeg dette Hus øjeblikkelig. Man har narret mig ind her et falsk

Foregivende.«

Alma følte en øjeblikkelig Glæde ved at opdage, at hun havde fundet en Lidelsesfælle, og derfor fortsatte hun:

»Ogsaa jeg er bleven narret herind under et falsk Paaskud. Jeg er fra Danmark. Der læste jeg en Dag i en Avis, at en adelig Familie i Belgien søgte en Selskabsdame, og derved blev jeg fristet til at forlade mit Hjem.«

»Akkurat den samme Historie som med mig. Jeg opholdt mig i Genua hos min Morbroder, som er Læge. Her læste jeg i et Blad, at en ældre Dame ønskede en ung Pige til Selskab og Hygge. Jeg meldte mig og blev paa den Maade lokket om Bord paa et Skib. Her var flere unge Piger, men ledsagede af forskellige Herrer og Damer. Jeg saa ogsaa Mr. Corck, men anede ikke, at han var Chef for hele Banden, og at de andre var hans Agenter. De to unge Søstre, som sidder der i Sofaen og spiller paa Mandolin, er Italienerinder. De var ogsaa med blandt Passagererne; men jeg talte aldrig med dem. Først efter vor Ankomst hertil opdagede jeg, at vi alle havde været i Følge, og her har jeg ladet mig deres Historie fortælle. De er fra Sora, en lille Bjergby i Nærheden af Neapel. Der ejer deres Fader en lille Jordejendom. En Dag kom der en Udsending rejsende og tilbød dem en høj Løn, hvis de vilde følge med ham til England. De skulde her spille og synge paa de offentlige Markeder. Forældrene, som hverken kunde læse eller skrive, vidste ikke, hvor England laa? men tænkte, at det maatte være et Sted Nord for Alperne, og at det kun var en kort Rejse derop. Og saa gav de deres Samtykke i Haab om, at deres Døtre muligvis kunde tjene saa mange Penge, at hele Familien kunde komme i bedre Kaar. Agenten drog videre gennem alle Landsbyerne omkring Neapel og fik lokket en hel Skare unge Piger med sig, som ikke havde den fjerneste Anelse om, hvad de skulde benyttes til. To af dem er døde her i Huset; en ligger paa Hospitalet, og en af de Søstre, som sidder der og spiller, har gentagne Gange forsøgt at tage Livet af sig. Men nu befinder de sig vist begge i deres Skæbne og taler ikke mere om at ville hjem. Tilsidst bliver man jo ligegyldig og sløv for alt.«

»Hvor er det rædsomt!« udbrød Alma. »Dette maa jo være Satans Rige paa Jorden.«

»Ja, netop!« nikkede Wienerinden. »Det er Satans Tjenere, som ejer disse Huse eller kommer her som Kunder. Var Mændene ikke saa fordærvede, kunde jo noget saadant som dette aldrig være til.«

»Men hvor er da Politiet?« udbrød Alma. »Gives der

da ingen Love, som straffer saadanne Forbrydelser?»

»Politi? Love?» gentog Wienerinden i en bitter Tone. »Politiet bestaar jo ogsaa af Mænd. Hvis Kvinder var ansatte i Politiets Tjeneste, vilde saadanne syndens Huler aldrig kunne eksistere.«

»Skulde det ikke være muligt at flygte?»

»Nej! Se paa Vinduerne! Der er Jernstænger udenfor som paa et Fængsel. Og Muren omkring Haven er saa høj, at man umuligt kan komme over den. Desuden er den øverst bedækkede med smaa Glasskaar, som er fæstede med Cement, saa man river Hænder og Fødder til Blods ved at røre ved dem.«

»Hvad skal jeg dog gøre?» sukkede Alma.

»De maa blive her ligesom alle de andre, indtil Værten sælger Dem eller bytter Dem med en anden. Paa Rejsen herfra kunde De maaske finde en Lejlighed til at rive Dem løs og undfly. Det er i hvert Fald mit eneste og sidste Haab.«

Efter denne Samtale blev de begge siddende tavse ved hinandens Side, indtil Mrs. Corck kom ind og ringede med en lille Sølvklokke. Det var Tegn til, at Pensionærerne skulde begive sig op paa deres Værelser.

»Nu kender De vel selv Vejen?» sagde hun til Alma.

Denne fulgte efter de andre op ad Trappen. Paa anden Sal mødte hun Topsy, som vinkede ad hende og løb foran ind i Gangen, idet hun raabte:

»Her er Miss Lucys Værelse. Nr. 25!«

Alma fulgte efter hende og lagde først nu Mærke til, at Døren var forsynet med en Jernslaa, og at hun altsaa var indestængt som en Fugl i et gyldent Bur.

———— » : o : « ————

V.

En høj Char--banc, trukken af to sorte Halvblodsheste og med en Kusk i herskabeligt Livré, holdt sent en Aften udenfor det Hus, hvor Mr. Cork boede.

Otte unge Herrer, hvis hele Udseende røbede, at de tilhørte den fornemme Verden, sprang ned fra Vognen og gik ind gennem den lille Gitterport, som aabnedes af en gammel Portner.

Mr. James Wilding, der nys var bleven færdig med

sin Embedseksamen, havde indbudt nogle af sine Kammerater fra Oxford Universitetet til en Souper; men under Foregivende af, at hans egen Bolig var under Reparation, havde han anmodet dem om at følge med til et andet Hus, hvor han i denne Anledning havde lejet nogle Værelser.

Et tæt Taageslør indhyllede Hovedstaden, og ingen af de indbudte havde derfor nogen Anelse om, i hvilken Gade de befandt sig. Da det lille Selskab traadte ind i Entréen, kom Mr. Corck og hans Kone dem i Møde og hjalp dem af med deres Overtøj. Derefter blev de budne ind i den af elektriske Blus rigt oplyste Spisesal, hvor et overdaadigt Maaltid ventede dem. Til hver af de mange Retter skænkedes nye Vine, og til Desserten skummede Champagnen uafladelig. Der tales om gode Partier og om Damer, om Opera, Hestevæddeløb og om i Sydafrika. .

Maaltidet var til Ende, anmodede Mr. James Wilding sine glade Kammerater om at træde ind i den store Dagligstue, hvor de tog Plads paa de lave, med høj rød Silke betrukne Sofaer. Straks efter gik Døren til et tilstødende Værelse op, og en Mumlen af Overraskelse lød fra hele Selskabet; thi her var nemlig forberedt dem en uventet Forestilling. To unge Piger, skønne som Statuer, som med deres sorte Øjne og marmorhvide Ansigter saa ud til at være Italienerinder, sad i Baggrunden. De var iført løse, blaa Silkedragter og spillede paa Mandolin, medens de sang en neapolitansk Serenade, smeltende øm og glødende som Middelhavets Sol.

Da de holdt inde, klappede Tilhørerne i Hænderne og raabte: »Bravo!«

Derefter traadte syv unge Piger frem i korte, gennemsigtige Florskjoler, og begyndte at danse, ikke i hurtig Takt eller hoppende, saaledes som det bruges i de nordiske Balletter, men med langsomme Bevægelser, afbrudte af rolige, plastiske Stillinger, som var egnede til at fremhæve Legemets harmoniske Linjer.

Efter denne Forestilling dansede Kunstnerinderne pludselig ind i Dagligstuen og tog Plads mellem Herrerne. Nogle andre Piger, klædte i lyse Silkekjoler, kom i det samme ind fra Spisesalen, bærende paa smaa Sølvbakker med dampende Kaffekopper. Andre skænkede Likør i forgyldte Glas, hvorefter et Bakkanal af værste Sort tog sin Begyndelse.

Kun en eneste af Gæsterne blev siddende rolig og syntes at føle Væmmelse ved, hvad han her for første Gang saa. Mr. James Wilding, som den hele Tid havde holdt Øje med denne ene, lagde ogsaa Mærke til, at han pludselig rejste sig og gik ud. Da skyndte

han sig at gøre Tegn til Mr. Corck, der stod ved Døren for at vaage over, at Pigerne gjorde deres Pligt. Dette Vink blev straks forstaaet; thi Mr. Corck ilede ud i Entréen og sagde til den unge Herre:

»Tør jeg spørge, om jeg kan være Lorden til Tjeneste med noget?«

»Jeg ser efter min Hat og min Pels,« svarede den unge Mand, idet han undersøgte Overtøjet, som hang i en lang Række. Da han havde fundet sit, vilde han gaa.

»Det var da uheldigt, at Mylord vil trække sig tilbage tidligere end det øvrige Selskab,« ytrede Mr. Gorck. »Entrédøren er nemlig gaaet i Baglaas, og Jeg har netop sendt Bud efter en Smed for at faa den dirket op. Men da han bor langt borte, frygter for, at det vil vare en Tid, inden han kommer.« Er der ingen anden Udgang?«

»Jo, Køkkentrappen! Men den tør man vel byde en saa fornem Herre at gaa ned ad.« Jo, det er mig lige meget! Lad mig bare komme ud snarest muligt!«

»Vel, saa skal jeg have den Ære at vise Mylord Vejen« Og Mr. Corck aabnede Døren til Elevatorstolen. »Vær saa god, træd indenfor! Vi maa først op og saa over paa den anden Side af Huset.«

Elevatoren standsede paa øverste Sal. Her bad Mr. Corck den unge Herre om at følge med hen ad en lang Gang, belagt med bløde Tæpper, der gjorde deres Skridt lydløse.

Ved Enden af Gangen standsede Værten, trykkede paa en elektrisk Knap og aabnede en grøn Filtdør. »Vær saa god, træd indenfor!« sagde han, idet han lod den fremmede gaa ind, medens han selv skyndsomt trak sig tilbage.

Mr. Corck blev staaende ti Minutter for at se, om Lorden vilde komme tilbage, men Døren forblev lukket, og han gik med en triumferende Mine. Da han traadte ind i Dagligstuen, kom Mr. Wilding henimod ham med et spørgende Blik, og efter at Mr. Corck havde hvisket ham noget i Øret, gav de sig begge til at le.

Alma havde ligget flere Timer i Mørke; men af Angst for, hvad der muligvis kunde ske, var hun ikke falden i Søvn.

Pludselig begyndte de elektriske Kandelabre ved Siden af Døren at lyse, og hun fo'r op i Rædsel og stirrede derhen i stærk Spænding.

Døren aabnedes og lukkedes lydløst; men foran hende stod en ung Herre, hvis Ydre straks røbede Racemennesket. Han var høj, havde en elegant Figur og brede, kraftige Skuldre. Paa disse sad der et Hoved, hvis Linjer var ligesaa rent mejslede, som

Udtrykket i hans Ansigt var intelligent og ædelt. Hans brune, krøllede Haar, som var skilt midt over Issen, laa paa højre Side lidt frem over den brede, klare Pande, der hvælvende sig over et Par blaagraa, troskyldige Øjne. Over hans buede Mund saas den lette Antydning til en begyndende Knebelsbart. Han var klædt i Pelsfrakke; men under denne bar han sort Kjole og hvid Silkevest. Hans Overraskelse ved pludselig at befinde sig i dette rosenrøde Værelse syntes ikke at være mindre end hendes Forfærdelse, idet hun fik Øje paa ham. Hun stod fuldt oprejst med en trodsig Mine som rede til Kamp; men idet hun mødte hans Blik, forandredes lidt efter lidt Udtrykket i hendes.

»Hvad ønsker De?« spurgte hun.

»Undskyld, jeg gaar vist fejl!« svarede han. »Jeg vilde ud af Huset, men saa blev jeg ført ind her. Det maa bero paa en Misforstaaelse.« Og han vendte sig om for at fjerne sig.

»O, nej,« bad hun da indtrængende, »gaa ikke fra mig! De ser ud som et hæderligt Menneske; hvis De er det, saa lad mig faa Lov til at betro mig til Dem!«

Hun saa saa fortvivlet ud, at han ikke kunde nænne at vende hende Ryggen, endskønt han helst vilde flygte.

Man har narret mig ind i dette forfærdelige Hus mod min Vilje,« fortsatte hun hurtigt. »Jeg er fra andet Land.«

»Ja, det kan jeg straks høre paa Deres Udtale,« svarede han, idet han mønstrede hende med et langt, prøvende Blik. Og han tilføjede: »Ogsaa jeg er blevet narret herind uden at vide, hvor jeg kom hen.«

»Men De, som er Mand, og er i Deres eget Land, maa dog kunne komme ud?«

»Ja, det haaber jeg!« svarede han uvilkaarlig smilende.

»Men jeg har ingen, som kan hjælpe mig,« sagde hun. »Jeg har gentagne Gange tryglet baade den Pige, der gør mit Værelse i Stand, og Værten om at slippe mig ud, men forgæves.«

»Hvad hører jeg!« — udbrød han mere og mere forbavset. »Holdes De virkelig indespærret her imod Deres egen Vilje? Hvorledes kan saadant gaa for sig? Hvad har man da gjort for at lokke Dem herind?«

»Jeg skal fortælle Dem alt,« sagde hun. »Jeg er ganske ene, uden Ven og Slægtning, i dette fremmede Land. Jeg er dansk og kommer fra København.« — Og hun berettede nu, hvorledes hun var bleven bedraget. »Jeg faar ikke Lov til at skrive hjem,« sluttede hun. »Mine Forældre ved endnu ikke, hvor jeg er. Mr. Corck har trukket mig ned i

Kælderen og pisket mig til Blods. Her kan De se Mærkerne deraf paa min Nakke.«

Og hun drejede sig om og viste ham de røde Striber.

Der var et saa ærligt Udtryk i hendes Ansigt og Stemme, at den unge Mand ikke et Øjeblik betvivlede Sandheden af hendes Ord. Men han blev højlig opbragt ved at høre om den Vold, som her var øvet imod en værgeløs Kvinde. Og han udbrød:

»Noget saa skændigt har jeg aldrig i mit Liv hørt! Jeg vilde ønske, jeg kunde tage Dem med mig ud straks. Jeg skal gaa ned og tale med mine Kammerater derom. Vi er otte.«

»Ja, lad mig komme ud straks! Hjem til Far og Mor! Jeg er ganske ene, uden Beskyttelse. Frels mig!«

Endnu stod de lige overfor hinanden midt paa Gulvet og stirrede hinanden ind i Øjnene.

Men nu sagde han: »Lad os sætte os! Tillader De?«

Og han trak Pelsen af og lagde den paa en Stol.

Hun satte sig paa en af de lyserøde Silkesofaer, medens han tog Plads i en Lænestol ved hendes Side.

»Jeg maa først tænke et Øjeblik over, hvad der er fornuftigst at gøre,« ytrede han, idet han saa ud for sig, som om han søgte efter en Udvej. »Vi har haft Ungkarleselskab hernede i Stuen, Først efter Souperen begyndte jeg at faa en Anelse om, hvad dette var for et Slags Hus. Men da jeg vilde gaa, førte Værten mig herop. Jeg tænker imidlertid nu paa, at efter alt dette Drikkeri maa Selskabet vistnok være i en altfor omtaaget Tilstand til, at det kan nytte at tale til nogen af dem om en Sag som denne. Naar man holder Dem indespærret her i en forbryderisk Hensigt, kan De være vis paa, at man ikke tillader mig at føre Dem bort, uden at der lægges os Hindringer i Vejen. Jeg tror derfor, det vilde være klogest, om De blev her endnu i Nat, og saa skal jeg i Morgen tidlig opsøge Politichefen. Jeg skal nok faa Dem ud, det kan De stole paa!« —

Hun foldede Hænderne og saa paa ham med Taarer i Øjnene.

»Tak! O, Tak!« stammede hun.

»Hvad er Deres Navn?« spurgte han, idet han trak en Guldfyldepen og en lille Noteringsbog op af sin Lomme.

»Alma Bang.«

»Vel!« sagde han, idet han skrev. »Og her har De mit Navn!«

Han rakte hende et Visitkort, hvorpaa der stod:

»Lord Edward Garwick.«

»Min Fader, Hertugen af Lenshire, er Minister,« fortalte han. »Han har stor Magt, saa De kan være

fuldkommen vis paa, at De skal blive hjulpen. Mægter jeg det ikke, kan han i hvert Fald udvirke det.«

»Tak! Tak!« gentog hun paany, »Tænk, jeg har ikke faaet skrevet et eneste Ord til mine Forældre, siden jeg forlod dem. Hvor urolige maa de ikke være! Men ingen vil give mig Pen og Papir eller besørge et Brev.«

»Dette er dog for galt,« sagde han. »Jeg beder Dem om at beholde min Pen; Skaftet er nylig blevet fyldt med Blæk, saa De kan bruge den lang Tid, og her er ogsaa nogle lukkede Brevkort, som jeg altid bærer hos mig. Skriv nogle Ord straks, saa skal jeg selv lægge Kortet i Postkassen!«

»Nej, jeg vil alligevel hellere vente,« sagde hun, idet hun pludselig betænkte sig. »Det er maaske bedst, at jeg ikke nævner noget om, hvad jeg har oplevet, førend jeg er kommen hjem.«

»Men behold da i hvert Fald Pennen,« sagde han, »Thi De kunde jo muligvis faa Brug for den.«

»Ja, saa tillader jeg mig at beholde baade den og Kortene,« sagde hun, idet hun stak dem i Lommen. En Anelse sagde hende, at de vilde komme hende til Nytte.

»Gaa ikke fra mig endnu!« bad hun, idet hun stirrede ængstelig henimod Døren. »Jeg er saa bange for, at nogen skal komme herind, og jeg er jo ganske værgeløs,«

Han forstod hende og ynkedes dybt over hende. Derfor blev han siddende, han vidste ikke selv hvor længe. Men de talte sammen som gamle Venner, og hun fortalte ham mere om sit Hjem og sine Familieforhold. Medens han sad ved hendes Side, kom der en Følelse af Tryghed over hende, og hendes Skønhed undlod heller ikke at gøre et dybt Indtryk paa hans modtagelige Sind.

»Klokken er tre,« sagde han endelig, idet han saa paa sit Ur. »Jeg formoder, at Selskabet nu maa være gaaet.«

Han rejste sig, trak Pelsen paa og tog sin Hat.

»I Morgen skal De være fri,« lovede han. »Vi har da heldigvis Politi her i England.«

»O, Tak!« svarede hun, idet hun rakte ham sin Haand.

Da han var borte, kastede hun sig paa Sofaen og brast i Graad.

»Hjem til Far og Mor« hulkede hun. »O, almægtige Gud, lad det lykkes!«

Lord Garwick gik hurtig ned ad Trappen og hen til Entrédøren, som nu kunde aabnes uden Vanskelighed. Altsaa var han ikke længer i Tvivl om, at Værten havde villet føre ham bag Lyset. Da han

kom ned i Haven, aabnede Portneren den lille Dør i Muren uden at sige et Ord. Men idet Lorden kom ud paa Gaden, blev han modtaget med en Lattersalve af nogle unge Herrer, som stod og ventede paa ham under en Lygtepæl. Det var Mr. James Wilding med tre af sine Venner. Han gik henimod Garwick og sagde:

»Her har jeg Vidner paa, at jeg har vundet Væddemaalet! Deres Hest »Strafford« er min.«

»Væddemaalet?« gentog den unge Lord overrasket. Men saa mindedes han, at han virkelig for flere Maaneder siden havde indgaaet Væddemål med Wilding om, at han aldrig vilde sætte sin Fod i et Hus som dette. Garwick blev ærgerlig over den Snare, hvori han var falden, og han svarede_

»Jeg indrømmer, at jeg har Skinnet imod mig; men dog tager I fejl. Imidlertid kan jeg jo ikke retfærdiggøre mig, og for at det ikke skal se ud, som om jeg vilde bryde mit givne Ord, skal jeg i Morgen sende Dem min Ridehest. Men med det samme erklærer jeg ogsaa her i Vidners Paahør, at med vort Samkvem er det forbi, og møder jeg Mr. Wilding paa offentligt eller privat Sted, hilser jeg ham ikke.«

Dermed vendte han dem alle Ryggen.

Men da de alle havde fjernet sig, gik Edward Garwick tilbage for ved Skinnet fra Gaslygten at undersøge Porten. Der stod Nr. 67. Da han kom hen til Enden af Gaden, læste han, ogsaa ved Hjælp af Lygtelyset, med Forbavselse Navnet: Blackstreet, malet med sorte Bogstaver paa den hvide Mur. Saaledes opdagede han, at han kun var ti Minutters Gang fra sit eget Hjem. Han skyndte sig nu did og lukkede sig selv ind i Huset, hvor alle Lys forlængst yar slukkede. Edward tændte et lille Vokslys og gik op paa sit Soveværelse, der laa paa anden Sal. Her klædte han sig straks af og gik i Seng.

Men det var ham umuligt at sove; hans Sind var endnu altfor stærkt Oprør. Han saa hende for sig denne fremmede skønne Pige med det lange gyldne Haar og de dybblaa' angstfulde Øjne. Han hørte hendes klare melodiske Stemme, og han gennemgik i Erindringen hvert Ord, hun havde sagt. Hans Blod kogte af Forbitrelse ved Tanken om den Nederdrægtighed, hvis Offer hun var, og han følte det som en Æressag at befri hende; tvivlede heller ikke et Øjeblik om, at det jo skulde lykkes ham.

Først havde han i Sinde at betro det hele til sin Fader, for hvis Dom og skarpe Forstand han nærede den dybeste Respekt. Men saa mindedes han et Løfte, han havde givet Faderen, inden han var rejst til Oxford for at studere ved Universitetet, og han

besluttede derfor at handle paa egen Haand.

Edward var vokset op paa det gamle Familiegods i Wales, hvor han indtil sit sekstende Aar var bleven undervist af en dygtig Huslærer. Hertugen af Lenshire var en ivrig Politiker, der i mange Aar havde siddet i Overhuset og dér spillet en fremragende Rolle i Kolonialpolitiken. Desuden var han en Foregangsmand, naar Talen var om at indføre nyttige sociale Reformer. Men skønt overlæsset af Arbejde havde dog Hertugen altid fundet Tid til at tale med sin ældste Søn om alvorlige Sager.

Det gamle Herresæde var udstyret med den solide Elegance, som giver et engelsk Hjem sit særegne Præg af Hygge. I den vældige Park med ældgamle Træer, som omgav Slottet, havde Edward tilbragt sin Fritid med Leg og al Slags Idræt sammen med sine yngre Søsken, en Broder og to Søstre, Aftenen før hans Afrejse til Oxford havde Hertugen ført ham ind i det store Bibliotek og ladet ham sætte sig lige overfor ham i en af de læderbetrukne Lænestole. Derefter havde Faderen taget til Orde:

»Min kære Edward, inden du rejser bort fra dit Hjem for i en Række af Aar at leve mellem fremmede, har jeg efter Samraad med din Moder besluttet at tale med dig om en Sag af største Vigtighed. Du er nu gammel nok til at kunne høre det:

Historien fortæller os, hvorledes der i Lilleasien, i Grækenland og i Rom under Kejsertiden fejredes Orgier af den Beskaffenhed, at Læsningen derom kan faa Haarene til at rejse sig paa ens Hoved. Men aldrig har dog Staten hverken i Rom, Athen eller endog i Korinth beskyttet offentlige Huse, som var indviede til Lasten. Selv en Heliogabal vovede ikke offentlig at optræde som Lastens Beskytter saaledes som Magthaverne i flere af vor Tids kristne Stater. Dette System blev indført under Napoleon I, efter at det franske Kejserdømme var grundlagt i Aaret 1804. Professor Emile de Lavelye skriver derom: »Det kunde kun tænkes indført i en Tid som denne, da al menneskelig Værdighed var traadt under Fødder.«

Mange, ja, jeg tør vel sige de fleste unge Mennesker vokser op i den Tro, at der gives to Slags Moral, en for Manden og en for Kvinden. Naar du kommer til at færdes ude i Verden, vil du ogsaa snart høre udtalt denne Opfattelse, der strider baade Kristendom og imod sund Fornuft. Af saakaldte Sundhedshensyn forsøger man at undskylde hos Manden, hvad man fordømmer hos Kvinden. Der findes endog Mødre, som indbilder sig, at deres Sønner maa vade gennem Smudset for at modnes til Mænd. Dette er imidlertid en af vor Tids sørgeligste

Vildfarelser, der mere end nogen anden bærer Skylden for, at baade enkelte Individer og hele Nationer gaar til Grunde. At saa mange Børn fødes nervøse og uimodtagelige for moralsk Paavirkning er den ligefremme Følge af dette. Thi Moralens Love lader sig ikke krænke ustraffet. Det onde faar aldrig Magt hos noget Menneske uden at efterlade sig Mærker, og hvis der er noget Forhold, hvori Brøde og Straf er uadskillelig knyttede til hinanden, saa er det netop i dette. En brudt Ungdom, en ødelagt Manddom og en altfor tidlig Alderdom er de uundgaaelige Virkninger af en saadan Livsførelse.«

Hertugen rejste sig og tog fra Boghylden et lille Skrift, som han rakte Edward, der læste Titlen: »*Hygiejne og Moral*, tilegnet Ungdommen, af Dr. med. *Paul Good*.«

»Denne lille Bog,« fortsatte Hertugen, »er, som du ser, belønnet med Prisedalje af det medicinske Akademi i Frankrig. Tag den med dig og læs den med Opmærksomhed. Deri vil du se, at der findes tre Sygdomme, som er Følgen af et urent Liv. Den alvorligste af dem angriber hele Organismen og hænger nu vort Samfund lige saa meget som Alkoholismen og Tuberkulosen. Den er absolut uhelbredelig og arvelig indtil tredivte Slægtled. Vore Badesteder er overfyldte af Mænd, der sidder som Krøblinge i Trillevogne eller gaar med Krykker, og som alle er angrebne af denne Sot. Deres Hjerner er sløvet, deres Haar falder af, deres Næse og Kæbeben smuldrer hen, og kommer nogen i Berøring med en Ring, et Glas eller hvilken som helst Genstand, som har tilhørt en saadan syg, staar vedkommende i Fare for at blive smittet. Derfor staar der ogsaa i Salomos Ordsprog: »Syndens Hus er en aaben Grav; det hviler paa en aaben Grav.« Naar en Mand, der er befængt med denne Sygdom, ægter en ung, uskyldig Kvinde, da begaar han en Forbrydelse, som burde straffes af ethvert Lands Love. Thi Forbandelsen hviler, som sagt, over hans Efterslægt indtil tredivte Led. Vore Hospitaler er fulde af blinde, døve, halte og Idioter, som alle er Børn af saadanne Mænd. Denne Sygdom er saa frygtelig, at man allerede i Skolerne burde forklare Eleverne dens Aarsag og Virkninger; men da dette ikke gøres, bør Forældrene i hvert Fald tale med deres Sønner derom for at aabne deres Øjne for den Fare, de udsætter sig for.

Der er dem, der forsvarer disse af Staten benyttede Huse dermed, at Kvinderne er under Lægetilsyn; men det er nu bevist, at dette ikke byder nogen som helst Garanti. Sygdommen er uhelbredelig. Den kan være der, uden at Lægen

straks opdager den.

Og selv om man undgaar at blive angreben af den legemlige Sygdom, saa efterlader dog denne Synd altid en mindre eller større Sygelighed i det aandelige Liv eller ogsaa fuldkommen Begrebsforvirring i Opfattelsen af de moralske Værdier, en Følelsens Kulde og Afstumpethed, ja, undertiden en ligefrem Modbydelighed for alt, hvar der er ædelt og ophøjet. Thi jeg maa endnu en Gang gentage: det onde faar aldrig Magt hos et Menneske uden at efterlade sig Mærker. Altsaa, set fra alle Sider, religiøst, moralsk og fysisk, er dette System Synd, Vanære og Ufornuft. Jeg har nu aabnet dine Øjne for denne Afgrund, og lov du mig nu, at du aldrig nogensinde vil sætte din Fod paa Tærskelen til et saadant Hus!»

Det lover jeg!» svarede Edward uden Betænkning.«
Hertugen fortsatte:

»Vil du være rask og stærk, saa hold dig ren! Vil du beholde din aandelige Kraft og Spænsthed, din Evne til at tænke klart, saa hold dig ren! Det bedste Middel til at bevare baade din legemlige og din aandelige Sundhed er at bevare Herredømmet over din Person.

Vær nu en brav og flittig Dreng, og Gud holde sin Haand over dig!»

Med disse Ord rejste Faderen sig op og kyssede sin Søn paa begge Kinder.

Dagen efter denne Samtale var Edward rejst til Oxford; siden havde han aldrig vekslet et Ord med nogen af sine Forældre om denne Sag. Hertugen stoled trygt paa sin Søn, hvilket han ogsaa havde al Grund til. Medens Faderen med stedse stigende Iver havde taget Del i Tidens politiske Kampe og nu for et Aar siden var bleven udnævnt til Minister, havde Edward levet ganske stille i Professor Wyndhams Hus i den lille Universitetsby.

En Dag var en meget bekendt Præstefrue kommen til Oxford for at holde Foredrag om det samme Emne, som Hertugen havde talt om til sin Søn, og hun havde forfægtet de samme Idéer. Tilhørerne, der mest bestod af Studenter, havde delt sig i to Lejre, for og imod hende, hvoraf den ene havde pebet, ja, nogle endog gøet som Hunde og mjavet som Katte for at latterliggøre og overdøve hende, medens andre havde klappet. Edward havde sidde! paa Galleriet og givet hende Medhold. Den følgende Aften havde han i en Kafé truffet sammen med nogle Kammerater, som diskuterede Indholdet af denne Dames Tale. Edward havde forsvaret den og ytret, at han aldrig kunde tænke sig Muligheden af at besøge noget af disse Lastens Arnesteder.

»Jeg vædder paa, at jeg skal møde Dem der en Dag!« havde Mr. James Wilding raabt. »Taber jeg, denne faar De denne Stok med massivt Guldhaandtag, der har tilhørt Ludvig XVI af Frankrig. Min Fader købte den paa en Auktion i Paris.«

»Jeg vædder gerne,« svarede Edward rolig. »Men det er Dem, der bliver den tabende.«

Der var nu gaaet næsten et Aar siden den Gang, og Lord Garwick havde forlængst glemt det hele.

Nu ærgrede han sig over James Wildings uværdige Handlemaade, men var dog paa samme Tid glad over, at der her gaves ham Lejlighed til at øve en god Gerning ved at frelse den ulykkelige Fange.

———— » : O : « ————

VI.

Da Klokken slog ni den næste Morgen, holdt Lord Garwicks Vogn udenfor den høje, graa Bygning, hvori Sædelighedspolitiet havde sine Kontorer. Han steg op ad Trappen og spurgte en Betjent, om Chefen for Sædelighedspolitiet var til Stede.

»Nej,« svarede den adspurgte. »Mr. Stead er rejst til Skotland! Men Assistenten, Mr. Elby, er i Kontoret. Første Sal, Døren lige for Trappen!

Efter at have faaet denne Besked steg Edward videre op ad den anden Trappe og fandt uden Vanskelighed Kontoret. Da han var kommen indenfor, traadte en midaldrende Herre ham i Møde.

»Tør jeg spørge, hvad De ønsker?«

Edward rakte ham sit Visitkort, og da den anden havde læst Navnet paa dette, bukkede han dybt.

»Tør jeg bede Mylord om at ulejlige sig ind i det næste Værelse?« Med disse Ord traadte han selv til Side og lod den besøgende gaa først ind i Sideværelset. Her var Gulvet belagt med bløde Tæpper, og Væggene var skjulte bag høje Bogskabe, indenfor hvis Glasdøre man saa Bunker af Dokumenter og store Protokoller i brune Skindbind. Midt paa Gulvet stod et Skrivebord, overfyldt med Papirer, og foran Bordet to svære, læderbetrukne Lænestole.

»Vær saa god, Mylord, tag Plads! Hvormed kan jeg have den Ære at være Dem til Tjeneste?«

Den Mand, der talte, var næsten skaldet; kun en

Krans af lyst Haar dækkede hans Baghoved. Ansigtet var blegt og afpillet og Læberne farveløse under en kort sylspids Knebelsbart. Hans lange, knoglede Hænder røbede en lav Karakter. Det var den samme Herre, som havde trængt sig ind til den ulykkelige Alma.

»Jeg kommer for afmelde en skændig Forbrydelse, som jeg har opdaget i Gaar,« begyndte Edward Garwick, idet han lagde Stok og Hat fra sig og satte sig, »Jeg var bleven indbudt til at soupere sammen med nogle Kammerater i et Hus, som jeg troede var en almindelig Restaurant. Men senere fik jeg Vished for, at det var et af disse Huse, hvori der bor daarlige Kvinder.«

»Ah saa! Ja, dem er der nok af! Hvor laa dette Hus, tør jeg spørge?«

Edward aabnede sin Tegnebog og tog et lille Stykke Papir frem, hvorpaa der stod skrevet: »Blackstreet Nr. 67.«

»Som De ser, ligger det i et af de fornemste Kvarterer i Westend lige ved Hydepark.«

Politiassistenten saa paa Papiret; men uden at fortrække en Mine svarede han:

»Det Hus kender jeg godt; thi det ligger netop i det Distrikt, som jeg selv har Tilsyn med.«

»De kender det?« udbrød Edward ivrig. »Men ved De da ogsaa, at der findes unge Piger derinde, som holdes fangne imod deres Vilje? Jeg traf en saadan, som betroede sig til mig.«

Mr. Elby smilede vantro og snoede paa sin spidse Knebelsbart, idet han svarede:

»Saa det har hun bildt Dem ind? Mylord er ung og har derfor, formoder jeg, ingen Erfaring med Hensyn til den Slags Kvinder. Men de er meget listige, kan jeg forsikre Dem. Da vedkommende formodentlig har kunnet se, at hun havde med en fornem Herre at gøre, har hun straks opdigtet en saadan Historie for at gøre sig rigtig interessant.«

»Nej, heri tager De fejl!« paastod Edward.

Mr. Elby trak paa Skuldrene med sit vantro Smil.

»Tør jeg spørge, hvad hun da har fortalt Dem?«

»At hun var Officersdatter fra Danmark. Hun havde faaet Plads som Selskabsdame hos en adelig Familie i Bryssel; men i Stedet for at føre hende derhen havde man narret hende over til London. Værten i Huset i Blackstreet havde indfundet sig i Antwerpen og der udgivet sig for at være Grevens Sekretær, der var udsendt for at hente hende. Først efter Ankomsten hertil opdagede hun, at man havde bedraget hende, og at hun var lukket inde i et uanstændigt Hus.«

Assistenten brast i Latter, rejste sig og tog nogle Skridt henad Gulvet.

»Ja, disse Kvinder har en utrolig Frækhed!« udbrød han. »Den ene lærer Lektien af den anden. Mylord gør sig ingen Idé om, hvor tidt jeg har hørt den og lignende Historier, og naar jeg saa skulde undersøge Sagen, viste det sig altid at være Opspind. En saadan Person vil vække Interesse og Medynk for at presse Penge ud af de unge Herrer, — begriber Mylord ikke det?«

Men Edward lod sig ikke saa let overbevise; thi Almas Væsen ligesom hendes Tale havde haft Sandhedens umiskendelige Præg.

»Jeg kan forsikre Dem, at der her foreligger en Forbrydelse af den mest oprørende Art,« paastod han. Og jeg er kommen for at kræve Politiets Hjælp til at befri den ulykkelige Pige.«

»Selvfølgelig er vi rede til straks at undersøge igen« svarede Mr. Elby. »Det er jo vor Pligt. Men jeg vilde blot forklare Mylord, hvilke snedige Kneb disse Pigebørn ofte anvender for at friste og ruinere de unge Herrer. Jeg har femten Aars Erfaring i disse Sager, Hvad er hendes Navn?«

»Edward aabnede paany sin Tegnebog og læste højt: »Alma Bang. Fra København.«

»Vel, jeg skal skrive Navnet ned og spørge efter hende,« sagde Assistenten. »Ved De Nummeret paa hendes Værelse?«

»Nej, men jeg erindrer, hun fortalte, at man kaldte hende Lucy; hun vidste ikke selv af hvilken Grund.«

»Lucy!« udbrød Mr. Elby, »Det er jo et engelsk Navn.«

»Kunde ikke Undersøgelsen sættes i Gang i Dag?« spurgte Edward. »Jeg har min Vogn staaende udenfor. Hvis De vilde sende en Betjent med mig, kunde jeg selv føre ham derud. Jeg skal straks kunne kende hende igen.«

»Nej, det er imod vore Regler!« svarede Mr. Elby. »Vi har nu alle de nødvendige Oplysninger, og jeg skal selv gaa derud. Jeg lover Dem, at hvis der virkelig findes nogen Fange, som ikke er indskrevet i Politiets Register, skal hun være fri inden Aften.«

Da rejste Edward sig beroliget.

»Naar kan jeg faa Resultatet at vide?«

»I Aften, om De ønsker. Men hvor skal hun føres hen?«

Derpaa havde Edward ikke givet sig Tid til at tænke.

»Hun har ingen Bekendtskaber i London,« sagde han, og jeg formoder, hun vil hjem snarest muligt. Men jeg ved ikke, hvilken Vej hun vil tage.«

»Hun maa jo først tage ind paa et eller andet Hotel her i London,« sagde Mr. Elby; »thi det er jo ikke sikkert, at det Tog, som staar i Forbindelse med Dampskibet, gaar straks. Hun maa ogsaa have Billet til Danmark, og hun har vistnok ingen Penge i Lommen.«

»Saa betal alle Udgifter!« sagde den unge Lord uden Betænkning. »De skal faa Deres Udlæg tilbage af mig. Saa snart hun er kommen ud, beder jeg Dem om at underrette mig derom. Jeg skal holde mig hjemme hele Dagen for at vente paa Deres Svar.«

»Mylord ønsker maaske at se hende inden Afrejsen?«

»Ja, det vilde jeg gerne!« svarede Edward, som at det vilde være ham en Skuffelse, om hun forlod Landet, uden at sige ham Farvel.

»Han er forelsket,« tænkte Mr. Elby. »Saa er Sagen farlig.«

Efter at have fulgt Lorden til Døren skyndte politiassistenten sig at give nogle Ordre til en Kontorist, som sad og skrev ved en Pult i Forværelset, hvorefter han tog Overtøjet paa og gik ud. Han steg op i en Omnibus, som netop holdt udenfor Porten kørte en halv Times Tid, indtil han steg ud paa Hjørnet af Blackstreet, gik saa hurtig hen ad Gaden, indtil han naaede Nr, 67, hvor han ringede paa og straks blev lukket ind af den gamle Portner, som syntes at kende ham.

Pensionærerne var endnu ikke komne ned til Frokost, og der var endnu ganske stille i Huset. Mr. Elby gik ind i Kontoret, hvor han fandt Mr. Corck og hans Kone fordybde i deres Regnskabsbøger. Den indtrædende sagde et kort »Godmorgen!« lagde Hatten fra sig paa en Stol, men blev staaende lige overfor det værdige Ægtepar.

»I har begaaet en meget stor, ja en rent utilgivelig Uforsigtighed!« begyndte han i en barsk Tone.

»Hvad behager?« udbrød Mr. Corck med gabende Mund.

»Uforsigtighed, Mr. Elby?« spurgte Mrs. Corck overrasket.

»Jeg har jo gentagne Gange sagt Jer, at saa længe Pensionærerne er ny i Faget, skal de overlades til os Aktieejere og ikke til fremmede, da vi ellers resikerer, at de sladrer af Skole. En ung Adelsmand, hvis Fader er en af Englands mægtigste Ministre, har været her i Aftes. I har sluppet ham ind til Lucy, som naturligvis straks har fortalt ham sin Historie og bedt ham om Hjælp.«

»Den uforskammede!« udbrød Mrs. Corck. »Hun er en af de vanskeligste, som vi nogen Sinde har haft.«

»Det er da ogsaa et ustyrligt Fruentimmer!« sagde Mr. Corck ærgerlig. »Jeg har haft hende i Skole og troede rigtignok, at hun nu var tæmmet.«

»Jeg sagde Jer jo dette i Forvejen,« vedblev Mr. Elby i den samme bebrejdende Tone. »Hun har jo kun været her et Par Dage. Hvorledes kan I ogsaa finde paa at købe Piger, som kan tale engelsk? Det har jeg ogsaa advaret imod. I skal hente dem fra Syden eller fra Polen, Rumænien, Walakiet og i det hele taget fra saadanne Lande, hvor engelsk er et ukendt Sprog.«

»Da jeg købte hende, vidste jeg ikke, at hun kunde engelsk,« oplyste Værten. »Det faldt mig ikke ind, at man talte engelsk i Danmark, og da jeg opdagede det, var Handelen allerede afsluttet. Men jeg indser naturligvis, at Mr. Elbys Raad er kloge. Kun de Pensionærer, som bor her frivillig, saaledes som de tre Englænderinder bør kunne tale med vore Kunder, ellers kan vi jo hver Dag blive udsatte for Forræderi og Anmeldelser til Politiet.«

»Det var saamænd heldigt, at min Chef ikke Var hjemme, da Lorden indfandt sig paa Stationen,« udbrød Mr. Elby. »Ellers kunde der være sket en smuk Skandale.«

»Men hvad skal vi nu gribe til?« spurgte Mr. Corck.

Hun maa forsvinde øjeblikkelig,« svarede Assistenten. »Mrs. Corck maa straks ledsage hende ud af Landet. Der er ikke ef Minut at spille.«

»Jeg skal selv føre hende over til Antwerpen,« sagde Værten nu uden Betænkning.

»Antwerpen er for nær,« bemærkede Mr. Elby. »Hun maa længere bort.«

»Lad os sende hende til Brødrene Martinac i Frankrig!« foreslog Mrs. Gorck. »De vil helst have lyshaarede og blaaøjede Piger, som de sælger til Sydamerika og til Orienten. Det er en meget stor Forretning.«

»Ja, den Idé er ikke ildel!« mente Mr. Elby.

»Hun volder os et betydeligt Pengetab!« sukkede Værtinden.

»Hun burde have en Dragt Prygl, inden hun rejste,« udbrød Mr. Gorck, rød i Ansigtet af Harme.

»Dertil er der nu ingen Tid,« svarede Assistenten. »Gaa straks op, faa hende klædt paa og køør af Sted med hende til Banegaarden! Og jeg foreslaar, at I sætter en af de lyshaarede Englænderinder ind i hendes Værelse.«

»Ja! ja!« nikkede Mr. Corck og skyndte sig ud.

Hans Kone ringede imidlertid paa Topsy og bad denne om at finde Almas egne Klæder og bringe dem

op paa Nr. 25. Dernæst gav hun Ordre til at spænde for.

Mr. Elby gik, men vendte tilbage efter nogle Minutters Forløb og spurgte Mrs. Corck, som han traf i Entréen:

»Har Miss Lucy talt med nogen af de andre Pensionærer?«

Værtinden tænkte sig om.

»Ja,« svarede hun, »jeg saa hende sidde i Dagligstuen og tale ivrig med Wienerinden. Hun er ogsaa meget ubehagelig.«

»Saa send ogsaa hende bort i Dag!« befalede han.

———— » : O : « ————

VII.

Lord Edward Garwick ventede den hele Dag forgæves paa Bud fra Politiet. Først den næste Morgen, da han var i Færd med at klæde sig paa, traadte Kammertjeneren ind med et Brev. Han aabnede det hurtigt og læste følgende:

Chefen for Londons Sædelighedspoliti, Section III, skal herved paa Foranledning tillade sig at meddele:

Huset Nr. 67 i Blackstreet er blevet undersøgt fra Kælder til Loft, og alle de deri boende Personer tagne i Forhør. En Pige af det til os opgivne Navn »Alma Bang« findes ikke i Huset og er ikke kendt af nogen. Den Pensionær, som bebor Miss Lucys Værelse, er engelsk af Fødsel og opholder sig der efter fri Overenskomst med Vært og Værtinde. Hun er for flere Aar siden indskreven i Politiets Register.

E. Elby.

Edward maatte læse dette besynderlige Brev om igen flere Gange.

»Nej,« sagde han til sig selv, »dette er dog for galt! Jeg har siddet og talt med hende i flere Timer, og saa kommer man her og fortæller mig, at hun ikke eksisterer! Enten maa denne Assistent være gal, eller ogsaa er jeg det. Den Sag vil jeg dog granske nærmere. Naar jeg har givet hende mit Løfte, er det ogsaa min Pligt at opfylde det.«

Han fuldførte i al Hast sin Paaldædning, gav Ordre til at spænde for og køre af Sted til Politistationen. Her gik han lige op paa første Sal og bankede paa Døren. En Kontorist lukkede op, men svarede paa hans Spørgsmaal efter Mr. Elby:

»Assistenten er sysselsat med et Forhør og tager ikke imod nogen i Dag.«

»Er Mr. Stead ikke kommen tilbage fra Skotland?«

»Jo! Men han er ikke til Stede endnu. Han kommer her først mellem Kl. 3 og 4.«

Med denne Besked maatte Edward lade sig nøje. Han gik ned ad Trappen, grundede paa, hvad han nu skulde gribe til. Da fik han pludselig en Indskydelse.

»Jeg kører ud til Blackstreet,« sagde han ved sig selv, »og beder om at faa Miss Lucy i Tale, saa skal jeg nok med egne Øjne overbevise mig om Sandheden.«

Som tænkt saa gjort. Han gav sin Kusk Ordre til at køre ud til Blackstreet og holde udenfor Nr. 67. Og da han kom derhen, sagde han til John:

»Jeg behøver Dem ikke mere. De kan køre hjem!«

Medens Vognen rullede bort, nærmede Edward sig Porten og trak i Klokken. En hvidhaaret Mand aabnede Døren paa Klem.

»Maa jeg komme ind?« spurgte Lorden, idet han vilde gaa forbi.

»Hvorhen min Herre?« »Jeg ønsker at tale med Værten eller Værtinden.«

»Mr. Gorck er rejst bort, og hans Kone tager ikke imod.«

»Jeg vilde gerne gøre Visit hos en Dame ved Navn Miss Lucy.«

»Her indlades ingen, uden at Værtinden selv er til Stede.«

Og Portneren smækkede ganske rolig Døren i lige for Næsen af ham.

»Jeg tror, de alle har sammensvoret sig imod mig?« udbrød han. »Hvad i Alverden skal jeg gøre?«

Grublende over dette Spørgsmaal spadserede han hen ad Gaden og bøjede ind i den store Allé, der løber langs Hydepark. Efter nogle Minutters Gang stod han uden for sin Faders Hus og gik ind.

Klokken var nu ét, paa hvilken Tid Familien Plejede at samles til Lunch. Han skyndte sig derfor at tage sin Pels af og gik ind i Spisestuen. Det var en stor Sal, tapetsere! med mørkbrunt, japanesisk Gyldenstykke. Omkring det lange Bord stod en Række højryggede, udskaarne Egetræsstole med Gyldenlæders Betræk. Øverst ved Bordet sad allerede Hertugen af Lenshire og ved hans højre Side Hertuginde Jane med sin sekstenaarige Datter Lady

Alice. Pladsen lige over for hende stod endnu tom og ventede paa Husets ældste Søn. Ved et lille Sidebord spiste de tre ukonfirmerede Børn med deres franske Gouvernante.

»Du kommer sent, min Dreng,« sagde Hertugen, idet han nikkede til Edward. »Har du været ude paa Morgentur?«

»Ja, Fader!« svarede Edward, idet han satte sig.

Derefter fortsattes Maaltidet i Tavshed.

Hertugen af Lenshire førte et meget regelmæssigt Liv. Han stod op med Solen og arbejdede hjemme hele Formiddagen til Kl. 1. Efter Lunch kørte han til Ministeriet, hvor han opholdt sig til Kl. 7. Saa gik han hjem for at spise til Middag og tilbragte derefter Aftenen med at læse og skrive. Da hans Tanker altid var optagne af Statens Anliggender, var han som oftest alvorlig og ordknap i sit Hjem, men dog let omgængelig og elskvædig. Ogsaa i sine private Forhold viste han altid en følsom Samvittighed og en ærlig Vilje til at gøre det bedste i alt og for alle. Paa egen Fordel ofrede han aldrig en Tanke.

Hertuginde var Datter af en skotsk Jarl og født Lady Jane Wilberforce. Hun var, hvad hendes milde Aasyn tydede paa en kærlig og fredelig Natur. Paa sin Ægtefælle havde hun en ikke ringe Indflydelse, hvilket han imidlertid ikke var sig klart bevidst, fordi hun aldrig blev utaalmodig. Hun holdt kun ganske rolig fast ved sit, indtil hun havde opnaaet det, som hun ansaa for at være det rigtigste. Baade Mand og Børn elskede hende højt og saa op til hende som Idealet af en Hustru og Moder. Endskønt Hertuginde altid hævdede, at en Kvindes Værd afhænger først og fremmest af det, som hun er for sit Hjem og sine nærmeste, indskrænkede hun sig dog ikke til at sysle udelukkende med Børnenes Opdragelse og de hjemlige Interesser. Hun indsaa, at høj Stand og stor Formue paalægger Pligter ogsaa imod Samfundet, og derfor var hun en aldrig svigtende Velgørerinde overfor de Hundredre af Familier, som levede paa Hertugens Gods. Hun kunde aldrig taale at se nogen lide Uret, men søgte altid at værgede de forsvarsløse, der blev udplyndrede eller undertrykte. Saadan var Hertuginde af Lenshire.

Medens Edward sad her og spiste i Tavshed, fik han den Idé at betro Faderen sine Oplevelser paakaldte hans Hjælp. Rigtignok skammede sig ved Tanken om at skulde titstaa, hvor han havde været forleden Nat; men Medlidenheden med den ulykkelige, unge Pige sejrede dog over alle personlige Hensyn.

Efter Lunch gik Hertugen som sædvanligt ind i sit Rygeværelse for at kigge i nogle Aviser og ryge en Cigar, inde han kørte ud.

Edward fulgte efter ham og satte sig i en lav Gyngestol ved det runde med Blade og Tidsskrifter overfyldte Bord midt i Stuen. Denne var lille, og Væggene dækkede med Kobberstik og kolorerede Tegninger af en Mængde berømte Raceheste, der havde vundet Præmier ved Væddeløb i England og Frankrig. Mellem de to brede Vinduer stod et Bord med forskellige Slags Cigarer.

Hertugen tændte sig en Havanaser, idet han sagde:

»Nu, min Søn, har du noget at fortælle mig?«

»Jeg vilde gerne bede dig om at hjælpe mig i en Sag,« svarede Edward. »Jeg har nemlig givet et Løfte, som det er vanskeligt for mig at opfylde.«

»Det gør mig ondt at høre,« sagde hans Fader smilende. »Naar en Gentleman har givet sit Løfte, er hans Ære bunden til dets Opfyldelse.«

»Ja, det er ogsaa min Mening; men jeg ved ikke, hvorledes jeg skal indfri det!«

»Har du maaske spillet og er kommet i Gæld? Lad mig høre, hvad det er!«

Og med disse Ord blev Hertugen staaende lige overfor sin Søn og stirrede ham ind i Ansigtet.

»Nej, det er noget, som er meget vanskeligerel!«

»Tal Du ud, min Søn!« opfordrede Hertugen atter, hvorefter han gik hen og lænede sig med Ryggen imod Marmorpladen over Kaminen, hvori der brændte en lystig Ild, næret af svære Træknuder.

Edward tog da endelig Mod til sig og begyndte: »En af mine Kammerater fra Oxford, James Wilding, indbød mig forleden Aften til Souper sammen med flere andre. Da vi indfandt os i hans Bolig i Ladbroke Grove, sagde han, at Huset var under Reparation, hvorfor han maatte bringe sine Gæster hen i et lejet Lokale. Jeg vidste ikke, hvad Vej vi kørte; thi Vejret var mørkt og taaget. I Aftenens Løb begyndte jeg imidlertid at ane, at han havde lokket mig i en Fælde, og senere tilstod han selv, at han havde arrangeret det for at vinde et Væddemaal, som jeg havde indgaaet med ham forrige Aar. Det gjaldt nemlig det Løfte, som jeg havde givet Dig inden min Afrejse til Oxford.«

»Ja, jeg forstaar det!« svarede Hertugen. »Og vilde denne hæderlige Kammerat føre dig ind Paa de onde Veje?« Og Hertugens klare, forstandige Øjne skød Lyn af Forbitrelse, medens han talte.

Ja, nu skal jeg fortælle dig alt,« vedblev Edward. »Medens vi drak Kaffe, blev der opført en Ballet, og

dette var Indledningen til et rent Orgie; thi de fleste af Gæsterne havde drukket for meget. Jeg følte Væmmelse ved, hvad jeg saa og hørte, og derfor rejste jeg mig og gik ud. Men da jeg nærmede mig Entrédøren, kom Værten løbende efter mig og fortalte, at den ikke kunde aabnes, fordi den var gaaet i Baglaas. Han tilbød at følge mig ned ad en Bagtrappe; men i Stedet for at gøre dette førte han mig op i en anden Etage og lod mig træde ind i et Værelse til en ung Pige.«

»Hvor uforskammet!

»Ja, ikke sandt! Den unge Pige fortalte mig, at hun holdtes indespærret der i Huset imod sin Vilje. De havde sultet hende ud og pisket hende til Blods. Jeg saa selv Mærkerne deraf paa hendes Nakke. Hun ønskede blot at komme hjem til København til sine Forældre, der endnu ikke har nogen Idé om, hvad hun har oplevet. Faderen har været Officer i den danske Hær, og man har lokket hende herover under et falskt Foregivende, nemlig ved at indbilde hende, at hun skulde være Lærerinde eller lignende i en belgisk Grevefamilie.«

Hertugen blev ligesaa opbragt som sin Søn over denne Historie, og han udbrød:

Ja, jeg ved, at den Slags Forbrydelser undertiden finder Sted! Derom har jeg læst mere end én Gang i Aviserne. De burde straffes med Fængsel paa Livstid eller med Hængning.«

»Ja, ikke sandt, dette er rædsomt?« sagde Sønnen. »Du kan ikke tænke dig, hvor hun er yndig og uskyldig. Hun tog det Løfte af mig, at jeg skulde hjælpe hende til at komme ud; thi selv er hun udelukket fra enhver Forbindelse med Omverdenen. Det har ikke en Gang været hende muligt at skaffe sig Pen og Blæk for at skrive et Brev til sine Forældre.«

»Nej, det vil jeg nok tro!« sagde Hertugen. »Men dette maa jo øjeblikkelig meldes til Politiet. Det er en Skændsel for vor Nation, at man endnu kan fange og sælge Kvinder her i London.... og dette sker i et kristent Land og i vort Aarhundrede!«

»Ja,« fortsatte Edward, »jeg har allerede været paa Politistationen og meldt det. Chefen for Sædlighedspolitiet var ikke til Stede. Men jeg havde en Samtale med en af Assistenterne. Her kan du se hans Svar!« og han trak Mr. Elbys Brev op af Lommen og viste Faderen det.

»Dette ser besynderligt ud!« sagde Hertugen efter at have gennemlæst Brevet. »Værten har maaske skjult hende eller straks sendt hende bort. Sagde du noget til ham, inden du forlod Huset?« »Nej, da jeg

gik, saa jeg ingen uden en gammel Portner, med hvem jeg ikke vekslede et Ord. »Højst besynderligt!«

»Kunde du ikke forsøge at befri hende?« spurgte nu Edward. »Hvis de har sendt hende bort, maa de jo kunne tvinges til at fortælle, hvor hun er. Jeg har en Anelse om, at her foreligger en Forbrydelse af den allerskændigste Art. Stakkel, hun er Sanske ung og ene i et fremmed Land!«

Hans Fader rynkede Panden mellem Øjenbrynende, saaledes som det var hans Vane, naar hans Tanker var anspændt. Han stod en Stund ganske tavs: men derefter sagde han i en bestemt Tone:

»Denne Sag maa granskes nøjere! Du siger, at Mr. Stead er kommen tilbage fra Skotland?«

»Ja, det blev mig sagt paa Hovedstationen! Han skal være at træffe mellem Kl. 3 og 4.«

»Saa telefonerer jeg til ham og anmoder om en Samtale. Der skal straks foretages nye Undersøgelser.«

»Det var godt!« udbrød Edward glad, idet han nu følte sig til Mode, som om en tung Byrde var falden fra hans Skuldre.

En Times Tid senere kørte hans Fader af Sted til sit Kontor i Ministeriet. Da han sad ved sit Skrivebord i den højtloftede Sal, tog han Telefonrøret og ringede Politiets Hovedstation, Nr. 1709, op. Her bad han om at faa Mr. Stead i Tale.

»Er det Mr. Stead? Vel, det er Udenrigsministeren. Jeg vilde være Dem forbunden, om De vilde se ind til Ministeriet, naar Deres egen Mogtagelsestid er forbi. — — Altsaa mellem Klokken 4 og 5. Jeg ønsker at tale med Dem om den Sag, som min Søn, Lord Garwick, anmeldte i Gaar. Det var angaaende et Hus i Blackstreet, Nr. 67. Tak! Tak!«

Dermed ringede han af og begyndte at gennemblæse den vældige Pakke Breve og Dokumenter, som laa paa Bordet. Ministeren arbejdede og modtog Besøg indtil Kl.. 4½. Da meldte hans Tjener, at Mr. Stead bad om Foretræde.½»Før ham ind!« sagde Ministeren og lagde hurtig sine Papirer til Side, hvorefter han rejste sig og gik Politichefen i Møde. Det var en ældre Mand med raget Ansigt og et roligt intelligent Udtryk.

»Deres Naade lod mig kalde!« sagde han, idet han bukkede dybt.

Ministeren rakte ham Haanden og bad ham om at sætte sig i en Sofa mellem to Vinduer. Selv tog han Plads paa sin Skrivebordsstol lige over for ham.

»Det er en temmelig pinlig Affære,« begyndte Hertugen af Lenshire.

»Ja,« svarede Mr. Stead, »jeg kender Sagen! En af Assistenterne, Mr. Elby, har talt til mig om den. Han har selv været derude, undersøgt hele Huset og taget Beboerne i Forhør. Resultatet har han i Morges haft den Ære at meddele Lorden.«

»Jeg har læst det,« svarede Ministeren. »Men nu paastaar min Søn, at det alligevel forholder sig, som han har sagt. Der er en ung, dansk Pige, som holdes fangen der i Huset, og som er bleven lokket over til London under et falsk Foregivende.«

»Jeg har gennemlæst Protokollen og ved, hvad hvad Garwick har meldt,« svarede Politichefen. »Men jeg kan forsikre Deres Naade, at Mr. Elby et af de skarpeste Hoveder, vi har, og han har mange Aars Erfaring netop i Sager af denne Art. Mr. Elby fik straks Mistanke om, at en af disse Kvinder havde benyttet sig af Lordens Troskyldighed til at bedrage ham og fremstille sig selv som et Offer for derved at fralukke ham Penge. Dette er et gammelt Kneb, som vi Politimænd kender. Der findes ganske vist en Pige der, som er kommen fra Danmark, men hun er ikke nogen Officersdatter, saaledes som hun indbildte Lorden, og heller ikke er hun bragt ind paa denne sørgelige Bane ved Tvang. Hendes engelske Moder var Barnepige hos en Familie i København; Faderens Navn har hun derimod aldrig kendt og ved ikke engang, hvilken Nation han tilhører. Hun var en Tid ved Balletten, men traf saa en ung Handelsagent fra England, med hvem hun i to Aar rejste rundt i de skandinaviske Lande. Han forlod hende her uden Eksistensmidler, hvoraf Følgen blev, at Politiet en Nat fangede hende op paa Gaden. Hun har nu opholdt sig fem Maaneder i dette Hus og kaldes Miss Lucy. Jeg formoder, hun er et bundfordærvet Menneske, ligesom alle den Slags Kvinder er.«

»Og hvis Skyld er det, at disse Kvinder bliver saa haabløst fordærvede?« spurgte Hertugen med en streng Mine. »Mon det ikke er en naturlig Følge af dette umoralske System? Der kan aldrig være nogen Konflikt mellem Aarsag og Virkning. Det onde maa afføde ondt. Man nægter her Kvinden den samme Beskyttelse for hendes Person, som Loven tilstaar enhver Mand. Medens den ene af de to skyldige gaar fri, fængsles den anden uden Lov og Dom og underlægges Politiets Luner og Vilje. Medens vi sender Missionærer til Verdens yderste Grænser, glemmer vi tit Ofrene for vor egen Fordærvelse. Men hvis vi vil kalde os kristne Lovgivere og den kristne Retfærdigheds Haandhævere, maa vi ikke forsynde os paa samme Maade som de gamle Farisæere. Ogsaa disse smykkede Templet og var ivrige for at

vinde Tilhængere for deres Religion; men de blev dog forkastede, fordi der var en Følelse, som de ikke ejede, nemlig Kærligheden til de fortabte. I Stedet for at føre disse unge Kvinder, som man finder paa Gaden, ind i et Herberg, hvor de kunde komme under moralsk Paavirkning og vænnes til Arbejde, lukker Politiet dem inde i et Hus, hvor de tvinges til at føre et Liv, der er ligesaa dræbende for Legeme som for Sjæl. Er dette sømmeligt i et Land, der bebos af Folk, som gør Krav paa at kaldes Kristne?»

»Jeg kender Deres Naades ideelle Anskuelser og Deres meget prisværdige Iver for sociale Reformer,« svarede Mr. Stead ganske rolig; »men jeg har været altfor længe i Politiets Tjeneste til, at jeg har kunnet bevare nogen Illusion angaaende Muligheden af disse Kvinders moralske Oprejsning.«

Hertugen indsaar, at han her, som saa tidt, havde talt for døve Øren, og han sluttede derfor med at spørge:

»Hvoraf ved De, at den Person, som De nylig nævnede, er den samme, som min Søn omtalte?»

»Fordi der ikke findes nogen anden Pige fra Danmark der i Huset?» svarede Mr. Stead. »Mr. Elby har taget denne Miss Lucy i Forhør, og hun tilstod, at Lorden havde været hos hende i flere Timer. I rigtig Forstaaelse af, at han var en fornem Herre, har hun bildt ham dette Eventyr ind for at gøre sig interessant i hans Øjne. Men det var af let forstaaelige Grunde aldrig hendes Tanke, at han skulde henvende sig til Politiet.«

»Dette var dog en bestemt Aftale imellem dem,« indvendte Ministeren. »Hun tog jo selv dette Løfte af ham.«

»Deres Naade,« sagde da Mr. Stead, »det gør mig ondt at maatte sige Dem, at Lord Garwick var i en stærkt beruset Tilstand, da han besøgte Misse Lucy. Det hele Selskab havde drukket for meget.«

»Min Søn beruset!« udbrød Hertugen af Lenshire bedrøvet. »Ja, da begynder jeg at forstaa,«

Mr. Stead fortsatte:

»Det bedste Raad, som jeg kan give, er, at den unge Lord søger at glemme denne Nats Oplevelser.«

Derefter rejste Politichefen sig for at gaa.

»Jeg takker Dem for Ulejligheden,« sagde Ministeren, idet han ogsaa rejste sig, rakte Politichefen Haanden og fulgte ham til Døren.

Da Hertugen var bleven ene, sank han ned i en Lænestol og sukkede dybt:

»Min Søn stærkt beruset!... Og i et saadant Selskab!«

Ministeren forlod i Dag sit Kontor tidligere end

sædvanligt, og da han kom hjem, spurgte han straks Tjeneren efter Hertuginde. De to Ægtefæller havde derefter en lang Samtale om Sønnen.

»Hvad du der fortæller, forfærder mig,« udbrød Edwards Moder med Taarer i Øjnene. »Jeg kan ikke tro, at det er sandt. Vi maa dog fæste mere Tillid til vort Barns Ord end til disse fremmede Menneskers Udsagn.« Hendes Mand svarede:

»Naar man har Sønnen, maa man være forberedt paa den Slags Skuffelser, selv om man har gjort alt for at lede dem paa rette Vej. Man kan jo ikke altid kende de Kammerater, som de tilfældigvis træffer sammen med i Universitetsbyerne. Denne Mr. Wilding stammer fra en daarlig Slægt. Hans Fader er en fordrukken Officer, og Moderen ligger altid til Sengs, saa Børnene har naturligvis aldrig faaet nogen moralsk Opdragelse. Det var en lumpen Spøg at lokke Edward ind i en saadan Hule, naar han havde sagt, at han ikke ønskede at komme der.«

»Ja, derved afslørede Mr. Wilding sig rigtignok som en æreløs Person!« sagde Hertuginde. »Maatte det være første og sidste Gang, at Edward sætter sin Fod i et saadant Hus.«

Kl. 7 samledes Familien om Middagsbordet. Fader og Søn var begge i sorte Kjoler og hvide Slips, mens Moder og Datter var i nedringede Aftentoiletter, saaledes som Skik er i Englands fornemme Verden — den første i sort Fløjl med hvide Kniplinger, den anden i lyserød Silke.

De opvartedes af en ældre Tjener med Pudderparyk, røde Knæbenklæder og hvide Silkestrømper.

Edward lagde straks Mærke til, at hans Moder saa ud, som om hun havde grædt, medens Faderens Mine var mer end sædvanlig streng. Lady Alice holdt imidlertid Samtalen i Gang ved at fortælle om den amerikanske Udstilling, som hun om Eftermiddagen havde besøgt sammen med Edward og de andre Søsken.

»Tænk, Moder, der var et Amfiteater, som rummede ti Tusind Tilskuere!« sagde hun. »Og paa den store Arena optraadte fire Hundrede Indianere i spraglede Dragter. De red paa usadde Heste, sang og dansede. Vi var ogsaa inde i et Telt og hilste paa fire Høvdinge, der sad paa Gulvet med Benene over Kors, og deres Ansigter var tatoverede med gule og blaa Farver. Paa Væggene hang Skalper af dræbte Fjender, prydede med en Mængde Fjer.«

Edward sagde ikke mange Ord. Han sad og tænkte paa, om Faderen i Dagens Løb havde faaet udrettet noget for den unge Pige, som han havde

lovet at befri.

Efter Middagen gik de mindste Børn i Seng, mens Lady Alice trak sig tilbage for at skrive et Brev til en Veninde i Italien. Edward blev derfor siddende ene hos sine Forældre i den Stue, som de sædvanligvis benyttede, naar der ingen Gæster var til Stede.

Det var et højt Værelse paa tre Fags Vinduer, som nu var tildækkede af gule Silkegardiner, og hvis Møbler var i Empire-Stil med gule Silkedamaskes Betræk. Paa begge Sider af den brede Jernkamin, hvori der flammede en stor Ild, stod en Sofa.

Forældrene satte sig i den ene og Sønnen i den anden lige overfor dem.

»Fader, har du set Mr. Stead i Dag?« begyndte Edward i stærk Spænding.

»Ja, min kære Søn. Jeg har talt med ham. Det forholder sig ganske rigtig som Mr. Elby skrev dig til. Du har truffet en meget daarlig Pige, som har benyttet sig af din Uerfarenhed og bundet dig en Mængde Løgne paa Ærmet. Hun er ganske vist kommen fra Danmark, men er af engelsk Herkomst, og hun er opsnappet af Politiet paa Gaden her i London.«

»Skulde det virkelig være muligt?« udbrød den unge Mand helt bestyrtet.

»Ja, saadan forholder det sig! Sagen er granket i alle sine Enkeltheder af den Chef, som fører Opsynet med denne Del af Byen. Jeg hører til min store Sorg, at du har været beruset den Aften, altsaa har du ikke haft nogen klar Forestilling om, hvad du har set og hørt.«

»Jeg beruset?« udbrød Edward mere og mere forbavset. »Nej, rigtignok drak jeg lidt mere end ellers, men jeg var alligevel en af de faa ædru, derfor gik jeg ogsaa min Vej, før nogen af de andre.«

»Det glæder mig at høre!« sagde nu hans Moder. »Jeg har heller aldrig kunnet tro det om dig.«

Hertugen sad tavs og stirrede ind i de glødende Kul.

»Nej Fader,« forsikrede Edward efter nogle Øjeblikkes Pavse. »Dette forholder sig ikke saadan! Den Pige, jeg talte med, har ikke bedraget mig. Jeg var fuldkommen klar i Hovedet. Naar ikke Politiet vil hjælpe hende, gaar jeg selv derhen for at tale med Værten i Huset. Jeg har lovet hende min Bistand og er nødt til at holde mit Ord som en Mand af Ære og Adelsmand!«

»Du gaar ikke derhen!« sagde Hertugen i en bydende Tone. »Jeg forbyder dig at sætte din Fod dér. Du har en Gang lovet mig aldrig at besøge disse Huse, og jeg kræver, at du holder dit Løfte, ellers vil

jeg ikke længer betragte dig som Søn og Arving.«

»Ja, ja, saa skal jeg ikke gøre det,« svarede Edward, som derpaa rejste sig og forlod Værelset.

Langsomt steg han to Trapper op til sit ege Værelse. Her blev han siddende længe som Bytte for en voldsom Sjælekamp. I Stilheden hørte han tydelig Almas Stemme og saa hendes skønne, blege Ansigt med de blaa, uskyldige Øjne, der bønfuldt ham om Bistand. Og hun skulde være en simpel Bedragerske? Nej, om saa hele Verden forsikrede det, vilde han dog ikke tro det; saa maatte han dog først høre Tilstaaelsen derom fra hendes egne Læber! Men hvorledes skulde dette kunne ske, naar Faderen havde aftvunget ham det Løfte ikke at opsøge hende?

Han var altsaa i Dag ikke kommet Maalet nærmere end i Gaar, og han begyndte næsten at angre, at han havde betroet sig til sine Forældre.

Nogle Dage senere spurgte Hertugen sin Søn:

»Staar du endnu fast ved din Beslutning om at indtræde i Diplomatiets?«

»Ja, det er egentlig det eneste, jeg har Lyst til,« svarede Edward.

»Da vil jeg lade dig vide, at der nu er bleven en Plads ledig for en ulønnet Attaché ved vort Gesandtskab i Konstantinopel. Men saa maa du rejse inden Udgangen af denne Maaned.«

»Det var jo Bestemmelsen, at jeg skulde være her i London under Sæsonen,« indvendte Edward, »for at blive præsenteret ved Hoffet sammen med Alice.«

»Ja vist; men det er jo mindre vigtigt. Det er ikke heldigt for en ung Mand i din Alder at gaa i mange Maaneder uden Beskæftigelse, og hvis du ikke griber Lejligheden, naar den tilbyder sig, er det jo uvist, naar du senere kan faa Plads i en Legation.«

»Som du vil,« svarede da Edward. »Jeg er færdig til at rejse naarsomhelst.«

»En af de første Dage skal jeg lade dig vide, naar du kan tiltræde. Det maa i hvert Fald ske inden Udgangen af denne Maaned. I Dag har vi den tolvte Marts.«

Ogsaa Edward indsaa, at det vilde gøre ham godt at komme i Virksomhed; thi Tanken om Alma havde i den senere Tid fuldstændig behersket hans Sind, saaledes at han havde tabt Lysten til alt andet.

Naar jeg nu alligevel intet kan udrette for hende,« tænkte han, »saa er det vel bedst, at jeg prøver paa at glemme hende.«

VIII.

Dagen efter Lord Garwicks Besøg hos Alma gik denne stadig og ventede paa, at Døren skulde gaa op og hendes Beskytter træde ind, ledsaget af Politi, og føre hende ud af Fængslet.

Pludselig stod Pigen foran hende med hendes eget Tøj paa Armen.

»De maa klæde Dem paa,« sagde hun. »De skal rejse.«

Alma fik Hjertebanken af Glæde og spurgte:

»Faar jeg virkelig Lov til at komme herfra? Hvorledes er det gaaet til?«

»Jeg ved intet andet,« svarede Tipsy, »end at en fremmed Herre skal have været nede i Kontoret, og da han gik, fik jeg Ordre til at bringe Dem Deres Tøj og sige Dem, at De skulde klæde Dem paa.«

Alma skyndte sig at efterkomme Opfordringen; thi det faldt hende ikke et Øjeblik ind, at det kunde være nogen anden end Lorden, som havde paavirket Værten. Den unge Herres Fader var jo Minister, og for en Mand i den Stilling maatte det jo være let at tvinge Mr. Corck til at give slip paa sit Bytte. Det varede ikke længe, inden hun stod fuldt færdig, og hun glemte ikke at stikke Edwards Guldpen og Brevkortene i Lommen. I det samme gik Døren op, og Mr. Corck, ledsaget af Mrs. Brown, traadte ind. Han bar en sort Trøje i Haanden, og uden nogen som helst Forklaring greb han Almas Arm og trak ved Mrs. Browns Hjælp Trøjen paa hende. Derefter slængte han en vid Kaabe om hende og satte Hatten paa hendes Hoved.

Blodet stivnede i den ulykkelige Aarer. Hun spurgte forgæves, hvad dette skulde betyde, og hun var forberedt paa det værste.

»Følg med os ned,« sagde Mr. Gorck, da hendes Paaklædning var færdig. Og han skubbede hende foran sig ud i Gangen og ned ad Trappen. Entréen ventede Mrs. Corck.

»De har rigtignok opført Dem pænt til Tak for al vor Godhed imod Dem!« sagde hun, idet hun fik Øje paa Alma. »Jeg haaber, De vil faa Deres fortjente Straf!«

»Kom nu!« afbrød hendes Mand i en barsk Tone. »Her er ikke Tid til Snak og Bebrejdelser.«

I Portrummet ventede en forspændt Vogn, hvori Alma blev dreven ind, medens han selv tog Plads lige overfor hende sammen med Mrs. Brown. Derefter bankede han paa Glasruden, og Kusken satte

Hestene i Gang.

»Hvor fører De mig hen?« spurgte Alma, rystende fra Hoved til Fodsaal.

»De skal komme til det Sted, hvor De skal være!« svarede Mr. Corck barsk, idet han maalte hende med et rasende Blik. »Forhold Dem rolig og skrig ikke! Gør De Spektakel paa Banegaarden, siger vi, at De er sindssyg!«

Gud give, jeg var det, og at det hele var en Indbildning! tænkte Alma uvilkaarlig.

De maatte vente paa Toget i over en Time, og i al den Tid blev de siddende i Vognen, øjensynlig af Frygt for, at Alma skulde paakalde Hjælp.

Mrs. Brown gik ind for at løse Billetter, og da det ringede for sidste Gang, steg de andre ud. Idet de gik igennem Ventesalen, som nu var fuld af Rejsende, raabte Alma af alle Kræfter:

»Er der ikke nogen, der kan hjælpe mig? Jeg er falden i Forbryderes Hænder!«

Flere Mennesker vendte sig forbavsede og stirrede paa hende, medens en Politibetjent trængte sig frem til dem.

Men Mr. Corck pegede kun paa sin Pande og hviskede:

»Det er en Sindssyg, som skal bringes paa Hospitalet,« og med denne Oplysning lod Politiet sig nøje.

»Det er en gal, som skal bringes til en Anstalt,« sagde Mrs. Brown ganske højt til flere af de omkringstaaende, som straks troede hende.

»Det er Usandhed! Jeg er ikke gal!« skreg den unge Pige.

Men hendes to Vogtere førte hende frem med Magt og satte hende ind i en Jernbanevogn. Konduktøren fik rigelige Drikkepenge, for at de skulde faa Lov til at være ene med den foregivne syge. »De ser, at det ikke kan nytte Dem at gøre Modstand,« sagde Mr. Corck, idet han lukkede Døren. »De kommer alligevel dér, hvor De skal hen, og ikke noget andet Sted.«

»Findes der da ingen Retfærdighed paa Jorden?« tænkte den fortvivlede Alma. »Er alle Mennesker i Udlandet saa onde....?«

Nej, hun mindedes Lord Garwick og begyndte at tænke paa, om det nogen Sinde vilde lykkes hende at faa skrevet ham nogle Linjer til? At det var hans Optræden, som hun skyldte denne pludselige Flugt fra London, forstod hun straks, Han havde formodentlig gjort et Forsøg paa at frelse hende, og nu skyndte Mr. Corck sig af Frygt for den truende Straf, om hans Forbrydelse opdagedes, at bringe

hende ud af Landet.

Da Alma indsaa, at det vilde være hende umuligt at undfly, bestemte hun sig til foreløbig at tie.

Efter et Par Timers Kørsel naaede de en Havn, hvor Toget gik lige ned til Vandet. Det var mørk Nat. Alma blev ført over paa et Dampskib og ned i en Kahyt, hvor der brændte en osende Lampe. Ogsaa her tog hendes Vogtere Plads ved Siden af hende for at passe paa, at hun ikke kom ud eller fik vekslet et Ord med nogen.

Da det begyndte at lysne ad Dag, kastede Skibet Anker, og Passagererne steg op paa Dækket. De var i Havn, og ved Bryggen stod en Række Jernbanevogne, hvorpaa der var skrevet:

»Eksprestog til Paris.«

Saa var det altsaa Rejsens Maal, tænkte Alma med Gysen. Hvad mon der venter mig der?

Rejsen fortsattes, som den var begyndt. Hun fik intet at spise eller drikke, og da de naaede Frankrigs Hovedstad, følte hun sig saa udmattet, at Knæerne var nær ved at svigte hende.

Paa den vældige Banegaard fo'r Tusinder af Mennesker frem og tilbage og talte i alle Tungemaal. En lille Mand kom gaaende hen til Mr. Corck og rakte ham Haanden med en Grimace, som skulde betyde et Smil.

»Goddag, Monsieur Martinac!« sagde Mr. Corck. »Det er Mrs. Brown. Hun forstaar ikke et Ord fransk. Her er Varen!« han pegede paa Alma.

»Jeg har en Vogn udenfor,« svarede Monsieur Martinac. »Turen varer et Par Timer, men jeg foretrækker den fremfor Jernbanen.«

Han gik foran for at vise Vej, og de andre fulgte ham gennem en stor Sal ud til en Plads, hvor de fandt en lukket Landauer.

I denne steg de op, og Køretøjet rullede ind gennem den myldrende Verdensstad.

Hvor ofte havde Alma ikke ønsket, at hun en Gang maatte faa denne berømte By at se, Paris med alle de baade skønne og sørgelige Minder fra Ludvig XIV.s og Maria Antoinettes Tid. Men under hvilke Forhold kom hun der ikke nu? Hun gad knap se ud gennem Vinduet.

Lige over for hende, saa nær, at hans Knæer undertiden berørte hendes, sad et nyt Eksempel af et Menneskeuhyre. Ogsaa i hans sorte Slips saa hun Brystbilledet af en Kvinde i hvidt Elfenben. Hans Hoved var hæslig formet: Issen flad, Panden lav og

furet, Næsen bred og Munden stor med gule, fremstaaende Tænder. Nogle røde Skægtotter stak frem hist og her og omkransede hans Underansigt. Han lignede, med sine gulgraa Øjne under brede, buskede Bryn, mest en ondskafuld Orangutang. Hænderne var store, grove og smudsige.

Der veksledes ikke mange Ord, kun nogle Bemærkninger om Vejr og Vind. Regnen begyndte at piske ned over Tage og Brosten, og snart lignede Gaderne et vuggende Hav af Paraplyer. Køreturen syntes aldrig at skulle faa Ende; ud af Byen, ad en bred Landevej og ind i en lille Forstad med en Række smaa Villaer, liggende i Haver, hvis Træer endnu stod bladløse. Endelig holdt Vognen udenfor en Jernport i den yderste Ende af en lang Gade, Kusken sprang ned, aabnede Porten og kørte videre ind. Han standsede foran et toetages Hus. Her steg Monsieur Martinac ud og bød de rejsende at træde indenfor.

Paa Vejen op ad Trappen til Indgangsdøren lagde Alma Mærke til et lille Skilt i Vinduet, hvorpaa der stod:

*Brødrene L, og J. Martinac.
Kaffehandel en gros.*

I den smalle Entré kom en mørkhaaret, lidt ældre Kvinde hende i Møde fra en Dør i Baggrunden.

»Før Mademoiselle ovenpaa!« befalede Martinac. »Værelse Nr. 1. Sørg for, at hun faar Mad og kommer i Seng!«

»Vær saa god, følg med!« sagde Kvinden til Alma, som uden Indvendinger gik efter op ad en smal Trappe.

Imidlertid førte Martinac de andre ind i en mindre Stue og bad dem lægge Tøjet og tage Plads. Værelset var kun sparsomt møbleret med nogle gamle Lænestole med lyse, fedtede Betræk, et Skab og et Spejl, hvis Glas var tilsmudset af Fluor. Her viste den yngste Monsieur Martinac sig og blev forestillet. Han lignede sin Broder som en Tvilling.

»Nu kan vi altsaa tale ugenert,« sagde den ældste. »Er det den Pige, som De telegraferede til os om?«

»Ja!«

»Hvor gammel er hun?«

»Atten Aar!«

»Hvor længe har hun været i Tjeneste?« »Kun nogle faa Dage i vort Hus. Det var saa uheldigt, at en Herre, der blev rørt over hendes Klager, gik hen og meldte os til Politiet. Som Følge heraf maatte vi se til i en Fart at faa hende af Vejen. Som De har haft Lejlighed til at iagttage, er hun meget smuk, dertil

lyshaaret og blaaøjet, hvad der jo altid gør særlig Lykke i de sydlige Lande.«

»Hvad forlanger De for hende?«

»Hun staar mig i mindst to Tusind Francs.« Den ældre Martinac brast i Latter, og den yngre stemte i med.

»Nej, saa høje Priser kender vi ikke her! Vi giver aldrig mere end tre Hundrede Francs. Udgifterne er for store. Nu i vore Dage, da Politiet har begyndt at efterspore os, maa vi iagttage større Forsigtighed hvilket forøger vore Udgifter. Vi byder Dem tre Hundrede og ikke en Sous mere.«

Mr. Corck krympede sig ved at modtage dette Tilbud og svarede efter et Øjeblik Pavse:

»Den Handel maa jeg først betænke mig paa.«

»Ja, vær saa god!« sagde den ældre Monsieur Martinac, idet han rejste sig. »Imidlertid haaber jeg, at De vil gøre os den Fornøjelse at spise Frokost med os. De kan vel trænge til nogle Forfriskninger efter den lange Rejse?«

Han aabnede Døren til Spisestuen, hvis Møbler var ligesaa tarvelige og slidte som de i det andet Værelse.

De tog Plads om det runde Bord, og en yngre Tjener bar Maden ind og vartede op, medens Værterne fyldte de fremmedes Glas med sur Rødvind.

»De havde forhen en udmærket Forretning i Paris lige overfor Børsen,« ytrede Mr. Corck. »Har De den endnu?«

»Nej, vi kom i Konflikt med Politiet,« svarede den ældre Martinac i en ligegyldig Tone. »Og som Følge deraf maatte vi lukke. Siden laa vi i et Par Aar paa Rejse i Udlandet. Jeg var i et helt Aar i Buenos Ayres og i Montevideo, hvor jeg satte mig i Forbindelse med Senor Plilippo Garcia. Hans Fader havde i sine yngre Dage handlet med Negre, som han selv hentede fra Afrika. Men da Neger-slaveriet blev ophævet, begyndte han en anden Forretning, som har vist sig at være nok saa indbringende. Faderen er for længst død; men Sønnen har endnu hans Skib, hvormed han to Gange om Aaret henter hvide Slavinder fra Evropa. Naar han kommer hjem med sin Ladning, møder Køberne op paa Skibet, hvor der holdes Auktion, og hvad der ikke sælges her, føres videre til andre Byer længere syd paa. Han tjener store Penge, og i sin Fritid bevæger han sig altid i det fornemste Selskab.«

Saa skal vel den Pige, jeg har bragt med mig føres over til Sydamerika,« sagde Mr. Corck. »Vi vilde helst have hende Sendt Saa langt bort som muligt af Hensyn til det engelske Politi«

»Jeg forstaar Dem,« svarede den ældre Martinac,

idet han tømte sit Glas. »Men nu er det saa uheldigt, at Skibet netop er sejlet fra Bordeaux for tre Dage siden. Det kommer i Almindelighed to Gange om Aaret og henter indtil femten Hundrede Piger. I Mellemtiden samler jeg dem ind fra forskellige Lande. Alle de Villaer, De har set i denne Gade, tilhører os og tjener som Oplagssteder for vore Varer.«

»Det er en storartet Foretning!« udbrød Mr. Corck.

»Ja, det er vistnok den største i Frankrig! I en Villa er der Konditori, i en anden Vinhandel i tredje Chokoladefabrik osv., og paa denne Maade vildleder vi Politiet, naar de vil granske vor Virksomhed. Her har vi Kaffehandel,« sagde han levende.

»Ja, det er meget sindrigt.«

»Medens min Broder var i Sydamerika,« fortsatte den yngre Martinac, »rejste jeg til Orienten. Her satte jeg mig i Forbindelse med den Storgilding, som har Overopsynet med Shahen af Persiens Harem. Efter Aftale sendte jeg ham nogle franske Piger; men han betalte saa daarligt, at jeg afbrød Forbindelsen. Nu har jeg indledet Korrespondance med en østrigsk Dame, Baronesse Sternfeldt, som bor i Konstantinopel. Hun er en meget paalidelig Person. Hun havde før Handel paa Rusland; men da Tyrkerne i de senere Aar har faaet Had til deres russiske Naboer, bryder de sig heller ikke mere om deres Kvinder. Nu er de vestevropæiske paa Mode derovre; men de maa helst have lyst Haar og blaa Øjne, hvilket jo ikke altid er saa let at skaffe til Veje.«

»Hvorfra henter De Deres Beholdning?« spurgte Englænderen videre.

»For det meste fra Magasinerne i Paris,« svarede den ældre Broder. »Vi har en hel Stab af ældre Damer i vor Tjeneste. De gaar om i de Butikker, hvori der staar unge Piger og indleder Samtale med dem. De spørger disse Piger, hvor meget de erhverver ved deres Arbejde, og naar vedkommende har fortalt, hvad hun tjener, bemærker den venlige, gamle Dame: »Men det er dog altfor lidt! Jeg staar i Forbindelse med en stor Købmand i Amerika, som vil give Dem tre Gange saa høj Løn.« Lader hun sig lokke, indbyder man hende til en flot Middag i en landlig Restaurant; hun køres herud, og« — den værdige Morsieur Martinac gjorde en Bevægelse med Haanden, som betød: »Døren i Laas!«

Da Maaltidet var færdigt, gik det lille Selskab ind i Kontoret, som laa til højre for Entrédøren og var lige saa tarveligt udstyret som de andre Værelser. Bohavet bestod kun af to Skrivepulte af malet, brunt Træ, et Par Rørstole og en Hylde med Bøger og Papirer. Her afsluttedes nu endelig Handelen, idet de

blev enige om fem Hundrede og firsindstyve Francs.

»Hun har paaført mig et betydeligt Tab!« sukkede Mr. Corck, idet han stak Guldpengene til sig. »Men vi maa jo altid være forberedte paa, at nogle af vore Spekulationer mislykkes.«

»Jeg vilde helst, at De skulde køre tilbage til Paris i vor Vogn,« sagde nu den ældste af Brødrene. »Thi paa en lille Jernbanestation som her lægges der Mærke til enhver rejsende.«

»Som De vill!« svarede Mr. Corck. »Men jeg maa af Sted straks for at kunne være hjemme i London senest i Morgen tidlig.«

Et Kvarter senere holdt Vognen for Døren, og de værdige Kolleger tog en hjertelig Afsked med hverandre.

Da Gæsterne var borte, satte de to Brødre sig hver ved sin Skrivepult. Den yngste aabnede et Brev og sagde:

»I Morges, da du var kørt ind til Paris, fik jeg dette Brev fra Marseille, Dér ligger et tyrkisk Skib ved Navn »Yildiz«. Kaptajnen lader sig anbefale af vor Korrespondent i Konstantinopel og spørger, om vi har nogle lyshaarede Piger mellem femten og atten Aar. Jeg kan altsaa nu svare ham, at vi foreløbig kun har én paa Lager, som han kan faa, hvis vi bliver enige om Prisen. Jeg sætter hende til Tusind Francs.«

»Ja, det er hun mindst værd!« mente den ældre Martinac, hvorefter de begge begyndte at skrive.

Imidlertid havde den sortøjede Kvinde, der hed Géneviève, hjulpet Alma Spændetrøjen af, og fuldstændig udmatte, med Værk i Ryg og Arme, var den unge Pige gaaet i Seng. Man bragte hende Vin og Mad, og hun tvang sig til at drikke og spise for at faa sine Kræfter tilbage; thi hun var bestemt paa at ville kæmpe til det sidste.

Vinduerne var forsynede med Jernstænger som i et Fængsel, og Værelset var tomt og uhyggeligt. Møblerne bestod kun af en simpel Vaskeservante, to Rørstole, et lille Bord og en smal Jernseng. Trods al sin Uro og Angst faldt dog Alma snart i Søvn og sov uafbrudt indtil sent ud paa Aftenen.

Hun vaagnede ved at Géneviève traadte ind med en tændt Petroleumslampe og en Kop Chokolade.

Alma satte sig op i Sengen, og medens hun drak, lagde hun nøjere Mærke til den franske Piges Ansigt og saa to dybe, truende Rynker mellem de sorte, gnistrende Øjne. Trods de magre, blege Kinder var der endnu umiskendelige Tegn paa fordums Skønhed.

Medens Géneviève stod og saa paa den fremmede, der tømte Koppen, blev Udtrykket i hendes Ansigt

lidt efter lidt mildere.

»Hvor kommer De fra?« spurgte hun.

»Fra England. Men jeg er for Resten dansk.«

»Hvorledes har man faaet narret Dem hertil?«

»Jeg blev lokket til England ved falske Løfter, og hertil er jeg bleven ført med Vold,« svarede Alma, idet Taarerne begyndte at trille ned ad hendes Kinder. »Hvad vil de gøre med mig?«

»Ved De ikke det? Man vil sælge Dem, Mademoiselle. Saa De ved virkelig ikke det?« — og Géneviève lo højt.

»Har De Forældre?« spurgte Alma.

»Nej!«

»Er De gift? Har De Børn?«

»Nej!«

Saa kan De muligvis ikke forstaa, hvor det er grusomt, naar man er vokset op hos kærlige Forældre, i et godt Hjem, hvor man aldrig har kendt det onde uden af Omtale, saa at trækkes ned i dette forfærdelige....«

Géneviève blev pludselig alvorlig; hun traadte nærmere hen til Sengen og stirrede med store Øjne paa Alma.

»Jeg begynder næsten at faa ondt af Dem,« sagde hun, »endskønt jeg troede, at enhver mildere Følelse for længst var udslukt i mig.«

Disse Ord kastede en lille Gnist af Haab i Almas Hjerte, og hun greb Génevièves Haand.

»Hvis De virkelig føler Medlidenhed med mig, saa hjælp mig!« bad hun indtrængende. »Hjælp mig ud af dette Fængsel.«

»Nej, mit Barn, om De græd saa mange Taarer, som der er Draaber i Havet, vilde jeg aldrig kunne føre Dem ud af dette Hus; thi Kontoret er lige ved Indgangsdøren, og der sidder altid en af Brødrene Martinac paa Vagt med en ladet Pistol.«

»O, Gud i Himlen, hjælp du mig da!« stammede Alma, idet hun foldede sine Hænder.

Da lo Géneviève paany.

»Tror De virkelig paa en Gud?« spurgte hun forbavset.

»Ja, jeg tror paa en barmhjertig Gud, som holder sin Haand over de uskyldige.«

»Det er underligt, at man kan tro det,« mente Géneviève, »naar man ser, hvorledes de rige og fornemme kan gøre alt, hvad de vil her i Verden, medens de fattige og simple maa taale at blive nedtrampede og aldrig at kunne finde Retfærdighed. Nej, Mademoiselle, Gud er kun for Overklasserne, men ikke for de ringe i Samfundet.«

»De tager fejl,« svarede Alma. »Guds Søn kom til

Verden for at hjælpe de fattige og trøste dem, som er i Fængsel. Alle hans Apostle var af ringe Fødsel og alle de første Kristne levede i Fattigdom. Derfor er der ogsaa fromme Mennesker, som skænker hele deres Formue bort for at blive som Jesus i alt.«

»Den Tale forstaar jeg ikke,« svarede Géneviève, idet hun rystede paa Hovedet. »Jeg har aldrig befattet mig med at læse Bøger, men jeg dømmer efter, hvad jeg selv har set og oplevet; jeg hader Manden, og jeg hader ogsaa den Religion, i Ly af hvilken man forfølger og ødelægger os Kvinder!«

Nu var det Alma, som afbrød:

»Jeg forstaar ikke, hvad De mener.«

»Jeg skal forklare mig nøjere. De ser fin og god ud, derfor faar jeg Lyst til at tale med Dem. Ogsaa jeg har haft en hæderlig Moder, som havde et lille Vaskeri i Nance. Da jeg var femten Aar, blev jeg Barnepige hos en Lægefamilie, som senere flyttede til Paris. De tog mig med sig, og jeg ved, at de holdt af mig og var fornøjede med min Opførsel. Jeg var ogsaa mere end glad over at kunne tjene mit Brød paa en hæderlig Maade.

Medens jeg var der, gjorde jeg Bekendtskab med en ung Malersvend, med hvem jeg blev forlovet. Det varede i tre Aar, og han talte altid om, at han længtes efter at kunne skaffe os et eget Hjem. Da Doktorens Hustru døde, og jeg stod uden Tjeneste, foreslog Edmond, at vi skulde flytte sammen. Men han havde ikke Raad til at betale Magistrat eller Præst for at skrive Ægteskabskontrakt og vie os; men det var jo ogsaa unødvendigt, mente han. Jeg kunde stole paa hans Ord, sagde han; og det gjorde jeg ogsaa. Vi flyttede ind i et Værelse i en af de store Arbejderkaserner i Paris. I de to første Aar var han ret skikkelig; men saa fik han daarligere Kammerater, der forledte ham til at være med i Strejker, og da han blev arbejdsløs, begyndte han at sidde paa Værtshusene og drikke. Naar han saa kom hjem, og jeg forsøgte at tale ham til Rette, pryglede han mig.

Til sidst opdagede jeg, at han var mig utro. Men da var ogsaa min Taalmodighed forbi, og jeg forlod ham. Han løb efter mig henad Gaden og meldte mig til en Politibetjent, idet han sagde, at jeg havde ladet mig betale af ham. Betjenten arresterede mig straks uden at lytte til mine Indvendinger og førte mig til St. Lazare, hvor jeg fik Skændselsmærket indbrændt paa mit Legeme for hele Livet. Politiet satte mig ind i et af de Huse, hvor Kvinder sælges, og det nyttede ikke, at jeg bad for mig. I Begyndelsen var jeg ude af mig selv af Fortvivlelse. Jeg ansøgte om at faa Lov til at komme ud, men Politiet svarede, at jeg maatte

vente, indtil mit Navn blev strøget af Registret, og dette varede saa længe, indtil jeg blev sløv og ligegyldig for det hele.«

»Det er forfærdeligt!« udbrød Alma. »Har Politiet Ret til at sætte en Kvinde ind i et saadant Hus, naar hun ikke selv ønsker det?«

»Ja, det er, hvad jeg kalder en skændig Uretfærdighed,« svarede Géneviève. »Thi hvor mangen ung Pige, der har begaaet et Fejltrin, vilde ikke kunne rejse sig igen, hvis ikke Politiet holdt hende nede. Men Politiet har Procenter af hvert Offer, som de bringer ind i disse Huse, derfor har Værterne i Reglen intet at frygte. Aarsagerne til dette store sociale Onde ligger i de elendige Lønningsforhold; thi det er en vel bekendt Sag, at næsten ingen unge Piger kan leve af deres Hænders Arbejde. Der findes Tusinder af unge Kvinder, som ikke har en eneste Sjæl i Verden til at hjælpe sig. Mange af dem kender ikke en Gang deres Forældre. De vokser op i Hittebørnshospitaler, og hvis de er hæderlige, er hele deres Liv en eneste haabløs Kamp fra Vuggen til Graven. Men en stor Del af dem bliver fra Barndommen af udnyttede af Spekulanter til at føre et Liv i offentlig Last. Hvert Aar gaar der Tusinder af Kvinder gennem Fængslet St. Lazare, og selv om de kun er blevne arresterede for Betleri eller for at have drevet hjemløse om i Gaderne, forlader de dog alle Fængslet brændemærket for hele Livet. Deres Menneskeværdighed er knust, og deres Karakter er som oftest ødelagt for bestandig. Se, dette er Mandens Herredømme over Kvinden! Og jeg spørger: er dette Retfærdighed? Jeg blev af Politiet sat ind hos Brødrene Martinac, som den Gang ejede et Hus lige overfor Børsen i Paris. Men da de kom i Konflikt med Loven, maatte de høre op med den Forretning Og forsvinde nogen Tid. Senere begyndte de med Eksport til Udlandet, og da jeg tilfældigvis traf dem igen, tilbød de mig en Plads som Stuepige her i Huset.«

»Hvorfor øver Politiet denne Tvang imod nogle Kvinder?« spurgte Alma, som følte sig uhyggelig til Mode ved at høre alle disse Afsløringer.

»Det skal være for den offentlige Sundheds Skyld, for at væрге Mændene imod smitsomme Sygdomme,« svarede hun med et haanligt Udtryk. »Men de glemmer, at den syge Mand er en lige saa stor Fare for den offentlige Sundhed, og altsaa burde ogsaa han være under Opsyn og spærres inde, eller ogsaa sendes til en fjern Ø ligesom de spedalske.«

»Det maa jeg give Dem Ret i,« indrømmede Alma.

»Det er derfor, jeg hverken tror paa nogen Gud

eller paa nogen Retfærdighed for den fattige og ensomme Kvinde. Og derfor hader jeg hele det mandlige Køn!» Og Géneviéves mørke Øjne skød Lyn. »Jeg hader dem alle uden Undtagelse. Ogsaa jeg har gaaet i Skole og lært Religion; den Gang blev der sagt os, at ogsaa vi Kvinder havde en udødelig Sjæl; men Samfundet behandler os, som om vi var Dyr. Vort Hjerte forstenes, og vor Sjæl dræbes, endnu længe inden vort Legeme er ødelagt, og det er Landets første Mænd i Deputeretkamret og i Kommunen, som vedtager saadanne Love! Den Kvinde, der sælger sig for Penge, er en Skam for sit Køn, siger de. Men hvad skal man saa sige om Mændene, der køber? Fortjener det stærke Køn, der benytter sine Penge til en saadan Handel, større Agtelse, end det svage Køn, der sælger?«

Alma maatte atter give hende Medhold.

»Derfor hader jeg hele Kønnen!» udbrød Géneviéve endnu en Gang, idet hun knyttede sine Hænder i afmægtigt Raseri.

Alma svarede:

»Jeg mindes, at jeg en Gang har hørt en dansk Præst sige: »Verden vil tro paa Gud, naar den ser, at Jesu Disciple tror paa den menneskelige Sjæl« Men naar Lovgivere, Regering og Politi behandler Tusinder af Kvinder, som om de ikke havde nogen Sjæl, hvorledes kan saa Verden tro paa saadanne Mænds Kristendom?« Og Alma saa med oprigtig Medynk paa den stakkels Géneviéve, hvis Lidelser hun forstod saa godt. »Har De ikke selv Lyst til at komme bort herfra?« spurgte hun.

»Aa, nu er alt blevet mig saa temmelig ligegyldigt,« svarede Géneviéve. »Man sløves og falder til Ro i alle Forhold. Hvor Skulde jeg ogsaa nu gaa hen? Jeg ejer intet; thi Brødrene Martinac sbyder mig stadig for min Løn, hvad de altid har gjort. Men Mad og Logi faar jeg altsaa. Og hvem tror De vel vilde tage et Menneske som mig i sin Tjeneste? Desuden er jeg ogsaa træt og udslidt og har ingen Kræfter mere til at arbejde med Hænderne. Men naar jeg ser Dem, kommer jeg til at mindes min egen Ungdom, og jeg ønsker, at jeg kunde gøre noget for Dem.«

»Hvis De virkelig ønsker det, saa kan De ogsaa vise mig en stor Tjeneste.«

»Jeg kan ikke paatage mig at føre Dem ud af Huset,« sagde Géneviéve hurtigt — »thi, som! jeg fortalte Dem, sidder altid en af Herrerne paa Kontoret og holder Udkig med Døren.«

»Kunde De ikke bringe et Brevkort paa Posthuset for mig?«

»Jo, det vilde jeg gerne! Men der er aldrig

Skrivematerialer i nogen af Pensionærernes Værelser.«

»Vil De være saa venlig at række mig min Kjole,« bad Alma, og da hun havde faaet den, stak hun Haanden i Lommen og tog Lord Garwicks Brevkort og Guldfyldepen.

»Hvis jeg nu giver Dem nogle Kort, kan jeg saa stole paa, at De lægger dem i Kassen?« spurgte Alma, »Min Kuffert har man berøvet mig i London, og jeg har intet af Værdi uden mit Ur. Det skal jeg gerne skænke Dem, hvis De vil udrette dette Ærinde for mig.

»Nej, Tak!« svarede Géneviève med en afværgende Haandbevægelse. »En stakkels Kvinde som jeg maa vel ogsaa en Gang have Lov til at unde sig selv den Glæde at vise en ulykkelig Medskabning en lille Tjeneste.«

»Tak!« svarede Alma rørt, hvorefter hun, siddende i Sengen, gav sig til at skrive.

Først skrev hun til Faderen, at hun var i den største Nød, indespærret hos onde Mennesker, og at han straks maatte komme hid for at hente hende. Men da hun var færdig, rev hun Kortet i Stykker. Faderen var fattig. Hvorfra skulde han faa Penge til en saa lang Rejse?

»Og hvorfor skal jeg fortælle mine Forældre om disse mine grufulde Oplevelser, naar de muligvis ikke er i Stand til at udrette noget?«

Hun tog et andet Kort og skrev:

»Kære Fader!

Jeg kom aldrig til Bryssel, men opholder mig nu i en lille By tæt ved Paris. Jeg haaber snart at kunne komme hjem til Danmark og skal da fortælle Jer alt. Mange kærlige Hilsener til Moder og Jer alle fra

Alma.«

Hun klæbede Kortet sammen og skrev Adressen uden paa.

Derpaa tog hun det Kort, hvorpaa Lord Garwick selv havde skrevet sit Navn og sin Adresse, dette skrev hun:

»Mylord! Disse Linjer for at meddele Dem, at Mr. Corck i al Hast har ført mig fra London til Entrecit i Nærheden af Paris. Han gav mig Spændetrøje paa. Jeg er hos en Agent, som sandsynligvis vil sælge mig videre. Jeg bønfalder Dem ved alt, hvad der er Dem

helligt, gør, hvad De formaar, for at frelse mig ud herfra. Huset ligger i Rue Vivier 43. Udenpaa staar der:

*Brødrene Martinac. Kaffehandel.
Deres taknemlige
Alma Bang.«*

Da hun var færdig, rakte hun begge Kortene til Géneviève, idet hun bad:

»Nar rnig nu endelig ikke!«

»Nej, De kan stole paa mig!« svarede den franske Pige, idet hun stak Kortene i Lommen.

Derpaa tog hun Bakken og gik ud.

Alma slukkede Lampen og lagde sig tilbage i Sengen. Hvis bare hendes Kort kunde naa frem til London, før hun blev sendt videre, var hun overbevist om, at Lorden vilde gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at udfri hende. Hele hans Optræden og Udtrykket i hans Ansigt havde indgydt hende en urokkelig Tillid.

Medens hun laa der, begyndte hun atter at tænke paa den stakkels Géneviève, og hun sagde til sig selv:

»Kommer jeg nogen Sinde hjem, da hjælpe Gud mig til at benytte de Erfaringer, jeg nu har høstet, i Kamp imod den hvide Slavehandel, denne de kristne Samfunds allerværste Skamplet!«

———— » : o : « ————

IX.

Hertugen af Lenshire og hans Familie havde netop rejst sig fra Middagsbordet. Klokken slog otte, da Fader og Søn tog Plads i Rygeværelset for at læse Aviser. Straks efter traadte Tjeneren ind med en Sølvbakke, hvorpaa der laa et Brevkort, som han rakte Lorden. Denne lagde Avisen fra sig og greb Kortet; i næste Øjeblik udbrød han forbavset:

»Men det er jo min egen Skrift!« Og han rev Gummiranden af og læste hurtigt de Linjer, som Alma havde skrevet til ham Aftenen forud.

Da han var færdig, sagde han med et triumferende Udtryk:

»Fader, læs dette! Her kan du se, jeg havde alligevel Ret. Du troede, jeg havde været beruset og

ikke havde forstaaet, hvad der blev sagt.«

Hertugen, som sad fordybet i en politisk Artikel, løftede Hovedet og saa et Øjeblik aandsfraværende paa Sønnen. Derefter tog han Kortet og læste det med Opmærksomhed.

»Dette er en skændig Historie!« udbrød han.

»Ja, der ser du, jeg havde Ret alligevel!« sagde Edward.

»De har altsaa ført hende ud af Landet med Magt for at dække over en Forbrydelse.«

»Men hvor i al Verden er Politiet?« udbrød hans opbragt. »Det plejer dog ellers at være bekendt for sin Skarpsindighed. Vore Opdagere nævnes jo altid som de første i Verden.«

»Jeg formoder, at det kun er det almindelige Sædelighedspoliti, som har taget sig af Sagen,« ytrede Edward. »Og det holder jo sin beskyttende Haand over hele denne smudsige Trafik.«

»Skal vore Folk lære at respektere Lovene, saa maa Lovene ogsaa være Respekt værd,« sagde Hertugen i en streng Tone. »Men denne Lov er ikke Respekt værd. Den maa og skal afskaffes!«

»Mr. Elby, den Politiassistent, med hvem jeg talte, gjorde et højst ubehageligt Indtryk,« forsikrede Edward. »Han var ikke langt fra at le af det hele. Det skulde ikke undre mig, om han stod i Ledtog med Værten.«

»Det vilde være sørgeligt, men tænkes kunde det jo,« svarede Faderen. »Førrige Aar fik jeg Brev fra en fransk Magistratsperson, Carl de Bourbon, som fortalte mig, at han var bleven afsat fra sit Embede i Rheims, fordi han havde udtalt offentlig, at Politiet selv er en af Hovedaarsagerne til de store Byers moralske Fordærvelse.«

Nu traadte Hertuginden ind, og Edward sagde:

»Moder, her kan du se, at den danske Pige, som jeg mødte, slet ikke er den samme som den, de nu fremviser derhenne i Blackstreet! Hun er virkelig bleven bortført, saaledes som jeg troede,«

Hertuginden greb Kortet med sine smaa, hvide Hænder og læste. Derefter sagde hun uden at betænke sig:

»Saa maa du straks rejse til Paris, Edward! Dette taaler ingen Opsættelse. Du maa ile den ulykkelige til Undsætning!«

»Nej, nej, lad os nu først tænke os et Øjeblik om,« afbrød hendes Mand, »saa vi ikke i Overilelse gaar hen og ødelægger det hele! Først og fremmest maa Politiet underrettes. Det er bedst, at jeg straks i Morgen tidlig taler med Mr. Stead. Han er i hvert Fald en fuldkommen paalidelig og hæderlig Mand.

Det uhyggelige Ægtepar i Blackstreet maa jo øjeblikkelig arresteres.«

»Men man kan dog ikke oppebie alt dette, inden man befrier den ulykkelige, unge Pige,« indvendte Hertuginde. »Hun kan jo blive sendt til et andet Sted, og saa risikerer vi at tabe hendes Spor.«

»Det mener jeg jo heller ikke,« svarede Hertugen. »Men der er en vis Forretningsorden, som maa iagttages. Naar vi nu en Gang har anmeldt denne Sag til Londons Politi, maa vi ogsaa overlade dette at føre den videre frem. Edward skal desuden i næste Uge tiltræde sin Plads som Attaché ved Gesandtskabet i Konstantinopel.«

»Jeg kunde rejse nogle Dage tidligere og gøre Holdt i Paris,« sagde Sønnen. »Min Samvittighed lader mig ikke Ro, inden jeg har revet hende ud af disse Forbryderes Hænder.«

»Ja, lad dog Edward faa Lov til at rejse!« bad Hertuginde. »Langsomhed i at gøre det gode er ofte en lige saa stor Fejl som at gøre det onde. Det er ikke nok at se paa, at andre handler; vi maa ogsaa selv virke.«

Hertuginde var bleven staaende mellem sin Mand og Sønnen, idet hun med rolig Mine udtalte disse Ord. Nu greb Hertugen hendes højre Haand og kyssede den, idet han sagde:

»Min Hustru gør aldrig noget halvt. Hos hende er det Hjertet, som altid styrer Forstanden, saa de faar Lov til at virke i skøn Forening. Derfor er du det mest harmoniske Menneske i Verden, min Jane!«

»Ja, det er du sandelig!« istemte Sønnen, idet han saa med et kærligt og beundrende Blik paa sin Moder.

Og dermed var det afgjort, at Edward skulde rejse til Paris snarest muligt.

Den næste Dag, da Hertugen kom hjem fra Ministeriet, kaldte han Sønnen ind til sig og sagde:

»Nu har jeg talt med Politichefen. Huset i Blackstreet er straks blevet lukket, og Værten og hans Kone sidder i Arrest. Samtidig har Mr. Stead telegraferet til Politipræfekten i Paris. Her har du hans Visitkort til Monsieur le Févre. Jeg haaber, at den hele Bande snart skal blive sat fast og afsløret.«

Inden Hertuginde tog Afsked med sin Søn, sagde hun.

»Du ved, jeg ofte har talt om at ville oprette et Hjem for arbejdsløse Kvinder. Nu skal denne Plan virkelig gøres. Bed den danske Pige om at komme tilbage til London og opsøge mig. Sig hende, at jeg har oprigtig Medlidenhed med hende paa Grund af hendes Ulykke. Giv hende min Adresse samt nogle

Rejsepenge, og sig hende, at hvis hun ønsker at opholde sig her i London en Tid, skal jeg paa alle Maader være hende til Støtte. Efter al den Uret, hun har lidt her, synes jeg, det er min Pligt at vise hende, at der ogsaa findes skikkelige Mennesker i England.« Med disse Ord overrakte hun sin Søn et Brev til Alma.

Samme Aften forlod Lord Garwick London og ankom den følgende Dag til Paris, Han tog ind i et Hotel i Rivoligade og lod sig straks køre hen til det store Palads, hvor Politipræfekten havde sine Kontorer.

Monsieur le Fèvre var en ældre, graahaaret Mand, mager og skægløs. Hans graa Øjne var kloge og gennemborende, hans Væsen yderst høfligt. Med et Blik paa Edwards Visitkort sagde han:

»Jeg har modtaget et langt Telegram fra Politiet i London. Undersøgelsen er i fuld Gang. I Morges Kl. 7 blev de to Brødre Martinac arresterede. Den ældste viser sig at være en fordums Galejslave. Senere har han holdt et offentligt Hus lige over for Børsen, men blev tvungen til at lukke, fordi han drev Handel med umyndige Pigeboern.«

»Det glæder mig at høre, at de er sat fast!« sagde Edward. »Men hvor er den danske Pige?«

»Den danske Pige har vi endnu ikke fundet.«

»Er hun da ikke i Huset? Her kan De se det Brevkort, som hun sendte mig.«

Præfekten kastede et Blik paa Kortet, men rakte det tilbage med de Ord:

»Jeg læser desværre ikke engelsk. Men Politiet i London har givet mig nøjagtige Oplysninger om det hele.«

»Saa er hun altsaa forsvunden paany!« sagde Edward skuffet.

»Ja, det ser ud til det! Man har undersøgt Vilen fra øverst til nederst; men der fandtes ingen andre Beboere end de to Brødre, der nu udgiver sig for at være Kaffehandlere en gros, to franske Tjenestepiger, en Kusk og en Tjener.«

»Da maa de formodentlig have skaffet hende af Vejen eller solgt hende.«

»Ja, det er meget sandsynligt! Vi har lagt Beslag paa de to Herrers Bøger, og nederst i den ene ser jeg, at der staar noteret: »Solgt en Sæk lys og frisk Kaffe. Tusind Francs. Afsendt med Skibet »Yildiz« via Marseille til Konstantinopel.« Disse Handelsmænd plejer at føre et eget Sprog baade i deres Breve, Telegrammer og Regnskaber; derfor nærer jeg stærk Mistanke om, at Kaffehandelen kun er en Maske. Deres Varer er vistnok en ganske anden Slags. Men

nu skal alle Arrestanterne tages i Forhør, og saa faar vi at høre, hvilke Tilstaaelser de gør. Samtidig arbejder Opdagelsespolitiet derude i Omegnen for om muligt at komme paa Spor efter Forbrydelsen. Hvis Mylord vil se herop om en Uges Tid, da kunde vi maaske være komne til et Resultat.«

Med denne Besked maatte Edvard trække sig tilbage. I de næste otte Dage tilbragte han Tiden med Besøg i Musæerne i Paris og Versailles, og naar Aftenen kom, sad han enten i den engelske Klub eller i et af Teatrene.

I Begyndelsen af den følgende Uge gik han efter Aftale atter til Politipræfekten. Denne modtog ham med samme Venlighed.

»Arrestanterne har nu flere Gange været i Forhør,« sagde han. »Men de to Brødre Martinac nægter bestemt at give Forklaring. Derimod har et kvindeligt Tyende ved Navn Géneviève tilstaaet, at en dansk Pige virkelig har boet i Huset i to Døgn. Men en Times Tid før Politiet indfandt sig, var hun netop bleven afhentet af to fremmede Herrer. Mademoiselle Génevière vil have hørt, at der ved Afskeden blev talt om et Skib, der laa og ventede paa dem i Marseille. De fremmede Herrer vilde føre Pigen med sig til Stationen; men den ældre Martinac ønskede, at de skulde køre i hans Vogn til Paris. De gav hende Spændetrøje paa, saa hun skulde vistnok udgives for at være sindssyg. Efter disse Oplysninger har Politiet kunnet følge hendes Spor lige til Marseille.«

»Og der er de forhaabentlig blevne standsede?«

»Nej, desværre!« svarede Monsieur le Fèvre. »Der skal have ligget et tyrkisk Skib, som hed »Yildiz«; men det sejlede samme Aften, som Pigen efter Beregning maatte være ankommen til Marseille. formoder, at hun nu er paa Vejen til Konstantinopel.«

»Skulde dette virkelig være muligt!« udbrød Edward skuffet og fortørnet. »Kan man da virkelig endnu i det tyvende Aarhundrede rane og sælge uskyldige Kvinder her i Europa?«

»Ja, det sker nok desværre ikke saa sjældent!« sagde Præfekten. »Men vi søger jo ogsaa nu paa alle mulige Maader at modarbejde denne skændige Handel.«

»Jeg skal selv til Konstantinopel,« fortalte Lord Garwick, »og naar jeg er kommen dertil, skal jeg straks gaa til Politiet.«

»Jeg har allerede telegraferet,« svarede Præfekten; »men det skader jo ikke, om Mylord ogsaa personlig tager Dem af Sagen. For Resten tror jeg nu ikke, at der er nogen Støtte at vente af det tyrkiske Politi; thi der i Orienten er jo Kvindehandel i Regelen tilladt.«

»Men at rane dem kan da vel ikke være tilladt!«

»Hvem kan bevise det?« sagde Monsieur le Fèvre.
»Tror De ikke, at Halvparten af de Kvinder, der sælges i Orienten, er bortførte med Vold? Flere af Nomadestammerne i Lilliasien lever jo udelukkende af Kvinderov. De sælger deres Bytte i fjærne Egne, hvor ingen kender dem.«

»Hun er dansk Undersaat.«

»Ja, saa maa den danske Legation tage sig af hende!« mente Præfekten. »Brødrene Martinacs Eksportforretning maa derimod dømmes af de franske Myndigheder.«

Med disse Ord bukkede Præfekten, og Edward tog Afsked. Han skyndte sig hjem til Hotellet, hvor han satte sig til at skrive et langt Brev til sin Fader. Da han var færdig hermed, pakkede han sine Kufferter, betalte Regningen og kørte til Banegaarden. Her løste han Billet til Eksprestoget, som gaar direkte fra Paris over Wien og Budapest til Tyrkiets Hovedstad.

Den Hvide Slavehandel

(Den Hvide Slavinde)

DET TYVENDE AARHUNDREDES SKÆNDSEL

ROMAN

AF

ELISABETH SCHØYEN

(FYRSTINDE GONZAGA)

ENERET FOR DANMARK OG NORGE

II.

FREDERIKSBERG BIBLIOTHEKS
FORLAG*MCMXIV*

X.

De to Mænd, der havde hentet Alma, havde begge krogede Næser, smalle, røde Læber, mørke, blanke Øjne og nedhængende, sorte Knebelsbarter. Den ene var et Hoved mindre end den anden og røbede ved sit ydmyge Væsen, at han stod i et underordnet Forhold til sin Ledsager, hvem han altid kaldte Said Effendi, hvad der paa tyrkisk betyder Herre. Kun denne

sidste talte flydende fransk.

Idet Vognen rullede ud af Martinacs Have, sagde Said til Alma:

»Hvis De vil love at forholde Dem ganske rolig, skal jeg tage Spændetrøjen af, naar vi kommer til Paris.«

Alma forstod, at hun nu paany skulde udgives for at være sindssyg, og at det saaledes vilde være hende ganske umuligt at rive sig løs fra sine Vogtere. Derfor bestemte hun sig til foreløbig at give efter og tie.

De to mørkhaarede Mænd, der begge var unge, talte uafbrudt sammen i et Sprog, der lignede italiensk og spansk, men hvoraf hun ikke forstod et Ord.

Da de havde naaet Paris og sat sig til rette i en Jernbanekupé, byttede de deres høje Cylinderhatte med røde Huer, der lignede dem, som Alma havde set paa Tegninger af Tyrkere og Ægyptere. Rejsen varede en hel Dag, og ved hvert længere Ophold blev hun rigelig forsynet med Mad og Drikke. Hun tvang sig til at spise for at holde sig oppe; thi hun anede, at hun sandsynligvis vilde blive udsat for nye Angreb.

Henimod Aften rullede endelig Toget ind paa en stor Banegaard, og over Indgangen læste hun Navnet Marseille. Hun skulde altsaa om Bord paa et Skib og sendes videre over Havet. Men hvorhen?

Den mindste af Mændene hentede en Droske, hvori de alle tre steg ind, og i rasende Fart gik det af Sted gennem flere store Gader med oplyste Butikker og Tusinder af Mennesker. Solen var ved at gaa ned, da de naaede Havnen og steg ned i en Baad, som syntes at have ventet paa dem. Seks Mand, hvoraf nogle var brune som Arabere, andre sorte med uldent Haar som Æthiopiere, men alle med rød Fez paa Hovedet, roede med taktfaste Aaretag ud mellem en Mængde store og smaa Baade, der laa til Ankers i Havnen. De styrede henimod et temmelig stort Skib med en Mængde forgyldte Forsiringer og en gylden Halvmaane paa den højeste Mastetop. En Vrimmel af Matroser, som talte fremmede Tungemaal, med Ansigter, hvis Farver vekslede fra det lyseste gule til det sorteste sorte, og alle med mørke Øjne og vilde Udtryk, stod opstillede Paa Dækket. Passagererne blev hjulpne op af Baaden og denne hejset op paa Skibet. Da dette var gjort, lød et Signal, og Fartøjet satte sig langsomt i Bevægelse ud af Havnen.

Said bød Alma et Glas sød Vin og nogle Biscuits, hvorefter han sagde:

»Det er bedst, at De gaar ned og lægger Dem straks. Tillad mig at vise Dem Vejen!«

Hun fulgte ham i Tavshed ned ad Trappen, og i

Salonen mødte de en gammel Negerkvinde i spraglede Klæder og med gult Tørklæde om Hovedet. Til hende gav Said nogle Ordre, hvorefter hun trak Alma ved Haanden ind i en Kahyt og hjalp hende Tøjet af. Hun smilede, saa de hvide Tænder skinnede som Elfenben i rød Indfatning; men Alma forstod ikke et Ord af, hvad hun sagde. Imidlertid var hun nu saa overanstrengt, at hun ikke kunde fastholde en Tanke, og straks efter at hun havde lagt Hovedet til Pudren, sov hun ind.

Da Alma vaagnede næste Morgen, var hun i første Øjeblik ikke paa det rene med, hvor hun var. Men da hun hørte Maskinens dumpe, regelmæssige Lyd og saa Havet blinke udenfor den lille, runde Glug, erindrede hun, hvad hun havde oplevet, og at var paa Rejse, hun vidste ikke selv hvorhen.

Nu bankede det varsomt paa Døren, og den gamle Negerinde stak Hovedet ind. Da hun saa, at den hvide Pige var vaagen, traadte hun nærmere og gav Fingertegn at forstaa, at hun vilde hjælpe hende med Paaklædningen. Alma havde heller ikke Sindsro nok til at blive liggende og skyndte sig derfor op. Det varede ikke længe, inden hun var færdig og kunde stige op paa Dækket. Her kom Said Effendi hende i Møde og spurgte:

»Har De sovet godt?«

»Ja, Tak!«

»Ønsker De Kaffe eller Caeao?«

»Cacao!«

»Lad nu Deres smukke Ansigt opklares af et Smil!« bad han, idet han selv smilede. »Se, hvorledes Solen, Havet og Jorden smiler! Gør De nu ligesaa!«

Alma fulgte med Øjet den brune Haand, der pegede op paa den høje, blaa Himmel, derefter ned paa det glitrende, solblanke Hav og tilsidst over paa de blomsterklædte Kyster med Marmorvillaer mellem mørke Cypresser og graagrønne Oliventræer.

Ja, Naturen var herlig! det havde han Ret i; men hendes Hjerte var saa forpint af Sorg over, hvad hun havde gennemgaaet, Længsel efter Hjemmet og Frygt for den uvisse Fremtid, at det var hende umuligt at glædes over al den Skønhed, som her mødte hendes Blik.

Said Effendi syntes at gætte hendes Tanker, thi han sagde:

»De behøver ikke at være ængstelig. De skal faa det saa godt, som De kan ønske Dem. Naar De er kommen til Deres Bestemmelsessted, bliver De nok glad,«

»Hvor skal vi hen?« spurgte hun med alvorlig Mine.

Han undgik at svare paa dette Spørgsmaal og sagde hurtig:

»Sæt Dem ned paa denne Taburet! Her midtskibs vugger det mindst. Nu skal jeg sørge for, at De faar Cacao!«

Han vinkede ad den Landsmand, der havde fulgt dem fra Paris, og hviskede ham nogle Ord i Øret, hvorefter han selv fjærnedede sig. Alma forstod, at Tjeneren maatte have faaet Ordre til at passe paa hende, thi han tog Plads ved Rælingen lige overfor og gav sig til at stirre paa hende som en stor Hund.

Medens hun drak en Kop Cacao, som blev hende bragt af en sort Opvarter, saa hun fire unge Piger komme fra Kahytten. De havde alle rødligt Haar og mørke Øjne og lignede med deres matte Hud, røde Læber og rene Træk Spanierinder fra Sevilla. De var klædte efter nyeste Parisermode, lo uafladelig og talte med livlige Haandbevægelser, medens de spaserede frem og tilbage paa Dækket. En høj, sorthaaret Herre med blegt Ansigt og mørke, urolige Øjne kom hen til dem, vekslede Haandtryk med dem alle og syntes at være deres fortrolige Ven. Han bragte dem Feltstole og ringede paa Opvarteren, for at denne kunde bringe dem Kaffe og Cigaretter. Alma hørte nogle Ord af deres Samtale, men forstod ikke deres Sprog,

Derefter kom et yngre Par op fra Kahytten og strøg tæt forbi hende. Hun hørte Damen udbryde paa fransk:

»Hvor her er dejligt! En Sejltur paa Middelhavet er dog det skønneste, man kan tænke sig!«

De gik videre hen ad Dækket ud til Forstavnen, hvor de blev staaende Arm i Arm og stirrede ud over Havet.

Andre Passagerer syntes der ikke at være. I hvert Fald sad Alma flere Timer paa samme Stol uden at se flere.

Pludselig kom der en lille, tyk Mand forbi hende. Han var klædt i en kort, blaa Trøje, røde, folderige Benklæder over gule Strømper og Snabelsko af samme Farve. Paa hans Hoved sad en rød Turban og om Livet et sammenrullet Tørklæde af spraglet Silke. Heri stak tre Pistoler samt en krum, rigt ciseleret Kniv, hvis Haandtag var prydet med Ædelstene. Han ledsagedes af Said Effendi, som pegede paa Alma, der blev mønstret med et langt Blik fra den fremmede. Dette var Skibets Kaptajn, Kadri Bey. Han steg op ad Trappen til det firkantede Rum, hvori Styrmanden stod og drejede Rattet foran et lille Kompass.

Alma blev siddende paa samme Plads Time efter Time, og Tiden faldt hende frygtelig lang.

Hun lagde Mærke til, at Said Effendi talte med det unge Par i Forstavnene. De saa hen paa Alma, der anede, at det var om hende, Samtalen drejede sig.

»Nu udgives jeg formodentlig paany for at være sindssyg,« tænkte hun fortvivlet. »Jeg kan ikke vente Hjælp fra nogen her om Bord.«

Den unge Herre, med hvem Said talte, hed Dr. Galé og var Søn af en belgisk Ingeniør, som i sin Ungdom var rejst til Tyrkiet for at søge sin Lykke. Han var først bleven Adjutant hos Sultanen og var derefter stegen til at blive Generaldirektør for Maskinfabrikkerne i Yildiz Kiosk. Han gik over til Islam, anskaffede sig et Harem og bar nu Navn og Titel af Raif Pasha.

Hans eneste Søn Leopol havde faaet én omhyggelig Uddannelse; efter at have studeret ved den medicinske Skole i Konstantinopel, var han rejst til Wien og senere til Bryssel, for der at fortsætte sine Studier. Han havde kastet sig over en Specialitet, nemlig Øjensygdomme, og haabede derved at kunne faa en stor Praksis i Tyrkiet, hvor det stærke Lys angriber Øjet og svækker Synet.

Medens Leopol Galé opholdt sig i Bryssel, hvor han havde gjort Bekendtskab med en ung Belgier, der ogsaa studerede de samme Sygdomme, blev han en Dag indbudt til dennes Hjem. Her var fire livlige og intelligente Døtre fra seksten til to og tyve Aar. Galé blev snart forelsket i dem alle fire og begyndte med at fri til den yngste; men da hun gav en Kurv, forsøgte han sig med kort Mellemrum hos de tre andre, indtil han fik den ældste. En af Vennens Søstre havde han nu sat sig i Hovedet, at han vilde have, og han var grænseløs lykkelig, da han endelig fik et Ja.

Men Eugenie havde stillet flere Betingelser, nemlig at han skulde gaa over til Kristendommen, lade sig vie i en Kirke og ikke falde tilbage til de orientalske Sæder. Da han nu aldrig havde været nogen ivrig Muhammedaner og i det hele taget ikke var nogen religiøs Natur, gik han ogsaa straks ind paa disse Vilkaar. Og nogle Uger efter, at han havde taget Doktorgraden i Medicin, stod deres Bryllup. Hvedebrødsdagene havde de tilbragt i Paris, og nu var de paa Rejse til Konstantinopel, hvor hans Fader havde indrettet et ham tilhørende Hus i den evropæiske Forstad Pera til det nygifte Par.

»Den unge Pige, som sidder derhenne ved Nedgangen til Salonen, er sindssyg,« fortalte Said Effendi til Dr. Galé, hvortil denne svarede:

»Da vilde det interessere mig at tale med hende.«

»Hun ser saa bedrøvet ud,« ytrede Eugenie. »Det

er da besynderligt, at man lader hende rejse alene, naar hun er syg.«

»Det er hendes Vogter, som sidder paa Bænken lige overfor hende,« sagde Said Effendi. »Hun skal bringes til nogle Slægtninge i Konstantinopel.«

Derefter gik han hen til en af Sømændene og talte om Vinden, der drev Skibet frem med forøget Fart.

Imidlertid gik Dr. Galé og hans Hustru hen til Alma, og i den Tro, at hun virkelig var syg, begyndte de at tale til hende uden at præsentere sig. »Er De engelsk?« spurgte Doktoren paa fransk, idet han satte sig paa en Feltstol lige overfor Alma, medens hans Kone tog Plads ved Siden af hende og saa paa hende med et Udtryk af oprigtig Medlidenhed.

»Nej, jeg er ikke engelsk,« svarede Alma, som var glad ved at faa disse Mennesker i Tale, da hun syntes, de saa dannede og hæderlige ud. »Jeg er fra Danmark.«

»Danmark?« gentog han. »Det skal være et smukt lille Land. Jeg kender en østrigsk Officer, som er bleven Invalid i Krigen 1864 mellem Danmark og de to tyske Stormagter.«

»Ja, der var mange Østrigere med,« svarede hun. »Min Fader, som den Gang var ung Løjtnant, fik sit højre Ben skudt af sig i den Krig.«

»Hvad var egentlig Aarsagen til den Krig?« spurgte Lægen videre, spændt paa at høre, hvorledes den »sindssyge« vilde forklare sig.

»Det skal jeg sige Dem,« svarede Alma. »Den gjaldt Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, de to Grænselande mellem Danmark og Tyskland. Alt i gamle Dage var de et Stridens Æble mellem de danske Konger og de holstenske Grever.« Og derefter gjorde hun i en fuldkommen klar Fremstilling Rede for det sønderjydske Spørgsmaals Historie i dens Hovedtræk gennem godt og vel 400 Aar.

»Ved Freden mellem Prøjsen og Østrig i Prag 1866« — sluttede hun — »bestemtes det i Fredstraktatens ♦ 5, at Nordslesvig, hvis Befolkning ved fri Afstemning ønskede det, skulde overdrages Danmark; men Bismarck fandt altid Paaskud til at udsætte denne Afstemning. Og da saa Napoleon III, hvem det skyldtes, at nævnte Paragraf blev til, havde mistet sin Krone, og Frankrigs Stilling som Stormagt var stærkt svækket, fik Bismarck i Aaret 1878 Østrig til at give Afkald paa Indfrielsen af det Nordslesvigerne og Danmark givne Løfte. Saaledes er det gaaet til, at de tyske Voldsherre endnu fremdeles hersker over de danske Sønderjyder.«

»Mademoiselle er en dygtig Historiker og en varm Fædrelandsven!« bemærkede Galé smilende.

»Ja, det sidste tror jeg nok, at jeg er!«

»Hvorledes kan De da have Lyst til at rejse saa langt bort til fremmede Lande?« spurgte Eugenie.

Alma følte sig stærkt fristet til at fortælle dem sin egen sørgelige Historie; men hun vovede det ikke straks af Frygt for, at de skulde indbilde sig, at det hele kun var Opspind af en syg Fantasi. Derfor svarede hun:

»Fordi man elsker sit eget, kan man dog have Lyst til ogsaa at se andre Lande og Nationer.«

»Ja, naturligvis!« indrømmede Eugenie.

Doktoren spurgte videre om Sæder og Skikke i Skandinavien, og efter at have talt med hende i flere Timer kom han til den Slutning: »Hun kan umulig være sindssyg. Hun er jo tværtimod meget forstandig.«

»Hvor langt skal De rejse?« spurgte han tilsidst.

»Det ved jeg ikke selv.«

»Rejser De saadan ud i Verden uden at sætte Dem noget bestemt Maal?« spurgte Eugenie.

»Da jeg forlod Danmark, havde jeg virkelig et Maal,« svarede Alma, og her brast hun pludselig i voldsom Graad og dækkede Øjnene med sit Lommetørklæde.

Da tog Eugenie hendes højre Haand i sin og sagde med inderlig Medfølelse:

»Jeg ser, De er ulykkelig. Betro Dem til os! Det kunde muligvis lette Deres Sind.«

»Man har narret mig,« sagde da Alma, og saa fortalte hun dem, hvad hun havde oplevet, og hvorledes hun var bleven bragt om Bord paa dette Skib.

»Det lyder som et Æventyr!« udbrød Eugenie, hvorefter hun stod op og trak sin Mand med sig:

»Den stakkel, hun er da vist alligevel sindssyg!« hviskede hun.

»Nej, nu føler jeg mig netop overbevist om, at hun ikke er det!« svarede hendes Mand. »Jeg tror, at hvert Ord, som hun siger, er Sandhed, og at hun er Offer for en Forbrydelse.«

»Kan saadan noget da virkelig ske i vor Tid?« spurgte Eugenie.

»Ja, jeg ved, det kan ske!« svarede han bestemt. »Under mit Ophold i Evropa har jeg flere Gange hørt Tale om saadanne Ting. Det er dette, man kalder den hvide Slavehandel, traite blanche.«

»Da maa vi se at hjælpe hende,« mente Eugenie.

»Jeg har mine Tanker om denne Sag,« fortsatte hendes Mand, og da han nu saa Said Effendi sidde i en lav Kurvestol i Færd med at tænde sin Cigaret, gik han lige hen til ham og spurgte:

»Hvem skal denne danske Dame besøge i Tyrkiet?»

»Mener De Englænderinden?»

»Ja, ja, jeg mener den unge Pige, som De fortalte mig var sindssyg.«

»Hun skal til den østrigske Enke, Baronesse Sternfeldt eller Iraka, som vi kalder hende.«

»Iraka?» udbrød Galé forbavset. »Det er jo hende, der er ansat som Skatmester i Sultanens Harem, og som skaffer de hvide Odalisker?»

»Ja, saa siges der!« svarede Said. »Hun holder ogsaa Kvindemarked i Stambul.«

»Hvorledes har hun faaet fat i denne unge Pige?»

»Det ved jeg ikke,« svarede Tyrken rolig og flegmatisk. »Det kommer ikke mig ved.« Og han begyndte at tale om noget andet for at vise Doktoren, at han ikke ønskede at besvare flere Spørgsmaal angaaende Alma.

Galé gik snart tilbage til sin Kone og fortalte hende, hvad Tyrken havde svaret.

»Hvor dette dog er skændigt!« udbrød Eugenie, idet hun tog sin Mands Arm, og de begyndte at spasere op og ned ad Dækket. »Hvad skal vi dog gøre for at frelse hende?»

Han svarede:

»Hvis hun er bestemt til en privat Mand, da kan vi muligvis faa hende købt og derefter sende hende hjem. Men skal hun til Sultanens Harem, da er et Forsøg næsten haabløst.«

»Men han kan da ikke tillade sig at beholde evropæiske Kvinder!« mente Eugenie.

»Ganske vist er det forbudt efter ottomanske Love at sælge kristne Kvinder i Tyrkiet,« svarede Galé, »men Regeringen ser altid igennem Fingre med denne Handel, og den drives alligevel. Man kan jo bare lade være at spørge om, fra hvilket Land de kommer. Ingen Magt i Verden har noget at sige i det kejserlige Harem uden Storherren selv, og hans Gildingechef, Kiflar-Agaen, som kaldes »Vogteren for Paradisets Port.«

»Nu har jeg dog aldrig hørt Mage!«

»Ja, der ser du Følgen af den Frihed, som de evropæiske Kvinder nyder! Orientalerne vaager over deres Hustruer og Døtre som kosteligere Skatte end Guld og Ædelstene, derfor har de intet at frygte af andre. De hvide Kvinder maa derimod skøtte sig selv og bliver af den Grund udsatte for alle Slags Æventyr.«

»Men du vil da vel ikke paastaa, at Orientens kvinder lever under bedre Kaar end vi?» spurgte hun. »Der hører jeg atter din Moders orientalske Blod tale.«

»Jo, i mange Henseender har de det bedre!« paastod han. »Hos os kan en Fader sælge sine Døtre, men i Almindelighed sker dette dog aldrig uden vedkommendes eget Samtykke. Evropæerne fanger derimod unge Piger paa Gaden og spærrer dem inde i Fængsler, hvor de imod deres egen Vilje bliver solgte til mange og til hvem som helst. Og saa paastaar Evropæerne endda, at deres Religion har hæves Kvindens Stilling i Samfundet!« tilføjede han leende. »Nej, ved du hvad, alt dette er inkonsekvent. Er da Regeringerne i de kristne Stater ikke selv kristne? Eller skal Religionen kun være en ideel Teori, som ikke haandhæves af de borgerlige Love. Hos os kender vi ikke denne Modsætning.«

»Nej, jeg maa give dig Medhold; dette er ikke, som det burde være; men,« tilføjede hun i en bønfoldende Tone, »du skal love mig, at du vil gøre, hvad du formaar, for at befri denne unge Pige!«

»Jeg tør ikke love dig at gøre noget, som strider imod Storherrens Ønsker og Befalinger,« svarede hendes Mand. »Skal jeg bane mig en Vej i Tyrkiet, maa jeg ikke straks begynde med at blande mig i en saa vanskelig Sag som denne. Det vedkommer jo slet ikke os.«

»Jo, ved du hvad, det gør det rigtignok!« sagde hun bestemt. »Den, der kan være Vidne til en Forbrydelse og forblive ligegyldig derved, er bleven medansvarlig derfor baade overfor Gud og for sin Samvittighed. Saaledes lyder Kristendommens Lære, og nu er du jo selv bleven Kristen.«

»Ja, ja, kære Eugenie; men jeg tør blot ikke gøre mig Uvenner med min Herre,« svarede Galé. »Kan jeg ellers bistaa hende paa nogen Maade, saa gør jeg det naturligvis med Glæde.«

Resten af Dagen sad Alma ene paa Dækket. Hun betragtede Himlens glødende Farvepragt og Kysternes maleriske Skønhed, og hun tænkte:

»Hvor alt dette vilde være dejligt, om jeg blot selv havde været glad!« — Men nu øgede Naturens Herlighed kun Følelsen af hendes egen Forladthed. Den næste Morgen styrede Skibet ind i en Havn, opfyldt af en Mængde Skibe. I Baggrunden saas en stor By med hvide, gule og lyserøde Husmure. Det var Genua. Den Herre, som ledsagede de fire Spanierinder, lod sig ro i Land og vendte tilbage efter nogle Timers Forløb sammen med tre unge, lyshaarede Piger, der saa ud til at være i en Alder af mellem femten og atten Aar. De fulgtes af en ældre Kvinde med et simpelt, groft Ansigt. Paa Dækket lod hun sig traktere med en Karaffel Marsalavin og gennemgik derefter et Regnskab med den mørke

Herre. Han udbetalte hende nogle Ruller Guldpenge, hvorefter hun kyssede de tre unge Piger paa begge Kinder, steg ned i Baaden og blev roet i Land.

Dr. Galé, der stod et Øjeblik ved Siden af den tyrkiske Kaptajn, sagde til denne:

»Hvor mon alle disse unge Piger agter sig hen?

»De er engagerede til et Teater i Odessa,« svarede Kadri Bey. »Den Spanier, som er med dem, er deres Impressario.«

De sidst ankomne unge Piger holdt sig tæt op ad hverandre. De talte italiensk, var klædte i Silke og saa meget glade ud.

Alma, som iagttog dem, lagde pludselig Mærke til, at den blege Herre bar en rød Slipsnaal, hvori der sad et Brystbillede i Elfenben af en Kvinde. Nu havde hun set dette saa tidt paa alle de Mænd og Kvinder, som hun havde truffet i denne lyssky Forretning, at hun forstod, det maatte være et af de ydre Mærker, hvorpaa Medlemmerne af dette internationale Forbryderforbund kendte hverandre.

»Stakkels unge Piger,« tænkte hun uvilkaarlig, »de har nok ingen Idé om, hvad de nu gaar i Møde!«

Om Formiddagen kom Dr. Galé og hans Hustru atter hen til Alma og satte sig ved hendes Side.

Middelhavet laa stille og blankt og genspejlede Himlens gule og røde Skyer, der lignede sejlene Bjerger af farvet Vat.

»Hvorledes har De det i Dag?« spurgte Eugenie.

»Har De sovet i Nat?«

»Aa ja, jeg har sovet et Par Timer,« svarede Alma. »Men Angsten gør mig søvnløs.«

»Min Mand og jeg har talt meget om Dem siden i Gaar,« vedblev Eugenie. »Vi vilde saa gerne kunne udrette noget for Dem.«

»O, Tak!« svarede Alma. »Naar vi kommer til Konstantinopel, kunde De saa ikke tage mig med hjem i Deres Hus? Jeg er saa bange.«

Eugenie saa spørgende paa sin Mand; men denne svarede hurtig:

»Nej, det er umuligt! Det vilde blot bringe os alle i Konflikt med Lovene. Den Person, der venter Dem i Konstantinopel, kommer naturligvis ned paa Skibet for at modtage Dem, og efter ottomansk Lov kan man ikke med Magt tilegne sig andres Ejendom.«

»Andres Ejendom!« gentog Alma, og Tanken om, at hun atter var bleven solgt og købt, bed hende som en Orm i Hjertet. »Men dette strider jo imod alle evropæiske Love og imod alle kristne Begreber!«

»Tyrkiet er intet kristent Land, det ved De jo,« svarede han. »Man maa rette sig efter Forholdene det Land, hvori man lever. Derfor har jeg talt min Kone

om, at vi skal lægge Mærke til, hvem der henter Dem paa Skibet, og derefter senere forsøge at købe Dem fri.«

»Og da kan De gerne komme hjem til os og bo indtil videre,« lovede Eugenie.

»Tak, Tak!« svarede Alma, som følte, at hun uventet havde fundet et Hjerte, som aabnede for hende.

»Men nu vil jeg ligesaa godt straks forberede Dem paa en anden Mulighed,« fortsatte Galé. »Vi har hørt, at De er bestilt til en østrigsk Enke, en Baronesse Sternfeldt, der i Tyrkiet hedder Iraka. Hun er af gammel østrigsk Adel og blev som ganske ung gift med en Diplomat. Han mishandlede hende baade fysisk og moralsk, hvorfor hun tilsidst løb fra ham. Da hun var en ypperlig Rytterske, benyttede hun denne sin Færdighed til at skaffe sig sit Livsophold. Der fortælles, at hun i en Række af Aar drog fra den ene Cirkus til den anden og høstede Guld og Lavrbær som Skolerytterske af første Rang. Men efter at have haft det Uheld at brække et Ben, begyndte hun at spekulere i Børspapirer og mistede sin Formue ved det store Krak i Panama-Affæren. Endelig havnede hun i Konstantinopel, hvor hun, jeg ved ikke gennem hvem, fik Adgang til det kejserlige Hof. Hun er nu Skatmester for de yngste Damer, hvis Penge hun anbringer i Banker og Forretninger, og hun siges tillige at forsyne Haremet med vestevropæiske Kvinder. Hvis det nu er Sandhed, at det er denne Dame, som har ladet Dem hente fra Paris, saa kunde det jo hænde, at Deres Bestemmelsessted er Stjernepaladset, Yildiz-Kiosk.«

»Jeg skulde til Sultanens Harem!« udbrød Alma skrækslagen. »Til denne rædsomme Blodhund, der myrder de kristne Armeniere i Hundrede Tusindvis! Aa, jeg kunde have Lyst til at dræbe ham med egen Haand!«

»Tys, Tys!« hviskede Galé, idet han saa sig med et ængsteligt Blik. »Glem ikke, at vi er paa et tyrkisk Skib! Ord som disse kunde koste Dem selv Livet.«

»Døden er det, jeg mindst frygter,« svarede Alma roligt.

»Jeg vilde blot gøre Dem begribeligt,« fortsatte Galé, »at naar De nu en Gang skal til Konstantinopel eller Stambul, som det hedder paa tyrkisk, saa vilde det ikke være det værste for Dem at komme til Yildiz-Kiosk. Jeg skal straks forklare Dem hvorfor. Odalikerne i det kejserlige Harem er inddelte i forskellige Rangklasser. Saa længe Storherrens Moder lever, er hun altid den fornemste, og der vises hende offentlig Ære. Naar hendes Vogn kører til

Moskéen, præsenterer Tropperne Gevær, Adbul Hanlid den Andens Moder, der var en armenisk Slavinde, er imidlertid nu død. Efter hende kommer Sultaninde-Kadinerne, d. v, s. de legitime Hustruer. Storherren har, ligesom enhver anden Muhamedaner, Lov til at have fire saadanne. Den nuværende Storherre har endnu kun en, som er Tscherkesserinde. Hendes Søster er gift med Kammerherre Arif Bey. Efter Hustruerne staar Favoritinderne, Ikballerne, højst i Rang. Og under disse staar Gøsderne, de unge Piger, paa hvem Kejsernes Kejser endnu ikke har kastet sine Øjne. De nye Odaliker, som bringes til Haremet, faar først Plads mellem denne sidste ventende Skare. Men nu kan der være enkelte paa hvem Storherrens Øjne aldrig falder med Beundring; de kan opholde sig der hele deres Ungdom uden at modtage en eneste Gunstbevisning; men naar de har naaet en vis Alder, faar de alligevel Pension for hele Livet og har Ret til for bestandig at bo i Yildiz.«

»Jeg skal ikke anstrenge mig for at tiltrække mig hans Opmærksomhed,« forsikrede Alma. »Men,« spurgte hun, »tror De, det vilde være vanskeligt at flygte fra hans Palads?«

»Vanskeligt? Ja, umuligt!« svarede Doktoren. »Det kejserlige Serail laa før i Stambul; men da den forrige Sultan var bleven myrdet der af Adbul Hamids Parti, kunde denne ikke udholde at bo der, og efter sin Livlæges Raad byggede han det nye Serail. Det ligger langt udenfor Stambul, nord for det gyldne Horn. Det er ikke en eneste stor Bygning, men er en hel lille By med mindst tolv Tusind Indbyggere, ligesom Kreml er Czarens By i Moskwa. Den er beskyttet af en tredobbelt Mur og omringet af Kaserner med en Garnison paa mindst femten Tusind Soldater. Indenfor Murene bor den kejserlige Livgarde, Tyfenkdschien, paa fem Hundrede Mand, bevæbnede med Dolke og Pistoler. Og i Haremet vrimler der af Gildinger, der holder Vagt ved alle Døre og Udgange. Hvorledes skulde en Kvinde kunne bane sig Vej gennem denne Hær af bevæbnede Mænd?«

Efter denne Beskrivelse sank Modet paany i Almas Bryst. Hun bøjede Hovedet og sukke dybt.

Men Eugenie skyndte sig at trøste hende, idet hun sagde:

»Min Mand glemmer at fortælle Dem, at Haremet's Beboerinder har Lov til at modtage Besøg baade af orientalske og evropæiske Damer. Jeg skal nok komme ud til Dem, og hvis min Mand bliver Hoflæge, som man haaber, kan De blot foregive at have ondt i Øjnene og sende Bud efter ham.«

»Men dette maa De dog ikke gøre straks!« afbrød Galé. »Først maa jeg have Udnævnelsen; thi hvis De sender Bud straks, kunde de risikere, at der kom en anden Læge. Der er nemlig en hel Skare af Læger ansatte ved Hoffet, baade Arabere, Ægyptere, Tyrkere og Evropæere. De bør forholde Dem i Ro mindst fjorten Dage eller tre Uger; thi før den Tid har jeg intet Haab om at faa Ansættelse.«

»Ja, jeg skal huske det,« nikkede Alma. »Men,« tilføjede hun, »hvor meget kan der ikke ske i tre Uger?«

»Vi maa være forsigtige,« sagde han, »ellers er alt tabt.«

»Min Mand har ogsaa fortalt mig,« sagde Eugenie, »at alle Damerne med Undtagelse af Sultaninde Kadinen ene kan køre ud og besøge deres Venner og Bekendte, naar som helst de selv ønsker.«

»Men altid eskorteret af væbnede Gildinger,« tilføjede Galé.

»Medens jeg opholdt mig i det Hus i London, som jeg har fortalt Dem om,« sagde Alma, »kom der en ung Herre, som hed Lord Edward Garwick. Han var Søn af Hertugen af Lenshire. Han lovede at ville hjælpe mig, og det skyldes vistnok ogsaa hans Bestræbelser, at Politiet tog sig af Sagen. Men desværre bevirkede det kun, at jeg blev sendt videre til Paris. Herfra sendte jeg ham et Brevkort, hvori jeg meddelte ham, hvad der var sket, og mindede ham om hans Løfte. Men om dette Kort nogensinde er kommet ham i Hænde, ved jeg ikke. Men naar jeg nu er kommen her til Tyrkiet, vilde jeg gerne, at han skulde have Underretning om, hvor jeg opholder mig. Ikke fordi jeg tør bede ham om at foretage en saa lang Rejse for at hjælpe mig, dertil er jeg ham for fremmed; men kun for at han skal vide, hvor jeg er bleven af. Efter den Venlighed, han har vist mig, synes jeg, at jeg skylder ham det. Vilde De gøre mig den store Tjeneste at underrette ham om det?«

»Det skal jeg,« lovede Eugenie. »Hans Faders Navn er jo kendt over hele Verden. Vi skal ogsaa straks gaa op i den danske Legation for at melde det der. De kan stole paa, at vi ikke skal forsømme noget, for at De kan blive frelst og fri.«

Alma takkede paany.

Det var henad Aften, da Skibet endelig sejlede over Marmorhavet og ind i Bosporus. Den nedgaaende Sol kastede en fin Strøm af Guld ned over Byen paa de syv Høje med de tre Hundrede Minareter og Moskéer, hvis gyldne Kupler lyste som store Ildkugler.

Alle Passagererne samlede sig paa Dækket for at

stirre med Forventning paa den spidse Halvø, hvorpaa Stambul, det forrige Byzants, er bygget i Form af en Triangel.

»Den er jo omgivet af Mure,« udbrød Eugenie forbavset.

»Ja, men kun her imod Øst,« svarede hendes Mand. »Der er otte og tyve store og ni smaa Porte.«

»Hvor mange Indbyggere?«

»Omtrent otte Hundrede Tusind, hvoraf mere end Halvparten er Tyrkere, Resten Grækere, Armeniere, Jøder og Evropæere. Havnen besøges aarlig af mindst syv Tusind Sejlskibe og næsten lige saa mange Dampskibe. Men Industrien gør ingen Fremskridt. Thi Fabrikkerne beskæftiger sig næsten udelukkende med orientalske Luksusgenstande. Næsten hele Kystpartiet her ved Bosphorus er beboet af Tyrkere.«

»Ja,« sagde Eugenie, »man ser kun lyse Træhuse med flade Tage og omringede af Mure. Det er vel sagtens, for at de mange Hustruer ikke skal løbe fra dem,« tilføjede hun leende.

Formodentlig,« svarede han med et Smil.

De dampede nu videre mellem en Mængde Baade og Skibe af alle Størrelser, og paa hvis Dæk der saas Mennesker af alle Farver og i de forskelligste Dragter.

»Hvor det vilde have været morsomt, hvis jeg blot ikke var saa forpint,« tænkte Alma.

De løb videre over Rehden udenfor det gyldne Horn til den anden Side langs med Forstaden Galata.

»Se, der er Genuesernes fordums By,« sagde Galé. »Af de gamle Bygninger findes der endnu kun nogle Mure og Taarne i faldefærdig Tilstand. Det bedst vedligeholdte er Genuesernes Taarn, fra hvis Terrasse man ser et storslaaet Panorama, som vistnok maa være noget af det skønneste paa Jorden. Dette Taarn bebos af en Vagt, hvis Opgave det er at spejde efter det mindste Tegn paa Ildløs. Det er jo meget farligt, naar det brænder her, paa Grund af Træhusene og de trange Gader. Naar Vagten giver et Signal, affyres straks en stor Kanon fra det andet Taarn »Serasquier«, som staar lige over for paa den anden Side af Bugten. Efter dette farer Brandmandskaberne skrigende gennem Gaderne og bærer deres Slukningsapparater paa Skuldrene. Bagved Galata paa den Høj, som kaldes Pera, ligger den evropæiske Forstad af samme Navn.«

Medens Doktoren vedblev at fortælle om alt, hvad de saa paa begge Sider af det smalle Bosphorus, sejlede Dampskibet videre. Endelig standsede det og fortøjede for og agter ved Pæle paa Bryggen.

»Dette er Sultanens egen Brygge,« hviskede Galé

til sin Hustru. »Altsaa havde jeg Ret i min Mistanke. Hele Ladningen maa være bestemt til Yildiz. Der ligger Padischaens Stjerneslot,« sagde han videre, idet han pegede paa en uoverskuelig Mængde hvide Kiosker og Paladser med grønne Haver, som strakte sig terrasseformig op ad en bred Bjergskrænt. Det hele luede i Aftenens Glød som et Drømmesyn fra Tusind og een Nat.

Da Dampskibet havde fortøjet og Landgangsbroen var lagt over, kom en ældre, sorthaaret Dame, klædt i en elegant evropæisk Silkedragt, gaaende om Bord. Hun hilste paa Kaptajnen og talte med den blege Spanier, som overrakte hende nogle Papirer. Han pegede derefter paa alle de unge Piger, som stod opstillede paa Dækket og stirrede med nysgerrige Blikke paa Land. Hun mønstrede dem fra Top til Taa og hviskede atter med deres saakaldte Impressario, hvem hun gav nogle Penge. Nu nærmede Said Effendi sig for ogsaa at tale med den samme Dame. Derefter gik han hen til Alma og sagde:

»Den Dame, som De ser der, hedder Baronesse Sternfeldt. Hun vil føre Dem til Deres Bestemmelsessted. Det vil ikke nytte Dem det ringeste, om De begynder at skribe eller gøre Modstand. De husker vel Spændetrøjen?«

Aa, jo, Alma følte den nok endnu i Skuldre og Arme! Hun vendte sig derfor til Galés og vekslede Haandtryk med dem.

»Vær nu ved godt Mod!« hviskede Eugenie. »Husk paa, at De har Venner i Nærheden!« Alma, som havde Graaden i Halsen, formaaede at svare. Hun vendte sig i Tavshed og fulgte fremmede Dame.

Paa Bryggen holdt to Rækker skægløse Ryttere i sorte Frakker, der var knappede op til Halsen, og med røde Fezer paa Hovedet. Alma saa ikke paa dem, men fulgte Damen hen til en af de tre runde Glasvogne, som var malede med skrigende Farver og prydede med Forgyldninger.

»Vær saa god, stig op!« bad Baronessen, idet hun vendte sig til Alma og den ene Italienerinde.

Impressarioen fik imidlertid de andre Piger anbragte i to Vogne, hvorefter alle tre Køretøjer satte sig i Bevægelse, omringede af Rytterne.

Impressarioen lejede en Baad paa Havnepladsen og lod sig ro ind til en Brygge i Galata.

Galés fik ogsaa en Baad, som skulde bringe dem længere ind i Havnen til Pera.

»Det var virkelig Baronesse Sternfeldt,« sagde han til sin Hustru, »og Gildingevagten fra det kejserlige Harem. Saa ved vi altsaa nu med Bestemthed, hvor den stakkels Pige skal hen.«

»Jeg har intet højere Ønske, end at vi maatte kunne udrette noget for hende,« udbrød Eugenie. »Jeg vil straks skrive til den engelske Lord.«

»Ja, det kan du jo godt gøre,« svarede Galé. »Men lad os nu bare ikke foretage os noget, som udsætter mig for Storherrens Unaade. Thi da faar jeg ingen Ansættelse. Lad os endelig gaa forsigtig til Værks.«

———— » : o : « ————

XI.

Den østrigske Enkebaronesse Sternfeldt, som af Tyrkerne blev kaldt Iraka, saa ud til at være henimod halvtredsindstve Aar. Hun var temmelig svær af Figur, havde et fint, stærkt pudret Ansigt, mørke, forstandige Øjne og Panden halvt dækket af sort, kreppt Haar.

»Hvilket Sprog taler De?« spurgte hun Alma paa Fransk.

»Foruden mit eget taler jeg Fransk, Tysk og Engelsk,« svarede Alma.

»Og hvilket er Deres eget?«

»Dansk.«

»Dansk. Det var jo interessant!«

»Hvor kommer De fra?« spurgte hun dernæst Italienerinden, som sad paa Bagsædet lige overfor hende.

Denne saa paa hende med forskræmte Øjne og svarede paa Italiensk:

»Forstaar ikke.«

Dermed var den Samtale forbi.

Nogle Minutter senere spurgte Alma:

»Hvor fører De os hen?«

»Til Yildiz,« svarede Iraka og tilføjede: »Nogle Mennesker jager hele Livet efter Lykken uden at naa den, medens andre ligesom De, Mademoiselle, falder, uden at ane det, i Lykkegudens Arme. Ja, De kan være glad; thi der findes intet Sted paa Jorden, hvor Kvinderne har det bedre end her.«

Alma mindedes Dr. Galés Raad om at være forsigtig og ikke lægge sin Misfornøjelse for Dagen, derfor tav hun indtil videre.

De kørte op ad en stejl Bjergskrænt til en høj Mur, hvori der var tre Porte, en mindre, som kun syntes at være bestemt for Fodgængere, og to større, hvoraf den længst til højre var rigt smykket med

ophøjede Blomster af Marmor og Guld og malet i livlige farver. Dette var Sultanens Port. Den midterste var mere tarvelig; men udenfor dem alle stod der Skildvagter i evropæiske Uniformer og med rød Fez paa Hovedet.

Den Gilding, som red foran Vognrækken, raabte et tyrkisk Ord, hvorpaa den midterste Port aabnedes, og Vognene kørte ind paa en stor Gaardsplads. Her laa flere temmelig tarvelige Bygninger i evropæisk Stil. Der vrimlede af sortklædte Livgardister, Tyfenkdschier. I den næste Mur, som var noget højere end den første, saas ogsaa flere Porte, hvoraf den ene aabnede sig og lod Vognene rulle ind. Her var en anden Gaardsplads med en Mængde Slotte, Fabrikker og Haver hver med sin Sø, hvori der laa Øer med Pavilloner af forskellige Størrelser.

Iraka pegede ud gennem Vinduet og sagde: »I den Kiosk boede Prins Heinrich af Prøjsen, da han var her i Besøg. Og i den lille Schweitzerhytte boede den tyske Kejser og Kongen af Serbien. Lidt højere oppe laa Kronprins Rudolfs og Fyrst Ferdinand af Bulgariens Pavilloner. I det smukke Slot, som ligger der længst ude paa den lille Ø midt i Søen, tilbringer Storherren det meste af Dagen. Der har han sit fotografiske Atelier, der maler og musicerer han. Den ottomanske Kejser ligner i dette Stykke den tyske, for hvem han ogsaa nærer et oprigtigt Venskab.«

Alma svarede intet, men tænkte uvilkaarlig: »Hvor besynderligt, at denne evropæiske Dame kan være saa fornøjet, naar hun bor mellem Muhamedanere, der har helt andre Begreber om alt, end vi!«

Nu holdt de udenfor den tredje Mur, som var meget højere og bredere og lignede en Fæstningsmur. En Port blev aabnet, og Vognen rullede ind paa den sidste Gaardsplads, som var omringet af et mægtigt Bygningskompleks. Et stort Slot vendte med Forsiden ud til den anden Gaardsplads og med Bagsiden til den tredje. Dette var Sultanens private Bolig, som stod i direkte Forbindelse med Haremet. Dette sidste var af hvidt Marmor og større end alle de andre Bygninger. Det var udenpaa smykket med Arabesker; og alle Vinduer var forsynede med Jerngitre. Midt paa Forsiden var der en bred Dør af Kobber og Guld.

Øverst paa Marmortrappen stod Storgilding, Kislar-Agaen Ghani Aga, en kulsort Kæmpe uden Skæg paa det fladtrykte Ansigt, der havde mere af Dyrets end af Menneskets Udtryk. Han var Chef for hele den Hær af sorte, brune og hvide Gilding, som lever i Yildiz. Hans Gage var tre Hundrede Pund om Maaneden, og han var i Rang lige stillet med

Storvesiren, med Storsherifen af Mekka, med Khediven af Ægypten samt med den skatteydende Fyrste af Bulgarien. Men i Indflydelse stod han over dem alle.

Denne »Lyksalighedens og Paradisets Vogter«, som hans Titel lyder, modtog Iraka med en alvorlig Hovedbøjning. Hun vinkede til alle Pigerne, at de skulde stige ud af Vognene og følge efter hende op ad Trappen. Gennem Kobberdøren traadte de ind i en rummelig Forhal, hvis Gulv var dannet af røde Marmorfliser. Herfra løb Gange i alle Retninger ind til Slottets forskellige Afdelinger. En Mængde sorte, skægløse Gildinger med tynde, pibende Fistelstemmer kom farende ud og stirrede nysgerrige paa de nyankomne, medens sorte og gulbrune Slavinder, Alaiker, strømmede til fra alle Sider. De bar alle en lille Tyllkappe paa Hovedet, smykket med en straalende Agraf. Nogle havde fæstet deres lange Kjole, Antari, op med Spidsen stukket ned i et spraglet Tørklæde, der var surret som Bælte om Livet; andre lod den slæbe efter sig hen ad Marmorfliserne.

Baade Gildinger og Slavinder hilste, idet de bøjede sig saa dybt, at Hovedet næsten berørte Gulvet.

Iraka førte sine unge Piger op paa første Sal, hvor andre Gildinger stod rede til at aabne Dørene.

»Her er Deres Bolig,« sagde hun endelig til Alma, idet hun standsede udenfor en Dør. »Disse to Negerinder, som hedder Malkun og Fatimé, skal opvarte Dem. De har to Vogtere indenfor og to udenfor Deres Dør.« Dermed nikkede hun og gik videre.

Alma traadte ind i sin Lejlighed, der bestod af tre Værelser. De to yderste var udstyrede med orientalske Tæpper paa Vægge og Gulv, saaledes at ikke et Fodtrin kunde høres. Møblerne var af sort Træ, indlagt med Sølv og Elfenben, og Divanerne overfyldte med røde, gule og blaa Puder og Tæpper. Vinduerne var af farvet Glas med Billeder af Blomster, Træer og fantastiske Dyr, samt det ottomanske Vaaben, en Halvmaane og en Stjerne.

Slavinderne fulgte hende i Hælene ind i det inderste Værelse, hvor der laa en Madras paa Gulvet. De bøjede sig begge med foldede Hænder, hvorefter de tog Hat og Kaabe af hende og hængte det ind i et Skab. Malkun hældte lunkent Vand i et blaat Porcellænsfad, og Fatimé bød hende Haandklæder. Toiletbordet var overfyldt med de fineste Sæber, Cremer, Pastaer, Puddere og Olier fra de mest kendte Firmaer i Paris, Berlin og Wien.

Da Alma havde vasket sig og ordnet sit Haar, gik

hun tilbage til det andet, største Værelse, gennem hvis aabne Dør hun kunde se sine to Vogtere sidde paa Taburetter. De havde flade Næser, brede Læber og uldent, sort Haar. Den ene strikkede paa en Strømpe, medens den anden broderede et Silketæppe.

»Disse gyselige Mennesker, med hvem jeg ikke kan tale et eneste Ord, skal jeg altsaa have hængende over mig den hele Dag!« tænkte hun med Gru.

Hun aabnede Vinduerne og kiggede ud gennem Jernstængerne. Nedenfor hende laa en fortryllende Have, fuld af Træer med broget, flerfarvet Løv, og paa Jorden et spraglet Blomsterflor, hvis Mage hun aldrig havde set.

Hun hørte et tusindstemmigt Sangkor, og hun saa Fugle i alle Størrelser og med spraglede, metalglinsende Farver flyve om i store Glashuse mellem Palmer og højstammede Roser.

Alma blev ganske blændet og glemte for en Stund sig selv for at fordybe sig i Beskuelsen af denne pragtfulde Have. Medens hun stod der, kastede Solen sine sidste Straaler i de blanke Søer, der begyndte at tindre som polerede Spejle. Men idet Ildkuglen sank ned bag Bjergene, lagde en let Taage sig hen over Blomster, Søer og Træer og indhyllede det hele i et blaaligt Slør. Derefter blev Jorden pludselig ganske mørk, medens Stjernerne tændtes paa den dybblaa Himmel.

Alma lukkede Vinduet og lagde sig paa en Divan« Hun hørte Vagten hviske i Værelset ved Siden og følte sig uhyggelig til Mode.

Naar hun havde besøgt den zoologiske Have i København, havde hun altid følt Medlidenhed disse Dyr, som var indfangede fra alle Zoner og Lande. »Det er altsaa ikke Dyr alene,« tænkte hun, »som fanges og holdes i Bur, men ogsaa Mennesker. Og noget saadant foregaar i Evropa i det tyvende Aarhundrede.«

Pludselig blev der lyst, og hun saa til sin store Forbavselse, at der ogsaa var elektrisk Belysning i Yildiz.

Da hun havde ligget et Par Timer paa Divanen, bankede det paa Døren i Forværelset, og en Dame traadte ind, som Alma i første Øjeblik ikke genkendte. Men da hun spurgte:

»Har De nu hvilet ud, Mademoiselle?« opdagede hun, at det var den østrigske Baronesse.

Denne var nu klædt i en tyrkisk Dragt: gule Tøfler, hvide Silkebenklæder, der hang i dybe Folder helt ned om Anklerne, hvorover en kort Kjole, aaben

foran, samt gul, sølvbroderet Trøje med hvide Ærmer over en blaa Silkeskjorte.

»De kender mig maaske ikke igen?« spurgte hun smilende.

»Jo, nu ser jeg, hvem det er,« svarede Alma, idet hun hurtig rejste sig fra Divanen.

»I det Skab, der staar i Deres Sovekammer, findes der flere lignende Dragter,« fortalte Iraka. »De maa snart klæde Dem om; Sultaninde Kadingen har Modtagelse i Aften, og alle Paladsdamer er indbudne.«

»Skal jeg klæde mig ud paa denne Maade?« spurgte Alma.

»Ja, Mademoiselle! Naar Hoffet er ene, klæder alle Damerne sig ♦ la turca; kun naar her er Selskab for evropæiske Gæster er man af Høflighed i evropæiske Dragter ♦ la franca. Nu kommer Deres Slavinder for at hjælpe Dem. Men se nu fornøjet ud,« opfordrede hun. »Det vil De altid staa Dem bedst ved.«

»Det er ikke saa let at fremhykle en Glæde, som man slet ikke føler,« svarede Alma.

»Men hvorfor i Alverden skulde De dog ikke være glad, lille Mademoiselle? Fra hvilke Forhold kommer De?«

»Min Fader har været Officer i den danske Hær.«

»Men hvorledes er De da kommen ud paa Rejse ganske alene?«

»Jeg søgte en Plads som Selskabsdame i en belgisk Familie; men i Stedet for at komme der, blev jeg ført til et rædselsfuldt Hus i London. Derfra blev jeg med Magt transporteret til en lille By i Nærheden af Paris. Her solgte man mig videre til den tyrkiske Herre, som bragte mig til Dem.«

»Ja,« svarede Iraka i en let, ligegyldig Tone. »Det er en gammel Historie, som hænder hver Dag, naar unge Piger giver sig fremmede i Vold. Men vær De fornøjet, fordi De er havnet her.«

»Det kan jeg ikke,« sukkede den unge Pige. »Jeg længes hjem.«

»Det gaar snart over,« trøstede Iraka. »Indbilder De Dem da virkelig, at De vilde have faaet det bedre som Selskabsdame i en privat Familie end her ved et af Verdens mægtigste Hoffer? De taler jo og tænker som et Barn. Der findes Tusinder af unge Piger her i Tyrkiet og Nabolandene, der tørster efter den Lykke, som De saa uventet har opnaaet. De faar her højere Gage end nogensomhelst Hofdame i Evropa. Og hvis Storherrens Øjne falder paa Dem, og De forstaar at vinde ham, stiger De øjeblikkelig i Rang og faar dobbelt saa stor Appanage. Bliver De Moder, er De rigere end nogen evropæisk Dronning. Storherren

har Lov til at have fire legitime Hustruer, men har endnu kun en; altsaa kan De stræbe mod det højeste Maal og muligvis naa det, saafremt De er klog og ærgerrig.«

»Jeg vilde ønske, han kom til at hade mig!« udbrød Alma med flammende Blik og stærk Stemme.

»Da kunde De risikere at blive indsyet i en Lædersæk og kastet i Bosporus,« svarede Iraka.

»Det er mig ubegribeligt, at De, Baronesse, som er født og opdragen i Evropa, kan finde Dem i disse hedenske Forhold!« sagde Alma aabenhjertig.

Og Baronessen svarede med et Smil:

»Jeg har saamænd aldrig i mit Liv haft det saa godt som her. Min Fader ruinerede sig, og min Mand, der var Diplomat, gjorde det samme og lærte mig at foragte ham selv og hade hele det mandlige Køn. Jeg kan ikke indse, at de evropæiske Ægteskaber er saa meget bedre end de orientalske. I Evropa plager enten Manden sin Hustru saaledes, at hun ældes før Tiden, eller ogsaa bryder han sin Trokabsed og lever i hemmeligt Flerkoneri. Men disse Medhustruer forsørger han kun, saa længe det behager ham. Loven tvinger ham jo ikke til det, og deres Børn kaster han ud for alle Vinde og overlader Staten at forsørge dem. Orientaleren derimod sørger lige godt for alle sine Kvinder og Børn, hvilket jo er meget mere moralsk. Og hvad nu Storherrens Kvinder angaar, saa tør jeg nok paastaa, at ingen af vort Køn hverken i Occidenten eller Orienten har det bedre, end de har det.«

Her afbrødes deres Samtale af en Banken paa Døren, og begge Slavinder kom ind og bøjede sig dybt for Damerne.

»Hør nu kun, hvorfor jeg er kommen!« sagde Iraka til Alma. »Her er en vis Etikette, som De maa iagttage. De maa aldrig tale til en Dame af de højere Rangklasser, uden at hun først har talt til Dem. Paa Storherren og Kadinen maa De hilse paa orientalsk Maade ved at bøje Dem fremover og lægge Haanden først paa Munden og derefter paa Panden. Dette betyder: »Jeg kysser Støvet under dine Fødder. Min Tale og min Tanke tilhører dig.« De maa aldrig vende Ryggen til nogen af dem og aldrig modsige dem med et eneste Ord. Nu ved De det vigtigste. Klæd Dem nu paa!« sluttede Wienerinden. »Om en halv Time bliver De hentet.« hun skyndte sig ud.

Alma stod op og gik langsomt ind i Sovekammeret, fulgt af sine Slavinder. De aabnede et Skab og fremtog en lys Silkedragt, som blev byttet med hendes evropæiske Klæder. Den bestod af et Par folderige himmelblaa Benklæder, der fæstedes ind

om Anklerne og herover en kort, blaa Kjole, som var aaben foran. Over den gule Silkeskjorte fik hun en høj rød Trøje, rigt broderet med Perler. Malkun sværtede med en fin Pensel hendes Øjenbryn, medens Fatimé lagde rød Sminke paa hendes Kinder, pudrede hende med lyserødt Pulver og farvede hendes Læber røde som Kirsebær.

Da Alma var færdig og saa sig i Spejlet, kunde hun næsten ikke genkende sig selv, og hun brast uvilkaarlig i Latter. Slavinderne syntes henrykte over dette Resultat; de lo højt og klappede i Hænderne. Derefter trak de sig tilbage, og et Kvarters Tid senere kom to Gildinger ind og vinkede ad Alma. Hun fulgte dem stille ud, medens den ene gik foran, den anden bagved hende frem gennem en hel Labyrinth af Gange og Trapper. Endelig standsede de foran en hvidmalet og forgyldt Dør, hvor to andre Tjenere holdt Vagt. Her ventede de syv unge Piger, som havde været med paa Skibet, og de var alle klædte ♦ la turca. Midt imellem dem stod Iraka som modtog Alma med de Ord:

»Ah, se der har vi den sidste! Lad os nu gaa ind!«

En Tjener slog Døren op, og hele Skaren traadte ind i en stor, hvælvet Hal, hvis Loft var blaat med gyldne Stjerner, hvorimellem der hang en Mængde elektriske Lamper. Væggene var dækkede med Drapperier af kostbare Silkestoffer i rødt og blaat og prydede med ophøjede Guldbroderier af østerlandske Fugle og Halvmaaner. Langs med Væggene stod Divaner og Lænestole med pragtfulde Hynder, medens Silkepuder laa opstablede over hverandre omkring paa det med bløde Tæpper belagte Gulv.

Alle Siddepladserne var allerede optagne af Stjernepaladsets fornemme Odaliker, klædte efter tyrkisk Mode i Silke af alle mulige lyse Farvenuancer og med Hals og Bryst dækkede af Perler, Diamanter og Ædelstene. De bar Ringe i Ørene, der ligesom deres Haar, Fingre og Haandled og Ankler funkledede og straaledede lig Tusinder smaa Sole. Alle Orientens Skatte syntes at være ophobede her paa denne Samling af Jordens skønneste Kvinder fra sorte, brune og hvide Folkeslag.

Alma blev i Begyndelsen ganske blændet af al denne Pragt, der forekom hende som et Drømmesyn.

Paa tre røde Silkepuder, der var lagte ovenpaa hverandre midt i Salen, sad Abdul Hamids eneste Hustru, Tscherkesserinden, der trods alle de Kunster, som var anvendte for at skjule hendes Alder, dog saa ud til at være mindst fyrretyve Aar. Hun underholdt sig livlig med sin yngre Søster, der var gift med Kammerherre Arif Bey. I Halvkreds om

disse to sad de seks Prinsesser, fra fem til tyve Aar gamle og alle Døtre af forskellige Mødre. De var ledsagede af deres unge Hofdamer, der havde Plads bag dem.

De talrige Ikballer eller Favoritinder sad til højre, lidt længere nede paa Gulvet, og talte sammen med dæmpede Stemmer. Men nederst i Salen stod alle Gøsderne, de unge Piger, som ventede paa, at Naadens Sol i Padischaens høje Person en Gang skulde beskinne dem.

Iraka bad de otte Evropæerinder om at følge med hende til Sultaninde-Kadinen, som i Aften var Værtinde. De havde alle lært, at de skulde bøje sig for Tscherkesserinden med Haanden paa Mund og Pande, og hun gengældte deres Hilsen med et venligt Smil og en let Hovedbøjning. Derefter trak de sig tilbage til den nederste Ende af Salen.

Pludselig rejste hele Forsamlingen sig; thi en Dør aabnedes, og to Gildinger traadte ind og gjorde Tegn med Haanden for at kundgøre, at Kalifen »Gudens Skygge« traadte ind. Han var lille af Vækst og havde et blegt, intelligent Ansigt med en sort, men dog stærkt graasprængt Knebelsbart. Det mørke Haar var skinnende blankt og laa glat ned om Hovedet. Han gik frem med hurtige, korte Skridt og hilste til alle Sider, medens Forsamlingen stod med højede Hoveder og Haanden paa Panden.

Intet Smil oplyste Abdul Hamids Ansigt, da han nikkede til sin Hustru, sin Svigerinde og sine Døtre. Han sagde nogle Ord og gik derpaa, fulgt af hele Selskabet, ind i en tilstødende Sal. Denne var endnu større end den første og var forsynet med et Galleri, som hvilede paa Søjler af lyserød Porfyr med forgyldte Kapitæler. Langs de rosenrøde Marmorvægge stod en Række Divaner; men ellers var hele Gulvet opfyldt af Puder. Tommetykke Tæpper fra de kejserlige Fabrikker i Hereke og Anatolien, fra Uschak og Kurdistan dæmpede Skridtenes Lyd. Venetianske Spejle gengav mangfoldigt de kostbare Dragter og de skønne Kvindeskikkelser, hvis Tal blev Legio.

Den ene Ende af denne Sal optoges af en Teaterscene, hvorpaa der nu var forsamlet henved Hundrede Kunstnerinder, alle udlærte og bosiddende i Yildiz. De sad med Benene over Kors, men rejste sig straks for at hilse paa de indtrædende Gæster, som tog Plads efter deres forskellige Rang i samme Orden som i den tilstødende Sal.

Nogle af de unge Piger, der var klædt som Mænd, begyndte at slaa paa Tamburin og spille paa Psalterion og andre Strængeinstrumenter. Efter at

Hoffet havde sat sig, gav en Tjener Kunstnerinderne et Vink, og Forestillingen begyndte.

Den første, som traadte frem, var en ganske ung Pige, skøn som en Æventyrprinsesse. Paa det utilslørede Hoved funkede en Række Ædelstene, og hendes Hals og Arme var bedækkede med Juveler. Hun bar den for arabiske Danserinder almindelige gennemsigtige og med gyldne Stjerner indvirkede Tylkjole med aabent Bryst og vide Ærmer. Benene var dækkede af rosenrøde Atlaskes Benklæder, men Fødderne var bare, og om Anklerne lynede en Ring af gyldne Kugler, som var fyldte med smaa Stene, der under Dansen frembragte en klingende Lyd, lig smaa Sølvklokker.

Efter at have hilst paa tyrkisk Vis, hævede hun Hovedet med et barnligt Smil, løftede Armene og begyndte at danse — først langsomt, med taktfaste Bevægelser, derefter gradvis livligere og heftigere, sitrende og hvirvlende, indtil det endte med den for Orienten ejendommelige Mavedans. Musikken bliver mere og mere berusende, ophidsende og jagende, indtil den suser som en Hvirvelvind. Hendes sarte Legeme bøjer og hæver sig i Lidelse og aandeløs Jubel, indtil hun standses af et Vink fra Tjeneren, som befaler hende at trække sig tilbage.

Da Sultaninde-Kadinen raaber: »Afferin! Bravo!« stiger Danserinden ned ad de Trappetrin, som fører fra Scenen til Tilskuerpladsen, og tripper hen til den høje Dame. Denne trækker en Ring af sin Finger og rækker den til Kunstnerinden, som bøjer sig næsten til Jorden og kysser Fligen af Kadinsens Kjole, hvorefter hun gaar baglæns ud med foldede Hænder.

Derefter træder Sangerinderne frem og foredrager tyrkiske og arabiske Sange, akkompagnerede af forskellige Strængeinstrumenter.

Medens Underholdningen varer, gaar de mørke Tjenere uafbrudt om og byder Forfriskninger, som bestaar af Is, Scherbet, sukrede Frugter, kostelig, let parfumeret Mokkakaffe og The i smaa Kopper af Guld paa emailerede Bakker. Disse Tjenere har forskellige Ansigtifarve, Abyssinierne er graa eller gule, Araberne brune, medens Kafferne, Æthioperne og Berberne er sorte med flade Næser og tykke Læber. Men de har alle lange Ben og korte Overkrop, spidst Baghoved og en usikker, slingrende Gang, som om Knæerne ikke rigtig vil bære dem. Ansigtet er udtryktsløst.

Det er langt ud paa Natten, da Padishaen endelig rejser sig. I det samme Øjeblik tier alle Instrumenter, og Kunstnerinderne hilser til Afsked. Haremets høje Herre begynder at spadsere om mellem Damerne, der

har rejst sig paa samme Tid som han selv. Naar han taler med en af dem, følges han af alle de andres Blikke, nogle nysgerrige, andre hadefulde, men ogsaa enkelte ligegyldige og udtryksløse. Sidst henvender han sig til Iraka, som synes at have meget at berette ham. Hun taler tyrkisk med stor Lethed, og efter at have fortalt ham om de otte Evropæerinder, som er ankomne samme Morgen, vinker hun dem hen til sig.

Alma holder sig i Baggrunden for ikke at blive bemærket. Men Osmanernes Hersker ønsker at se dem enkeltvis, og han beskuer nu hver især fra øverst til nederst med et Kenderblik, som om det var Væddeløbsheste, der skulde bedømmes. Derefter nikker han til Wienerinden til Tegn paa, at han er tilfreds med hendes Indkøb.

Da Alma staar Ansigt til Ansigt med den mægtige Kejser, mindes hun, at han er flere Hundrede Tusinde armeniske Kvinders og Børns Morder. Men alligevel synes hun ikke, at han ser saa grusom ud, som hun havde tænkt, og hun vover virkelig at møde hans Blik.

Imidlertid har den femtenaarige Prinsesse Naimeh nærmet sig for ogsaa at betragte de evropæiske Odaliker.

Hun standser foran Alma og spørger med sin bløde, melodiske Stemme:

»Kommer De fra Frangistan?«

»Nej, Deres kejserlige Højhed, fra Danmark!« svarede Alma, som straks syntes, at denne unge Prinsesse, klædt i lyserød, guldbroderet Silke, var det dejligste, hun nogen Sinde havde set.

»Danimarca?« gentog Prinsessen, idet hun et Øjeblik tænkte sig om. »Jo, nu erindrer jeg det! Det er jo et lille Land, der ligger nord for Kejser Wilhelms Rige?«

»Ja, Deres kejserlige Højhed!«

»Fader,« sagde Naimeh til Padischaen, »denne Dame er kommen langt borte fra Danimarca!«

Han kastede endnu et prøvende Blik paa Alma sagde derefter til sin Datter paa tyrkisk:

Det er der oppe, hvor Enkekejserinden af Ruslands og Dronningen af Englands Fader regerer.«

»Ja!« sagde Naimeh. Derefter fortsatte hun: »Det er netop et saadant Ansigt, som jeg har Brug for til mit Maleri. Fader, vil du ikke skænke mig hende?«

Der kom ikke et Smil over Abdul Hamids dybt alvorlige Ansigt, idet han svarede:

»Du kan foreløbig benytte hende til Model.« Efter dette gik han videre og blev staaende i Samtale med nogle af de yngre Ikballer.

»Storherren har tilladt mig at benytte Dem som Model,« fortsatte hun. »De har forhaabentlig intet imod det?«

»Nej, Deres kongelige Højhed, det skal være mig en Glæde!« svarede Alma, der syntes godt om dette smukke Ansigt med de sorte, varme Øjne og det barnlige Smil.

»Jeg er i Færd med at male et Æventyr, hvortil jeg synes, De passer. Jeg skal lade Dem hente i Morgen Formiddag. Her er ogsaa en anden Dame fra et af disse nordlige Lande,« fortsatte Naimeh. »Hun er fra Sverige. Hun er Moder til en af mine Brødre.«

»Er her en svensk Dame?« spurgte Alma glad overrasket; thi da hun hørte, at der var en Skandinav under samme Tag, følte hun sig straks mindre ensom.

»Ja, hun staar deroppe, tilhøjre foran den øverste Divan.«

Alma saa derop og forstod straks, hvem Prinsessen mente. Det var en lyshaaret Dame med de for Norden egne lyseblaa Øjne, stærkt markerede, rene Træk og et stolt og koldt Udtryk. Hun talte ikke med nogen, men stod rank lig en nordisk Granstamme foran sine to tyrkiske Selskabsdamer.

»Hvorledes er hun kommen her?« spurgte Alma uvilkaarlig.

»Det ved jeg ikke!« svarede Naimeh. »Her er Kvinder fra mange Lande; vi kender ikke alles Herkomst eller Historie. Men hvad hedder De selv?«

»Alma Bang.«

»Alma! Det Navn er ikke vanskeligt. De fleste Evropæere skifter Navn, naar de kommer her, fordi vi ikke kan udtale de fremmede. Den svenske Dame hedder Zuleika. Hendes forrige Navn har jeg aldrig hørt. Altsaa paa Gensyn i Morgen!« sluttede hun, idet hun nikkede med et venligt Smil og gik.

Alma følte den mest brændende Lyst til at gaa hen til den svenske Ikbal; men da Iraka havde ladet hende vide, at det stred imod Hofetiketten at tiltale en Dame af en højere Rangklasse, vovede hun ikke at gøre det.

Da Abdul Hamid var forsvunden bag den samme Dør, gennem hvilken han var kommen, skiltes ogsaa hele det øvrige Selskab, og hver gik til sit.

Sidst blev de unge Gøsder førte tilbage til deres Værelser i den anden Ende af Slottet.

Efter at de to Slavinder havde hjulpet Alma med Afklædningen, trak de sig hilsende tilbage, og hun lagde sig paa Madrassen paa Gulvet. De elektriske Blus slukkedes, og hun var ene. Men hendes Sind var saa forstumlet og udmattet af alt det ny, som hun

havde set og oplevet, at hun ikke formaaede at tænke mere hverken over Fortid eller Fremtid, men sov ind.

————— » : O : « —————

XII.

Den næste Morgen blev Alma af sine Slavinder ført ud til Badeanstalten, der ved en høj Gang med Glastag stod i Forbindelse med Haremmet. Den var en pragtfuld, blaa Marmorbygning med to Kupler, hvoraf den ene altid stod aaben, saa at Regnen kunde falde ned i det store Stenbassin. Omkring dette var der opstillet en Række Bænke, der ligesom Gulvet og Væggene var af hvidt Marmor. Hvælvingen hvilede paa store, riflede Søjler, og overalt fandtes smaa Vandbeholdere, som man kunde fylde ved at dreje paa en Hane.

Bassinet var allerede fuldt af badende Odaliker, medens sorte Slavinder var ivrigt beskæftigede med at opløse den skummende Sæbe i lunkent Vand for dermed at indgnide andre, som netop var komme ud fra den vældige Dampsal, hvor Hudens Porer aabnedes under en Varme af 14 Gr. R.. Efter at Alma var klædt af og havde opholdt sig et Kvarter i denne Sal, blev hun gneden af og masseret af Malkun og Fatimé og tog derefter Bad i det store, lunkne Bassin. Fra dette blev hun ført til Galleriet ovenpaa, hvor hun blev lagt paa en Bænk, tildækket med uldne Tæpper og trakteret med hed Mokkakaffe. Hun syntes aldrig, hun havde følt et saa stort Velbefindende som efter dette Bad.

Da hun havde hvilet omtrent en halv Time, førte Slavinderne hende tilbage til Haremmet og ind i en Spisesal, hvor der var dækket en Række mindre Borde, hver med seks Kuverter. Salen fyldtes snart af de unge Gøsder, som her spiste i Fællesskab, medens de Damer, der havde højere Rang, fik Maden bragt op i deres Lejligheder.

En Skare Tjenere kom ind, bærende paa Hovedet en Bakke med Fade og Tallerkener, hvorover der laa et sort Silkedække. Hver Bakke var beregnet paa seks Personer, og bag hver Dame stillede sig en Tjener for at lægge Maden paa hendes Tallerken. Maaltidet bestod af Suppe, Lammekotelet, stegt Høne, Grøntsager og »Beurik«, den tyrkiske Nationalpostej, som var fyldt med fint hakket Kød og

Grøntsager. Efter dette kom »Hoschaf«, et Slags Kompot, Ost, Oliven, Salat og kogte Frugter — men hverken Øl eller Vin, kun rent Kildevand, det bedste Vand, som findes i Verden.

Efter Maaltidet blev der serveret Kaffe i emailerede Sølvkopper.

Alma, som havde faaet Plads mellem Spanierinderne, lagde Mærke til, at to af dem saa meget forgrædte ud, medens den tredje ikke vilde røre ved Maden. Det var de Piger, der skulde have været til Teatret i Odessa, men som nu var havnede her, og Alma ønskede, at hun havde kunnet tale med dem; men da de kun forstod spansk og portugisisk, var det umuligt.

En Time efter Frokosten traadte Slavinderne atter ind i Almas Lejlighed og bragte hende en lille Tylls Kappe af samme Form som den, de selv bar paa Hovedet. Hertil fæstede de det lange, hvide Slør, kaldet Yachmaq, som Odalikeme bærer, naar de er ude i fri Luft, og derefter kastede de en lang, lyserød Kaabe, Féredjé, om hendes Skuldre. Fatinié trak hende ud i Forværelset og pegede paa en fremmed Tjener, der udtalte Navnet »Naimeh«, hvoraf Alma forstod, at han var Prinsessens Sendebud. Hun fulgte ham derfor uden Betænkning, medens to af hendes egne Gildinger forsynede med lange Svøber, Goubacher, gik bag efter hende.

Snart stod Alma i den skønne Have, hvortil hun havde Udsigt fra sine Vinduer. Tjeneren førte hende videre frem langs med Bredderne af en kunstig Sø, der var mindst tre Hundrede Metre lang og fem og tyve Metre bred. Dens takkede Form var højst ejendommelig. Ved Bredden laa der nogle kunstige Grotter, som var fremkomne ved, at en Mængde store Stene var kastede over hverandre. Mellem disse førte Fodstier og smalle Klippetrapper op til smaa Pavilloner, der laa nedenfor Slottet Kaszket, var Sultanens kæreste Opholdssted.

Gennem de aabne Glasdøre kunde hun i en af Pavillonerne se et pragtfuldt udstyret Værelse, i en anden et Bibliotek, i en tredje en Samling udstoppede Kolibrier, der sad, som om de var levende, paa tropiske Træer, samt en hel Væg, tapetseret med kolossale, spraglede Sommerfugle.

Omkring Søen, hvor Svaner og Ænder sejlede om mellem hverandre, voksede Tusinder af Blomster af alle Størrelser og Farver, indsamlede fra mange Lande. Her var Sycomorer og Plataner fra Lago Maggiore mellem slanke Pinjer og Palmer fra det æventyrlige Damaskus, og mellem deres høje Stammer lyste gyldne Citroner og rødglødende

Oranger, Chrysanthemumen lænede sig op til Akazien, medens Nelliken kappedes med Rosen i Vellugt, og de mørkegrønne Naaetræer sendte deres krydrede Duft ud over det hele.

Alma steg op ad Klippetrappen og havde snart naaet Havens Midtpunkt, der dannedes af to Høje. Mellem disse laa der en bred Afgrund, som ogsaa ved kunstige Midler var bleven forvandlet til en Sø. Rundt om denne lyste Blomsterrabatter mellem dybe, skummende Fossefald. Hun gik videre op og kom til en tredje Sø, ved hvis sydlige Bred der laa en hvid Kiosk, som var en lille Perle af arkitektonisk Kunst. Efter at være gaaet forbi talrige Drivhuse, standsede hun endelig ved en stor Vinterhave, hvis Dør stod aaben.

Den hele Bygning var af Glas og fyldt med tropiske Vækster. Mellem Grenene hang Bure med røde og graa Kakaduer, grønne Papegøjer og andre Fugle fra Sydamerika, Afrika, Indien og Japan. De skreg, snakkede og sang i et øredøvende Kor. Jorden var dækket med fint, hvidgult Sand, og mellem Træerne stod overalt Lænestole og Borde, som var fabrikerede i det kejserlige Snedkeri efter Sultanens egen Tegning. I det kunstige Hegn saas fantastiske Staffelier med Oliemalerier, malede af de kejserlige Prinser og Prinsesser eller af de berømte tyrkiske Malere Achmed Ali Pascha og Hamdi Bey. Fra dette Glashus var der den mest henrivende Udsigt over alle de nedenfor liggende Haver og over det i Baggrunden blinkende Bosphorus.

Midt i Vinterhaven foran et Staffeli, hvorpaa der var opstillet et Lærred i Træramme, sad Prinsessen og malede. I en Krog bag hendes Ryg var fire af hendes Hofdamer beskæftigede med at brodere paa forskellige Silkestoffer.

Idet Alma traadte ind, løftede Naimeh Hovedet og nikkede med et varmt Smil over det skønne Ansigt.

»God Morgen, Mademoiselle!« sagde hun Paa fransk. »Træd nærmere!«

Alma hilste, som hun havde lært, med Haanden paa Mund og Pande, hvorefter hun nærmede sig, medens hendes Tjenere blev staaende ved Døren.

»Vil De behage at tage deres Féredjé og Yachmaq af!« sagde Prinsessen. »Derefter maa De sætte Dem paa Løven. Jeg illustrerer et persisk Æventyr.«

Alma adlød, idet hun tog Kaabe og Slør af og satte sig op paa »Herskeren med det store Hoved«, som Tyrkerne kalder denne Dyrenes Konge, der her stod udstoppet, men dog saa ud som levende.

»Tag nu Silketøjlerne i Haanden, som om De var ude at ride!« sagde Naimeh. »Vend saa Hovedet

herhen!»

Hun adlød i Tavshed.

Malerinden mønstrede hende et Øjeblik med et prøvende Blik, hvorefter hun nikkede og sagde:

»Det er godt!«

Hun lod en Tjener spidse en Blyant og begyndte at tegne Alma siddende paa Løven, som allerede var malet færdig. Efter at have arbejdet nogle Minutter spurgte hun:

»Hvad syntes De om vor Teaterforestilling i Aftes?«

»Udmærket, Deres kejserlige Højhed!«

»Findes der saadanne Teatre i Danimarca?«

»Ja, vi har flere, men hverken Dansen eller Sangen ligner det, som man her ser og hører. Hos os optræder ogsaa altid Mænd og Kvinder sammen Paa Scenen.«

»Det var besynderligt!« udbrød Naimeh. »Men for Resten mindes jeg at have læst det. Ogsaa hos os er der mandlige Sangere og Dansere; men disse optræder kun paa Storherrens Teater, hvor Tilskuerne alle er Mænd.«

»Det forekommer os Europæere lige saa mærkværdigt, som det forekommer Dem, at de to Køn optræder sammen,« ytrede Alma med et Smil.

»Der er i det hele taget nogle besynderlige Familieforhold i Europa,« mente Naimeh. »Vi kan ikke forstaa, at fremmede Mænd kan faa Lov til at aflægge Besøg hos en Mands Hustru og Døtre. Det finder vi er højst anstødeligt. Men derfor er der jo ogsaa saa mange Historier med unge Mænd og Kvinder i Europa, saa mange Tragedier baade før og efter Brylluppet. Jeg har læst derom i tyske og franske Romaner.«

»Læses den europæiske Literatur her i Tyrkiet?« spurgte Alma. »Jeg indbildte mig, at man her levede ganske udenfor det europæiske Kulturliv.«

»Nej, paa ingen Maade! De fleste fornemme Damer hos os taler og læser et eller flere europæiske Sprog. Alle mine fem Søstre og mine seks Brødre taler ligesaa let fransk som jeg. Storherren selv har i sin Barndom lært fransk, men hans Undervisning blev senere forsømt. Dette piner ham nu, og netop derfor har han ladet sine Børn uddanne i mange forskellige Fag.

Vi har baade studeret Historie, Geografi og Literatur. En af mine Søstre er en dygtig Komponist, en anden er Digterinde, og en tredje broderer smukkere Guldbroderi end nogen af Haremmets Damer. Jeg læste en Gang i en fransk Bog, at de tyrkiske Kvinder laa den lange udslagne Dag paa en Divan og røg Cigaretter. Men det første er ligesaa

upaalideligt som det andet. Tyrkiets Kvinder er vistnok ikke mindre arbejdsomme end Europas. Vi beskæftiger os baade med Haandarbejde og Kunst, og i de tarvelige Familier laver ossaa Kvinderne Mad og bager Brød. Tobaksrygning kender vi aldeles ikke. Det er kun Araberinderne og Ægypterinderne, som ryger; men naar de er Paladsdamer, ryger heller ikke de. Dette finder kun Sted nede i Byen.«

»Det vidste jeg ikke,« maatte Alma tilstaa.

»Nej, i Europa gør man sig vist ofte falske Forestillinger om Livet i Orienten,« fortsatte Naimeh, »I kender vist ogsaa mindre til den østerlandske Skønliteratur, end vi til eders.«

»Jeg har aldrig læst andre orientalske Bøger end nogle Æventyrsamlinger!« svarede Alma.

»Her i Yildiz er der et Oversættelseskontor med femtem Sekretærer,« fortalte Prinsessen. »De oversætter alle europæiske Bøger af nogen Værdi. I vort Bibliotek er der mindst seks Hundrede Oversættelser fra engelsk, tysk, fransk, russisk og italiensk. Storherren læser i Særdeleshed historiske Romaner; men Haremmets Damer foretrækker Elskovsæventyr. Jeg kan bedst lide Carmen Sylvas Fortællinger. Alle disse Oversættelser skrives paa tykt Papir, og Manuskripterne indhæftes i røde Bind. De sendes om efter Bestilling til de Damer, som ikke kan læse Bøgerne i Originalsproget.«

»Det er morsomt at høre lidt om Livet i det kejserlige Harem,« ytrede Alma. »Jeg har aldrig vidst noget om det.«

»Naar De har været her nogen Tid, kommer De nok til at forstaa, hvorfor man kalder det »Paradiset,« sagde Naimeh. »Det er, fordi der ikke findes noget Sted paa Jorden, hvor Kvinderne har det saa godt som her.«

Alma vovede ikke at svare, at hun trods al denne Rigdom og Herlighed dog vilde give Aar af sit Liv for hurtigst muligt at komme herfra og vende tilbage til sit tarvelige Hjem i Danmark. Efter en lille Pavse sagde hun:

»Jeg kan ikke forstaa, hvorledes en Kvinde kan blive lykkelig i sit Ægteskab, naar hun sælges til en Mand, som har flere Medhustruer.«

»Sælges?« gentog Naimeh. »Hvad gør det? Hvis eders Bøger taler Sandhed, sker jo det samme i den fornemme Verden overalt i Evropa.«

»Ikke i Danmark. Jeg synes ogsaa, det maatte være frygteligt at blive gift med en Mand, som man aldrig har set og derfor heller ikke kan holde af.«

»Kærligheden kommer vel senere,« mente Prinsessen. »Tyrkerkvinden er altid overbevist om, at

Allah skænker hende den Mand, hun skal have. Og da hun aldrig har Lejlighed til at se nogen anden Mand end den, med hvem hun bliver gift, udsættes hun heller ikke for de Fristelser til Utroskab, som skildres i eders Literatur. Det maa jo være afskyeligt at være gift paa evropæisk Vis og have sit Hjem aabent for fremmede Mænd. Jeg kan ikke tænke mig, at jeg kunde synes om det. En Prinsesses Gemal maa heller ikke have mere end én Hustru,« tilføjede hun, »saa for os eksisterer ikke den Følelse, der forbitrer saa mange andres Ægteskab, nemlig Skinsygen.«

Alma havde kun lyttet aandsfraværende til disse Naimehs sidste Ord; thi fra sit ophøjede Sæde paa Løven kunde hun gennem Glasvæggen se en lille Baad nærme sig paa den tredje Sø. Sultanen selv sad ved Roret, en Messingstang, som stak op fra den elektriske Maskine, der drev Baaden, Omkring ham saas fire store Hunde, to hvide russiske Mynder, en Gordonsetter og en St. Bernhard, I Agterstavnen sad tre hvide Gildinger i stramt tilknappede, sorte Kjoler og med rød Fez paa Hovedet.

»Bare han ikke kommer herhen!« tænkte Alma urolig; thi det lille Fartøj nærmede sig nemlig den smalle Bro, hvorover en Trappe førte op til Vinterhaven.

Jo, ganske rigtigt, der steg han i Land og kom op ad Trappen, medens en af Tjenerne gjorde Baaden fast ved en Jernring. De andre fulgte deres Herre i nogle Skridts Afstand.

Adbul Hamid gik langsomt og seende ned for sig som hensunken i dybe Tanker; men da han nærmede sig Vinterhaven, syntes alle de støjende Fuglestemmer at vække ham, og han løftede Hovedet og kiggede ind.

Idet han traadte over Dørtærskelen, stod Prinsessen og alle hendes Damer op og hilste ham med Haand paa Mund og Pande. Han nikkede, men uden at det trætte og flegmatiske Ansigt oplivedes. Medens Naimeh satte sig, tog han Plads bag ved hende og betragtede hendes Maleri. Af og til drejede han Hovedet og kastede et hurtigt Blik hen paa Modellen, men uden at tale til hende. Fader og Datter underholdt sig med hinanden paa Tyrkisk; men af hans Haandbevægelser kunde Alma forstaa, at han kritiserede Billedet og gav Raad. En Gang greb han endog en Spatel i Malerkassen, strøg noget ud, tog derefter en tør Pensel, som han dyppede i Farverne paa hendes Palet, og malede selv paa Lærredet. Under dette havde Alma rig Lejlighed til at studere hans Ansigt, og ligesom den foregaaende Aften tænkte hun ogsaa nu: »Han ser jo i Grunden

slet ikke saa ond ud, som jeg havde troet. Naar jeg betragter ham nøjere, forsvinder næsten min Skræk. Hvis jeg bare kunde gøre mig forstaaelig paa Tyrkisk, vilde jeg virkelig vove at gaa i Forbøn for Armenierne. Jeg vilde ogsaa bede ham om at sende mig hjem. Her er jo Kvinder nok foruden mig.«

Medens hun betragtede ham ufravendt, optagen af disse Tanker, løftede han pludselig Hovedet og mødte hendes rolige, klare Blik. Han sagde atter nogle Ord til Naimeh, som denne gentog paa Fransk:

»Storherren siger, at De skal begynde at studere Tyrkisk. Direktøren for Porcellænsfabrikken i Yildiz er en Franskmand, hvis Datter er meget sprogkyndig. Hun har undervist flere af Prinsesserne i Fransk og Tysk, og samtidig har hun selv lært Tyrkisk. Storherren vil give hende Ordre til at læse med Dem en Time hver Dag. Naar De alligevel kan saa mange andre Sprog, lærer De vel ogsaa snart dette.«

»Ja, jeg skal forsøge at lære det,« svarede Alma, som ikke havde noget imod at faa en Sysselsættelse, naar hun nu alligevel skulde være tvungen til at opholde sig her.

Efter en halv Times Forløb syntes Sultanen at have faaet nok af Malingen og begyndte nu at gaa omkring og se paa sine Fugle. Han aabnede Dørene for flere Kakaduer og Papegøjer, som skyndte sig ud og hoppede over paa hans Hoved og Skuldre. Den ene entrede ned i hans Lomme, hvor den hakkede for at finde Sukker, som den ogsaa fandt.

»Hvis han virkelig kan holde af Dyr,« tænkte Alma, »da maa jo ogsaa han have et Hjerte. Jeg kunde have Lyst til at gøre hans Bekendtskab, naar det blot ikke var saa farligt.«

Da Adbul Hamid havde kærtegnet alle sine store Fugle og fløjtet til de smaa Kanarier, vendte han sig og nikkede til sin Datter og de andre Damer. Disse hilste med dyb Ærefrygt, idet han gik ud, fulgt af Hunde og Tjenere.

I to Timer maatte Alma blive siddende i samme Stilling, og hun var glad, da Malerinden endelig erklærede, at det kunde være nok for i Dag. Naimeh rakte nu Palet og Pensler til en Tjener, der satte Stafeliet til Side, medens hun selv gjorde sig rede til at gaa.

»Tak, Mademoiselle,« sagde hun venlig. »I Morgen venter jeg Dem paa samme Tid.«

»Ja, Deres kejserlige Højhed,« svarede Alma, hvorefter hun tog Slør og Kaabe paa og fulgte efter de andre ud af Glashuset.

Den vældige Blomsterhave var lidt efter lidt bleven

befolket af en Mængde Odaliker i lyse Silkekaaber og med hvide, gennemsigtige Slør. De roede i smaa Baade paa Søerne, sad paa Bænkene eller spadserede frem og tilbage i de lange Alléer.

Naiméh standsede foran en aaben Pavillon og hilste paa en Dame, som kom hende i Møde i Døren. Alma genkendte straks den lyshaarede, ranke Favoritinde, som man havde sagt hende hed Zuleika og var svensk. Hun svarede Prinsessen paa Tyrkisk, og de blev staaende nogle Minutter og talte sammen, hvorefter Naiméh pludselig saa sig om og vinkede ad Alma.

»Se her,« sagde hun nu paa Fransk, »skal jeg forestille Dem en Landsmandinde. Mademoiselle Alma er dansk.«

»Virkelig!« udbrød Zuleika, idet hun stirrede med store Øjne paa Alma. »Ja, saa er vi jo næsten Landsmænd.«

»Taler De ikke det samme Sprog?« spurgte Prinsessen.

»Nej, ikke det selvsamme, men nær beslægtede Sprog,« svarede Zuleika.

»Farvel og paa Gensyn!« sagde nu Prinsessen og forlod dem for at gaa om Bord med sine Damer i en af de smaa Baade.

Da Alma og Zuleika stod ene tilbage, sagde den sidste paa rent Svensk:

»Er Frøkenen virkelig fra Danmark?«

»Ja, jeg er dansk,« svarede nu Alma ogsaa paa sit eget Sprog. »O, hvor det er dejligt at træffe en Skandinav!«

Den svenske Dame smilede og rakte hende Haanden.

»Lad os gaa ind i Pavillon,« sagde hun. »Jeg har spadseret i over en Time og er meget træt.«

Hun førte Alma ind i en Stue, hvis Gulv var belagt med byzantinsk Mosaik. Mellem de blaa Porfyrsøjler stod lave Divaner med Silkehynder, og foran disse smaa Borde med Sølvkarafler fyldte med frisk Vand. De to tyrkiske Selskabsdamer satte sig paa Gulvpuder med Benene over Kors, efter at Zuleika selv havde taget Plads paa den midterste Divan ved Siden af Alma.

»De kom i Prinsessens Følge,« begyndte Zuleika. »Er De ansat hos hende?«

»Nej, jeg har blot siddet Model for hende oppe i Vinterhaven!«

»Ah saa! Var Storherren der ogsaa? Jeg saa ham komme ned ad Stien her.«

»Ja, han var der en halv Times Tid.«

»Talte han med Dem?« spurgte Zuleika ivrigt og

med et forskende Blik paa den unge Pige.

»Nej, han taler jo kun Tyrkisk.« »Ja, det er jo sandt!« og hun syntes at blive beroliget.

»Jeg er forbavset over at høre, at her er saa mange Mennesker fra Evropa,« sagde nu Alma.

»Ja, her er en Mængde Evropæere,« svarede Zuleika. »I Hæren tjener baade tyske og belgiske Officerer, og Bestyrerne af de forskellige Fabrikker, hvis Skorstene De kan se der nede paa den anden Side Muren, er alle Evropæere. To af Havens Direktører er tyske, en er italiensk og en fransk. Halvparten af de tre Hundrede Gartnere, som arbejder her, er Evropæere.«

»Ogsaa i Haremet er der jo Kvinder fra Evropa,« sagde Alma. »Det havde jeg dog aldrig tænkt.«

»Aa nej, hvad ved Skandinaverne egentlig om Forholdene i Østerland,« bemærkede Zuleika. »Nogle rejsende farer af og til her igennem og skriver senere Bøger om alt uden at have haft Tid eller Lejlighed til at gaa rigtig til Bunds i noget. I det kejserlige Harem har altid forskellige Racer og Nationer været repræsenterede. Bajesid den Første havde foruden sine mange orientalske Favoritinder ogsaa fire retmæssige Hustruer, der var evropæiske Prinsesser. En var fra Serbien, to fra Grækenland og en fra Frankrig. Den sidste var bestemt til Kejseren af Byzants, men blev paa Rejsen røvet af Tyrkerne. Den store Suleimans Yndlingshustru var en Russerinde, som blev kaldt Roxolane, det vil sige den glade. Hun spillede en stor Rolle i Historien og ligger begravet i Suleimanije. Sultan Murad den Tredje lod sig beherske af en venetiansk Gemalinde af Huset Baffo, som bar Navnet Safije eller den rene. Hun blev undertiden stillet i Skygge af andre, men vandt altid sin Indflydelse tilbage. Den mest bekendte af Sultan Akmeds Gemalinder var Grækerinden Køsem eller paa Tyrkisk Mahpejker, hvilket betyder Maaneskikkelse. Muhammed den Fjerdes mægtigste Hustru var ogsaa græsk og kaldtes Rebia Gbn sch, Foraarsrosendrik. Muhammed den Fjerdes Moder, Tarchan, var polsk. Osman den Tredjes Moder var født i Rusland, men blev som Tyrkerhustru saa from, at hun nu nævnes som en af Islams helligste Kvinder. Alle disse Damer har spillet glimrende Roller i det osmanniske Kejserriges Historie. Næst efter Rusland findes der overhovedet intet Land i Verden, hvor Kvinderne har grebet mere ind i Politiken end her i Tyrkiet. Gennem den portugisiske Livlæge Fonseca fik Poniatowski Lejlighed til at interessere Enkekejserinden saa meget for Karl den Tolvte, at hun sagde til sin Søn:

»Hjælp min Løve, Svenskekongen, at han kan komme til at spise de russiske Bjørne!« Naar en Gang De faar lært Tyrkisk, bør De studere de tyrkiske Arkiver, saaledes som jeg har gjort, saa skal De faa at se, hvilke Kampe der har været ført her i dette »Paradis«. Gamle og unge Sultaninder hadede hverandre i den Grad, at det endog smittede deres Gildinger, saaledes at disse delte sig i to fjendtlige Partier. Den mægtigste Sultanindemoder, som har levet, Grækerinden Mahpeiker, der herskede i tredive Aar under fire Sultaner, blev myrdet af Storgildingens Suleiman Aga.

Jo, jo, De kan tro, her har været opført Tragedier! Da Sultan Murad den Tredje døde, blev Hundrede Damer og Slavinder sendt i Landflygtighed tilligemed hans syv og tyve Døtre. Men alle de Slavinder, som havde spæde Børn, blev druknede sammen med disse. Da Sultan Muhammed den Fjerde blev indespærret, fik hans Harem den samme Skæbne. Mellem Kvinderne indbyrdes har der altid raset de frygteligste Kampe. En Sultaninde myrdede med egen Haand flere Slavinder, som hendes høje Gemal havde fundet Behag i. Men ellers har Gift været det Middel, som de hyppigst har anvendt for at rydde hverandre af Vejen.«

»Deres Beretning forfærder mig,« udbrød Alma. »Her er saa vidunderlig dejligt som i en Eventyrverden; men naar man hører om alle de skrækkelige Begivenheder, som har fundet Sted her, falder der ligesom et sort Slør over Naturen, og Skønheden faar noget djævelsk ved sig. Jeg bliver helt uhyggelig til Mode.«

Zuleika lo; men hendes Latter var haard og kunstlet.

»Nu mærker jeg, De er Skandinav,« sagde hun. »For Orientens Kvinder er Erhvervelsen af Magt og Rigdom altid det højeste Maal i Livet. Efter Muhammeds Lære, ved De jo nok, har kun Mandens Sjæl et evigt Liv, men ikke Kvindens, altsaa er det naturligt, at de timelige Goder spiller en langt højere Rolle for de muhammedanske Kvinder end for de kristne, der ser hen til noget bedre i en anden Tilværelse.«

Her afbrødes Samtalen ved, at nogle andre Damer kom ind i Pavillonnen for at hvile paa Divanerne.

»Har De ikke Lyst til at besøge mig?« spurgte nu Zuleika. »Hvis De vil komme, skal jeg sende Bud efter Dem.«

»Jo, mange Tak!« svarede Alma. »Heller end gerne.«

Og derefter gik de hver til sit.

Skønt Alma var glad over at have fundet en Skandinav, med hvem hun kunde tale sit eget Sprog havde hun dog straks faaet Indtrykket af, at der var noget sønderrevet i denne svenske Favoritinde, og hun undrede sig over, hvorledes hun vel kunde være havnet her. »Mon det er sket ufrivilligt saaledes som med mig?« tænkte hun, og hun ønskede det næsten; thi da vilde hun jo lettere kunne betro hende sine Sorger og blive forstaaet.

Da Alma kom hjem, var hun alene nogle Timer, det vil sige, de sorte Tjenere sad altid ved den yderste Dør, sysselsatte med deres Haandarbejder; men hun var allerede bleven saa vant til dem, at hun næppe bemærkede deres Nærværelse.

Klokken fire blev hun kaldt ind i Spisesalen til det andet store Maaltid sammen med de unge Gøsder, og nogle Timer senere kom, som aftalt, Zuleika Ikbals Tjener for at hente hende. Spændt paa, hvad hun nu skulde faa at se og høre, lod hun sig straks føre ovenpaa til Favoritindens Lejlighed. Denne var udstyret med samme ødsle Pragt som Sultaninde-Kadinens. Gulvet var belagt med tommetykke Tæpper og alle Væggene behængte med lyse Silkestoffer, indvirkede med Guld.

Værtinden kom Alma i Møde med stor Venlighed og bad hende tage Plads ved sin Side paa en Divan. De to Selskabsdamer blev derimod siddende med Benene over Kors paa Silkepuder midt paa Gulvet. Der blev talt Fransk. Tyrkerinderne spurgte først om de nye Moder, og senere roste de med mange Lovord den tyske Kejserindes Elskværdighed, da hun besøgte Haremet. Imidlertid bød Tjenerne Kaffe og Sukkerkage om paa forgyldte Bakker. Tilsidst spurgte Zuleika, om Alma ikke havde Lyst til at se Lejligheden.

»Jo Tak!« svarede Alma, idet hun rejste sig og fulgte Værtinden ind gennem en lang Række Værelser af forskellig Størrelse.

»Her er mit Sovekammer,« sagde Zuleika, idet hun trak Portieren foran den sidste Dør til Side. »Her sover jeg altid,« fortsatte hun, »medens alle de andre Damer skifter Sovekammer hver Nat. Eller ogsaa lader de Sengen eller Madrassen flytte fra den ene Side af Værelset til den anden.« »Hvorfor gør de det?«

»Jeg formoder, det maa være en Vane, som sidder dem i Blodet fra den Tid, da det osmanniske Folk levede som Nomader. Sultanen selv ligger heller ikke to Nætter i Træk i samme Kiosk. Først i sidste Øjeblik faar Tjenerne at vide, hvor deres Herre ønsker at sove. Og det er altid i en Stueetage med væbnet Vagt udenfor Døren.«

Ved den ene Langvæg stod der en høj Bronceseng med hvidt, perlebroderet Silketæppe med Guldfrynser. Væggene var behængte med Zobelskind og Gulvet dækket af Tigerskind.

»Lad os sætte os lidt her paa Divanen og tale sammen i Enrum!« sagde Zuleika. »Jeg synes, De ser ud, som om noget trykkede Dem? Er De ikke fornøjet med at være her?«

»Hvorledes skulde jeg kunde være fornøjet her?« svarede Alma, medens Graaden pludselig kvalte hendes Stemme.

»Hvad fejler Dem? Hvorledet er De kommen her?« spurgte Zuleika. »Jeg formoder, at hverken Storherren eller Prinsessen har spurgt Dem, om De vilde. Man gør ikke Spørgsmaal her ved Hoffet. Men da vi nu halvt om halvt er Landsmænd, og vi mødes i et fremmed Land, saa tager De mig det vel ikke ilde op, at jeg gør Dem dette Spørgsmaal?«

»Nej, paa ingen Maade,« svarede Alma, som snart genvandt sin Fatning og tørrede sine Øjne. »De skal gerne faa det at vide.« Og nu fortalte hun alt, hvad hun havde gennemgaaet, siden hun forlod Danmark.

»Stakkels, ensomme, forladte Barn!« udbrød Zuleika, idet det ellers saa kolde og haarde i hendes Væsen pludselig veg Pladsen for Medlidenhed. »De har altsaa været ulykkelig, inden De kom hertil, medens min Ulykke først begyndte her. Men jeg ved virkelig ikke, hvem af os der er mest at beklage. Siden De har vist mig Fortrolighed, vil jeg gøre Gengæld.«

»Ja, gør det!« bad Alma.

»Jeg er af gammel svensk Adel,« fortalte nu Favoritinden, »og født paa et Gods i Skaane. Min Fader var Kommandør i den svenske Marine og en højt anset Mand. Mit Navn er Sigrid Silfverhjælm, og jeg er den yngste af to Søskende. Da min Fader en Gang var paa Togt med et Kadetskib i Middelhavet og Orienten, lod han min Moder og os to Søskende rejse gennem Evropa for at møde ham i Stambul. Skibet skulde nemlig ligge fjorten Dage her i Havnen. Vi boede i et af de europæiske Hoteller i Pera, og Fader kom hver Dag i Land og fulgte os rundt for at bese Byen. En Aften var der Fest om Bord paa Orlogsskibet, hvortil Fader havde indbudt flere af Diplomatiets Medlemmer med Damer samt nogle tyrkiske Officerer af Hær og Flaade. Blandt disse var ogsaa den nuværende Marineminister Hassan Pascha, hvis Navn jeg formoder, de kender?«

»Nej, jeg kender ham ikke.«

»Nuvel, saa skal jeg med nogle faa Ord sige Dem, hvad han er for en Mand. Han er en Ungdomsven af

Storherren og var en af Lederne for Opstanden imod dennes Onkel Abdul Aziz, som stræbte sin Brodersøn Abdul Hamid efter Livet. Hassan løb efter den flygtende Monark fra det ene Gemak til det andet i det gamle Serail i Stambul og myrdede ham endelig med egen Haand. Abdul Hamid, der tilbragte sin første Ungdom i Fangenskab i Slottet Beikos paa den asiatiske Kyst af Bosporus, skylder altsaa fornemmelig denne Hassan Pascha sin Tronbestigelse. Derfor har han ogsaa skænket ham en Æressabel, besat med Ædelstene. Man paastaar imidlertid, at Hassan skal bestyre Flaaden saa slet som muligt, og at han selv har forbrugt alle de Penge, som er blevne ham anviste til at bygge Skibe for.«

»Men hvordan gaar det da til, at han vedbliver at sidde i dette Embede?« spurgte Alma.

»Det kommer af, at Portens høje Herre aldrig faar mere end en Tredjedel af Sandheden at vide. Men jeg vender tilbage til min Historie. Paa Ballet om Bord talte jeg flere Gange med Hassan, som Udtrykte sig paa flydende Fransk og overvældede mig med Smigerord i orientalsk Blomstersprog. Om Natten tilbød han Fader at føre os Damer i Land i sin lille Dampbaad, og Forslaget blev modtaget med Taknemlighed. Da vi kom ind til Bryggen, hjalp han først min Moder og min Søster op, og derefter kom han tilbage for at hente mig, Men idet jeg skulde til at sætte Foden paa Landgangsbroen, gjorde Baaden en hastig Bevægelse tilbage. »Der er vist noget galt med Maskinen,« raabte han op til Moder. »Vær kun rolig, Deres Datter kommer straks!«

»Baaden maa vende,« sagde han til mig, som ikke anede nogen Fare, før vi var komne langt ud i Søen. Da satte han Kursen nordpaa, bandt mine Arme, trak en Læderpose ned over mit Hoved og førte mig hertil som Fange.

Hassan havde samme Morgen udbedt sig en ny Gunstbevisning, og som Tak herfor skænkede han nu Storherren sit Bytte. Halvt død af Skræk blev jeg baaret ind i Yildiz, i hvis Harem jeg senere har boet.«

»Nu forfærder De mig igen,« udbrød Alma. »Fik Deres Familie det at vide?«

»Ja, men først, da jeg kunde berette, at jeg var lykkelig og ikke mere ønskede at forlade Tyrkiet.«

»Har De da virkelig kunnet falde til Ro her? Jeg synes, De maatte hade hele Folket, naar De havde lidt en saadan Uret.«

»Ja, i Begyndelsen følte jeg dette Had. Og jeg gik i stadig Angst for at komme til at opnaa det, som alle de andre Odaliker efterstræber som den højeste Ære.

Fra Gøse steg jeg efter et Aars Forløb til Ikbal; men saa hændte det vidunderlige, at jeg lidt efter lidt kom til at holde af min Søns Fader.«

»Holde af Abdul Hamid?«

»Ja!«

»Og De har en Søn?«

»Ja, en Søn paa femten Aar!«

»Efterhaanden som jeg begyndte at føle mit Hjerte bundet, forsvandt Længslen efter mit Fædreland og min Slægt. Jeg levede mig helt ind i de nye Forhold, og da jeg jo vidste, at jeg aldrig kunde komme bort, blev Yildiz hele min Verden. Men hvor meget har jeg ikke lidt indenfor disse Mure!«

Og Zuleika bedækkede et Øjeblik Øjnene med sin snehvide af Diamanter funklende Haand.

Efter en kort Pavse fortsatte hun:

»I det første Aar levede jeg i uforstyrret Fred, fordi jeg ikke gav Anledning til Skinsyge. Men efter at jeg var bleven beskinnet af Kalifens Sol, begyndte Skyerne at samle sig over mit Hoved, og Uvejret brød løs. Min kortvarige Lykke med Abdul Hamid, af hvem jeg troede mig elsket, blev snart formørket af de andre Favoritinders Forhaanelser og skarpe Hug. Naar som helst man kunde finde Lejlighed til at sige mig et haanende Ord, gjorde man det. Men værst var dog Sultaninden, den lidenskabelige og listige Tcherkesserinde. Efter min Søns Fødsel nærrede Sultanen det Ønske at ophøje mig til en Kadines Værdighed. Men herover blev baade Tcherkesserinden og hendes mandlige Slægtninge meget forbitrede. Hendes to Brødre Risa og Ahmed Bey er, ligesom hendes Svoger, Kammerherre Arif Bey, vante til med fulde Hænder at øse af Storherrens Pung og til at uddele Embeder. Endog udadtil sidder de inde med den højeste Indflydelse. De var naturligvis bange for, at Magten skulde blive delt, og jeg havde en Anelse om, at de havde Planer for om at dræbe mig, Aftenen før det Dokument, der skulde gøre mig til Sultanens retmæssige Hustru, skulde underskrives, blev jeg indbudt til Fest hos Sultaninden. Før ikke at mishage hende endnu mere modtog jeg Indbydelsen og gik ind til hende sammen med min Selskabsdame. Hun bød os Kager og Is; men jeg vovede ikke at spise af Frygt for at blive forgivet.«

»Hvorfor spiser De ikke Deres Is?« spurgte hun mig med et slangeagtigt Udtryk i Ansigtet.

Men inden jeg havde faaet Tid til at svare, blev hendes Opmærksomhed heldigvis afledet fra mig af en Kakadue, som havde slidt sin Fod løs af den Messinglænke, hvormed den var bunden fast til sin

Stok. Nu kom den flyvende hen til sin Ejerinde og satte sig paa hendes Hoved. Medens alles Øjne hvilede paa Fuglen, benyttede jeg Lejligheden til at skyde min Tallerken hen til min Selskabsdame og bemægtige mig hendes, og da saa hele Forsamlingen var kommen til Ro igen efter den uventede Afbrydelse, spiste jeg Isen. Men det varede ikke længe, førend min Selskabsdame blev hvidblaa i Ansigtet og faldt om i Krampe. Tjenerne løftede hende op og bar hende ud; men samme Nat døde hun under gruelige Lidelser. Det var altsaa, hvad Tcherkesserinden havde tiltænkt mig.«

»Hvilket grusomt Menneske!« udbrød Alma.

»Ja, saadan er Livskampen i dette Paradis,« svarede Zuleika med et bittert Smil. »Da jeg frygtede for min Søns Liv, bønfuldt jeg nu Abdul Hamid om at ændre sin Beslutning og at lade mig faa Lov til, at forblive i den Stilling, hvori jeg var. Jeg vovede ikke at betro ham den Mistanke, som jeg nærrede til hans Hustru, thi jeg frygtede stadig, at hun kunde finde paa at hævne sig paa mit Barn. Storherren føjede mig i mit Ønske, og mine ydre Forhold forblev altsaa uforandrede. Kun holdt jeg mig nu fjernt fra Sultan-Kadinen. Men senere fik jeg en større Sorg; thi jeg gjorde den Opdagelse, at Abdul Hamid vist aldrig nogen Sinde havde følt, hvad vi Evropæere mener med Kærlighed. Efter min Søns Fødsel forandredes vort Forhold..... men jeg vovede aldrig at vise ham min Skuffelse eller gøre ham Bebrejdelser. I Aarenes Løb har jeg maattet se ham gaa fra den ene til den anden. Imod mig er han altid høflig og venlig; men det er, som om hans Hjerte helt har vendt sig fra mig, og han opsøger mig aldrig mere i Enrum.«

Zuleika sad længe tavs og hensunken, og Alma sagde intet.

Men endelig fortsatte hun:

»Saa længe jeg havde min Søn hos mig, kunde det endda gaa an. Han var saa sød, saa smuk og klog, min dejlige lille Søn! Men de osmanniske Prinser har aldrig haft noget misundelsesværdigt Liv. Her følger aldrig Sønnen Faderen paa Tronen. Efter en Paschas Død eller Afsættelse, vælges den ældste af Dynastiets mandlige Medlemmer til Sultan, og i Stedet for at krones som Monarkerne i Evropa, bliver Osmans Sværd overrakt ham af Overhovedet for de dansende Dervischer. Naar forhen en ny Storherre var valgt, blev alle de andre Prinser dræbte, for at han ikke skulde have nogen Rival. Men nu i vor Tid holdes de indespærrede i deres private Boliger, som kaldes Prinsebure. De har aldrig nogen Forbindelse med Verden og bliver bevogtede strengere end de farligste

Forbrydere. Da min Søn var seks Aar gammel, blev han omskaaren, og samtidig tog man ham bort fra mig og overlod ham til et mandligt Opsyn. Imidlertid havde han endnu Lov til at besøge mig her i sin Faders Harem. Men da han forrige Sommer var fjorten Aar gammel, fik han en større Bolig, et talrigt Tjenerskab, Kvinder og Slavinder, og nu maa jeg vente, indtil han lader mig melde, at han er ene og kan modtage sin Moder. Han har allerede taget sig en Favoritinde, og derfor glemmer han mig tidt i Ugevis.

Alma følte den dybeste Medlidenhed med den ulykkelige Moder, hvis Sorg hun forstod, og hun glemte en kort Tid sine egne Bekymringer for at tænke paa Zuleikas.

»Det forskellige Raceblod og den forskellige Opdragelse gør sig alligevel altid gældende,« fortsatte Zuleika, »og jo ældre man bliver, des stærkere føler man det. Men dog længes jeg aldrig mere tilbage til Sverige; thi jeg er jo bleven fremmed for alt deroppe. . . . Jeg er kun fem og tredive Aar, men føler mig, som om jeg var Hundrede. . . . Men hvor gør det godt, naar man kan faa Lov til at aabne sit Hjerte for en anden og tale frit ud!« sluttede hun, idet hun trykkede Almas Haand. »Nu skal vi to holde sammen.«

»Tak for Deres Venlighed og Deres Tillid!« svarede Alma. »Men jeg har kun et Ønske, nemlig Friheden!«

Zuleika svarede:

»Det gaar over med Tiden. Herfra vil De i hvert Fald aldrig kunne flygte. Husk, der bor mindst tolv Tusind Mennesker i Yildiz! Haremet er omgivet af tre vældige Mure og bevogtet af Hundreder af væbnede Gildinger. I de to andre Gaarde udenfor denne er der fem Hundrede Livgardister med Dolke og Pistoler. Og udenom Serailet ligger Kaserne med deres Garnisoner paa ialt femten Tusinde Soldater.«

»Jeg ved alt dette,« nikkede Alma. »Og dog er Haabet ikke udslukt.«

»Hvis De havde nogle Venner nede i Byen, som De kunde besøge, da vilde det muligvis kunne lykkes Dem at undfly.«

Alma lyttede med Spænding. »Tror De virkelig?«

»Ja, Haremet's Kvinder har jo Lov til at køre ud saa meget, de vil; men de maa ledsages af deres Tjenere. Hvis De altsaa kendte nogen, i hvis Hus De kunde smutte ind. . . . man har jo hørt saadant før.... endskønt det er meget vanskeligt.... det kunde let koste Livet. Jeg selv holdtes indespærret her, indtil det Skib, som min Fader kommanderede, var sejlet hjem til Sverige, og da jeg fik Lov til at gaa ud,

havde jeg ingen Bekendtskaber i Stambul, hos hvem jeg kunde søge Tilflugt.«

»Jeg kender en Doktor Gale og hans Hustru!« svarede Alma. »Jeg rejste sammen med dem fra Marseille og hertil, og jeg fortalte dem alt.«

»Har denne Dame besøgt Dem her?«

»Nej, endnu ikke!«

»Saa indbyd hende og tal med hende om Sagen!«

»Doktoren foreslog mig at vente nogle Uger og saa sende Bud efter ham som Øjenlæge. Han haabede nemlig at faa Ansættelse som Hoflæge; hans Fader er Belgier, men er gaaet over til Islam og er Generaldirektør for Fabrikkerne i Yildiz.«

»Ja, De bør følge hans Raad og vente nogen Tid!« mente Zuleika. »Nu har De jo mig, til hvem De kan komme saa ofte, som De selv ønsker.«

De sad endnu længe i samme Værelse, indtil en Tjener kom ind og meldte, at Teaterforestillingen var begyndt. Da gik de begge ind i den store Sal, hvor Hoffets Damer plejede at samles flere Gange om Ugen.

———— » : o : « ————

XIII.

Hver Morgen blev Alma ført i Bad, dernæst til Fællesspisning med Gøsderne og efter dette ud i Vinterhaven for at sidde Model for Prinsessen. Og hun maatte tilstaa, at Iraka havde Ret; noget dejligere Opholdssted end Yildiz kunde hun ikke have ønsket sig, hvis hun blot ikke havde været hjemsogt af de uhyggelige Minder fra London og Paris, og ikke oven i Købet havde gaaet i denne stadige Angst for, at Sultanen skulde finde Behag i hende. Han indfandt sig næsten hver Dag i Vinterhaven for at se paa sin Datters Arbejde, og naar han stod ved Siden af hende, greb han af og til Pensel og malede paa Lærredet.

En Dag sagde Naimeh til Alma:

»Storherren spørger, om De gør gode Fremskridt i tyrkisk?«

»Ja, Deres kejserlige Højhed, jeg studerer hver Eftermiddag med den franske Dame!«

Da nikkede Sultanen bifaldende.

»Storherren synes om, at man arbejder,« sagde Naimeh videre.

En Morgen kom hans Tjenere bærende paa et Fotografiapparat, som blev sat op, og med en Kasse fyldt med præparerede Plader.

»Storherren vil fotografere Dem,« forklarede Naimeh. »Han siger, at De skal blive siddende ganske rolig paa Løven, saaledes som de plejer. De maa vende Ansigtet imod ham.«

Abdul Hamid prøvede Stillingen og fotograferede.

Derefter sagde han paany noget til sin Datter, som oversatte:

»De skal stige ned og blive staaende ved Siden af Løven.«

Alma adlød, og nu kom Sultanen selv hen til hende, lagde hendes højre Haand paa Løvens Manke, og satte hendes venstre Haand paa hendes venstre Hofte, som om hun var en Leddedukke.

Til sidst tog han hendes Hoved mellem sine lange, iskolde Fingre og drejede det, indtil han fik det i den Stilling, hvori han ønskede det.

Hun gøs ved hans Berøring og tilkastede ham et misfornøjet Blik, som syntes at forbavse ham; thi hans Ansigt opklaredes pludselig af et Smil. Han fortsatte imidlertid sit Arbejde med uforstyrret Ro og tog flere Plader. Da han var færdig, saa han smilende paa Alma og udtalte nogle af de faa franske Ord, som han havde lært:

»Merci Mademoiselle! Vous etes très belle!

Efter at have lukket Fotografiapparatet og Pladerne i Kassen lod han Tjeneren bære det hele bort.

Medens Sultanen fotograferede, saa Alma flere Gange, at en tilsløret Dame gik forbi den aabne Glasdør og kiggede ind. Paa den rigt guldbroderede gule Féredjé troede Alma at genkende Zuleika Ikbal.

Da baade Prinsessen og hendes høje Fader var forsvundne, gjorde Alma sig ogsaa rede til at gaa. Idet hun gik ned ad en Allé, mødte hun den samme gulklædte Dame, der slog Sløret til Side. Jo, det var ganske rigtig den svenske Favoritinde. Hun saa meget ophidset ud og spurgte straks:

»Fotograferede han Dem?«

»Ja, hans Majestæt tog flere Plader!« svarede Alma. »Det var saa ubehageligt, at han rørte ved mig.«

Der kom et uroligt og nervøst Udtryk i Zuleikas Ansigt, og hun sagde:

»Nu nærmer vi os den syv og tyvende Ramadhan.«

»Er det en Fest?« spurgte Alma.

»Ja!« svarede Zuleika. »Man kalder den *Leibel Roghib*, hvilket betyder Kraftens Nat.« Hun stod et Øjeblik og stirrede ned for sig; men derefter sagde

hun:

»Lad os gaa ned til Søen!« Og medens de spaserede langsomt videre, fortsatte hun:

»Har Madame Galé været herude og besøgt Dem?«

»Nej, endnu ikke.«

»De burde sende Bud efter hendes Mand. Sig, at De har ondt i Øjnene!« —

»Det svier virkelig ogsaa i mine Øjne,« sagde Alma. »Det maa være dette stærke Sollys.«

»Ja, det angriber meget let ens Øjne! Send Bud efter Dr. Gale!« gentog hun. »Thi jeg har netop nu hørt, at han er bleven udnævnt til Hoflæge. Han har altsaa Konsultationslokale her i Yildiz.«

»Det glæder mig at høre!« udbrød Alma. »Da skal jeg lade ham hente i Dag.«

»De burde ogsaa besøge hans Hustru, som bor i Péra!« opfordrede Zuleika videre. »Maaske kunde hun være Dem behjælpelig med at flygte. Saadant er sket før.«

Nu stod de ved Søen, hvor Zuleika steg ned i en Baad til nogle andre Damer, medens Alma fortsatte sin Gang. Men da hun var ene, tænkte hun paa Zuleikas urolige og nervøse Væsen, og hun spurgte pludselig sig selv:

Mon hun skulde være skinsyg? Maaske hun er angst for, at Sultanen skal beskæftige sig for meget med mig. Hvorledes er det dog muligt, at hun kan fæste sig ved et saadant Menneske? Kan hun se bort fra Blodbadene i Armenien og Makedonien?

Og medens Alma gik videre, traadte Billedet af en anden Mand frem for hendes indre Øje: han var høj, bredskuldret, med brunt, krøllet Haar og et ærligt, troskyldigt Udtryk i sit smukke Ansig. Han var det levende Billede paa Renhed og Kraft. Det var Lord Edward Garwick. Hvilken Forskel paa ham og denne blege Skygge, Abdul Hamid, med sit flegmatiske Væsen og de stundom sky Glasøjne! »Jeg gad vide, om Lorden har faaet Underretning om, hvor jeg opholder mig?« tænkte Alma. »Mon han ofrer mig en Tanke?.... Aa nej; nu kan han jo intet udrette! Jeg faar ham aldrig mere at se; og det er muligvis ogsaa det bedste for os begge.«

Da Alma samme Eftermiddag var færdig med sin tyrkiske Time, og Lærerinden havde forladt hende, traadte Iraka ind. Hun var klædt som Evropæerinde og satte sig paa Divanen lige overfor Alma.

»Det glæder mig at høre om den Lykke, De gør!« begyndte hun, idet hun trak Handskerne af.

»Lykke?«

»Ja, De sidder jo ikke alene Model for Prinsessen,

men fotograferes ogsaa af hendes høje Fader.«

»Er det en saa stor Lykke?« spurgte Alma med en ligegyldig Mine.

»De aner vist ikke, at hele Haremmet beskæftiger sig med Dem. Den, som Sultanen taler med, er straks berømt indenfor disse Mure.... berømt og misundt. Nu er det snart den syv og tyvende Ramadhan, og da vil det vise sig, paa hvem Valget falder.«

»Hvad mener De? Hvad er dette for en Fest?«

»De ved vel, at Sultanen, fulgt af hele sit Hof, efter gammel Skik og Brug hver Fredag Middag kører ned til en Moske, og at han senere giver offentlig Audiens?«

»Ja, jeg har hørt det! Det kaldes jo Selamlik.«

»Rigtigt, ja! Men den syv og tyvende Ramadhan finder denne Ceremoni Sted om Aftenen, og samme Nat føres en ung Pige til Sultanen.«

Alma blegnede, og det var, som om hendes Hjerte skulde holde op at slaa.

Iraka fortsatte:

»Storherren udpeger i Forvejen, hvem han ønsker, og nu hviskes der om, at han i den senere Tid synes at interessere sig særlig for Dem.«

»Baronesse, pin mig ikke paa denne Maade!« bad Alma med en afværgende Bevægelse.

»Pine Dem?« sagde Wienerinden leende. »Men mit kære Barn, De maa erindre, hvor De er! Den Ære, som her muligvis venter Dem, er den største, som nogen orientalsk Kvinde overhovedet kan begære.«

Alma indsaa, at det vilde være ganske umuligt at bringe Baronessen til at forstaa, hvad hun følte, derfor sagde hun kun:

»Jeg har ondt i Øjnene. Jeg taaler næsten ikke at se imod Lyset. Kunde der ikke blive sendt Bud efter en Øjenlæge, som kunde give mig et Middel imod denne Svie?«

»Jo, det skal jeg sørge for,« svarede Iraka. »Der er ikke mindre end tredive Læger fast ansatte ved Hoffet, Netop i disse Dage er her kommen en Specialist i Øjensygdomme. Han har studeret i Europa og er Søn af en Belgier, som er tyrkisk Pascha.«

»Vil De da være saavenlig at lade ham hente?« bad Alma. »Jeg vilde gerne tale med ham straks.«

»I Dag er det for sent!« svarede Iraka. »Thi Lægerne er kun at træffe her i Yildiz om Formiddagen. Efter Kl. fem har de Tilladelse til at besøge deres private Praksis nede i Byen. Men i Morgen Formiddag skal jeg lade ham kalde.«

»Tak, Baronesse!«

»Her i Stjernepaladset lider hverken Mennesker, Dyr eller Planter nogen Nød. Vi har Hospitaler for dem alle.«

»Ogsaa for Planterne?«

»Ja vist! Ikke langt fra den Vinterhave, hvori Prinsessen nu sidder og maler Dem, er der en anden, endnu større Vinterhave, hvori flere Hundrede Fugle har Lov til at flyve frit om. De hakker naturligvis i Træernes Bark, afbryder Kviste og æder Skud og Blade til stor Fortvivlelse for Gartnerne; men det er nu en Gang Storherrens Ønske, at den fjedrede Befolkning skal have sin Frihed. Og naar de ofte meget kostbare og sjældne Vækster bliver beskadigede, erstattes de straks med andre. Alle de syge bæres hen i et Drivhus, hvor de gennemgaar forskellige Kure for at faa Livskraften tilbage. Der er ansat flere Plantelæger og Specialister for vanskelige Sygdomme.«

»Det var storartet!« maatte Alma uvilkaarligt udbryde.

»Naar De har spadseret i den engelske Park, som støder op til Blomsterhaven,« vedblev Baronessen, »maa De vistnok have lagt Mærke til den høje Mur neden for den sidste Allé. Paa den anden Side Muren fortsættes Parken. I denne findes der en Mængde Dyr, hvoraf nogle holdes i Bur som f. Eks. Løver, Tigre og russiske Bjørne, medens andre, Antiloper, Hjorte og Daadyr gaar frit om. Naar nogle af disse Dyr, som er samlede fra alle Verdens Zoner, bliver syge, bringes ogsaa de hen i et Hospital, hvor de plejes af fast ansatte Dyrlæger. Her i Yildiz lider ingen Nød,« gentog hun endnu en Gang.

»Nej, i materiel Henseende lides her vel ingen Nød!« sagde Alma.

»Jeg synes, De ser saa anstrengt ud, lille Mademoiselle! De maa endelig holde Humøret oppe! Husk, at her i Tyrkiet er der ingen Standsforskell Den, der behager Landets Overherre, staar straks paa Ærens højeste Trin. De fleste Sultaner har været Sønner af købte Slavinder. Thi Verdens rigeste Monark, som kaldes Kejsernes Kejser og Profetens Efterfølger, har kun at udtale et eneste Ord, saa er den Kvinde, han udpeger, ogsaa Verdens mægtigste Fyrstinde. Det gælder kun at være klog. Aa, om jeg bare var kommen hertil som ung! Der er et fransk Ord, som siger: »Om Ungdommen vidste, og om Alderdommen kunde!« Men nu maa jeg forlade Dem, lille Ven! Jeg er fuldt optagen af Forretninger. Hæves De en Dag til Magtens Tinde, saa glem ikke den, der førte Dem hertil! I Morgen skal Lægen komme. Farvel saa længe!«

Hun rakte Alma Haanden og skyndte sig bort.

Den unge Pige vred sine Hænder og mumlede: »O, du min Gud, frels mig fra denne Fare!«

Den næste Formiddag mødte Alma paany Zuleika, som havde siddet paa en Bænk i Nærheden af Vinterhaven og ventede paa hende.

»Har De haft Besøg af Lægen?« spurgte hun straks, idet hun med en Haandbevægelse indbød Alma til at sætte sig ved hendes Side. Hendes Tjenere stod bag hende mellem Rosenbuskene og fangede Fluer.

»Ja,« svarede Alma, »han var her i Morges; men desværre gav han mig intet Haab. Madame Galé længtes efter at høre fra mig — fortalte han — og hun vilde snart komme herop. De vilde ogsaa gerne modtage mig i deres Hjem; men han tog det Løfte af mig, at jeg aldrig skulde bede hans Kone om at hjælpe mig til at flygte fra Yildiz, Thi hvis Myndighederne opdagede, at han var meddelagtig i en saadan Majestætsforbrydelse, kunde det let komme til at koste baade ham og hende Livet; ja, det kunde endog gaa ud over hans gamle Fader.«

»Og dette lovede De ham?«

»Ja, jeg lovede det! Thi ikke for alt i Verden vilde jeg bringe Ulykke over andre for at gavne mig selv.«

»Han er altsaa endnu Muhammedaner i sin Tankegang,« bemærkede Zuleika. »For ham repræsenterer nemlig Sultanen den store Profet, og at trodse hans Bud er det samme som at forhaane Allah.«

»Men han er jo gaaet over til Kristendommen,« bemærkede Alma.

Zuleika smilede:

»Hans Moder er født Muhammedaner, og hans Fader er gaaet over til Islam, altsaa er han opdragen i denne Religion, og saadant frigør man sig ikke saa let for senere.«

»Hans Hustru skal have omvendt ham til Kristendommen.«

»Det beviser kun, at han var bedaaret af hende. Thi hvis han virkelig havde været Kristen, var han ikke vendt tilbage hertil og havde ikke søgt Ansættelse ved Hoffet, naar det ikke var for at optræde som Missionær. Men det lader det jo ikke til, han tænker paa.«

»Nej!«

»Leilul Raghîb nærmer sig,« fortsatte Zuleika.

»O, er det ikke muligt, at De kan frelse mig?« spurgte Alma.

Zuleika svarede:

»Lad os først søge at faa Rede paa, om Storherrens Tanker virkelig sysselsætter sig med Dem!« Og hendes lille Fod i gul, broderet Silketøffel bevægede sig nervøst i det hvide Sand.

»Hvorledes faar man saadant at vide?«

»Der er et Middel.«

»Hvilket?« spurgte Alma spændt.

»Her i Orienten spiller Overtroen endnu en stor Rolle,« fortsatte Zuleika. »Astrologer og Drømmetydere har altid haft fast Ansættelse og meget høj Løn ved Sultanens Hof. Enkelte Astrologer har været saa mægtige, at de har ind- og afsat de højeste Embedsmænd, og fremmede Gesandter har ved Gaver maattet erhverve sig deres Gunst for at opnaa noget hos Portens Herre. Drømmetydere og Spaamænd har ogsaa fast Gage ligesom Hoflæger. Som Drømmetyder fungerer nu for Tiden den arabiske Scheik Ebul Huda. Han havde en Gang en Drøm, som han senere fortalte Sultanen, og selv tydede han den saaledes, at saa længe han levede ved Abdul Hamids Hof, skulde denne være beskyttet imod alle hemmelige Fjender og Mordere. Ebul Huda er listig, intrigant og skaanselløs imod enhver Modstander.«

»Det er vel ikke Deres Mening, at jeg skal opsøge denne Mand?« spurgte Alma.

»Nej, det vilde være umuligt; thi De erindrer vel, at Haremmets Kvinder hverken tør modtage eller opsøge andre Mænd end Læger? Men foruden disse mandlige Magiker er her ogsaa kvindelige, til hvem vort Køn kan henvende sig. I den store Bazar i Stambul er der en gammel Nubierinde, hvem mange af Haremmets Damer har raadspurgt, naar de har været i Tvivl om noget.«

»Men De tror da vel ikke paa saadan noget?« spurgte Alma smilende.

Zuleika svarede alvorlig:

»Ligesom Planter og Dyr i de varme Lande besidder mere Magnetisme og andre Egenskaber end Nordens Planter og Dyr, saaledes er ogsaa enkelte Sider af Menneskenaturen her rigere udviklet. Dette skyldes Solens Paavirkning. Muritta har for flere Aar siden forudsagt mig alt, hvad der senere er sket, altsaa har jeg ingen Grund til at betvivle hendes Dygtighed. Desuden er hun i Besiddelse af en seende Sten.«

Alma stirrede forbavset paa Zuleika.

»En seende Sten? Hvad er det?«

Zuleika fortsatte i samme Tone:

»I Norden lærer man, at Stenene er livløse; men i Østerlandene ved man forlængst, at dette ikke er

Tilfældet. De vokser og udvikles om end langsommere end noget andet i Skabningen. Og som alt levende har ogsaa enkelte Stene egne Kræfter, som kan udnyttes. Liv er Bevægelse, og Bevægelse er Kraft. Dette har man fra Oldtiden af vidst i Indien, og Kundskaben herom har herfra bredt sig ud over hele Asien.«

»Det har jeg aldrig hørt!« gentog Alma endnu en Gang.

»Ved De ikke, at Memnonstøtten i Ægypten synger om Morgenen?« spurgte Zuleika

»Synger den? Nej, det ved jeg ikke!«

»Det er dog Sandhed,« fortsatte Zuleika videre »Ogsaa Stenene synes altsaa at have en Sjæl. Og en saadan følende og seende Sten er i Murittas Eje Den er gaaet i Arv i hendes Familie.«

»Hvad skulde denne Sten kunne udrette for mig?« spurgte Alma.

»Den vilde maaske kunne aabenbare Dem Storherrens Tanker,« hviskede Zuleika. »Og desuden kunde Nubierinden give Dem et Middel, hvormed De kunde vække hans Modvilje, saaledes at han lod Dem være i Fred.«

»Ah saa!« udbrød Alma, som endnu ikke vidste om Zuleika talte i Spøg eller Alvor. Men da hun betragtede hende nøjere, forstod hun, at den svenske Favoritinde virkelig troede paa, hvad hun selv sagde.

Og Alma tænkte:

»Det kunde jo være ret morsomt at se denne sten.«

Vil De køre med mig ned til Bazaren?« spurte Zuleika med den samme hviskende Stemme. »Vi kan køre i min Vogn. Min Gildingechef er meget medgørhg, saa han kan nok ordne det saaledes, at vi kommer til at sidde nogle Øjeblikke ene med den bamle Kvinde.«

Ja, jeg vil gerne være med!« svarede Alma, som i sin fortvivlede Sindstilstand var mere end glad ved Udsigten til at opleve noget, som kunde adsprede hendes Tanker.

»Jeg lader Dem hente om en halv Time,« sagde da Zuleika hurtigt, »saa har vi Tiden for os.«

Derefter rejste de sig, og hver gik til sit, fulgt af deres Slaver.

———— » : o : « —————

Allerede for flere Uger siden havde Lord Edward Garwick tiltraadt sin Plads som Attaché ved det engelske Gesandtskab i Konstantinopel. Her havde han lejet nogle Værelser i Hotel d'Angleterre i den evropæiske Forstad Péra, som med sine elegante Ambassadørpaladser, store Butikker og talrige, rigt udstyrede Kaffèer hensætter en til Wien eller Paris. Men siden hans Ankomst havde den unge danske Pige ikke en eneste Dag været ude af hans Tanker. Efter Faderens Raad havde han straks betroet sig til sin Chef, Sir George Hamilton, som var bleven højlig opbragt ved at erfare denne uhyggelige Forbrydelse; men han havde svaret: »Denne Sag vedrører dog ikke vor Legation. Da hun er dansk Undersaat, staaer hun under den danske Ministers Beskyttelse, og jeg vil raade Dem til at henvende Dem til ham i denne Sag.«

Lord Garwick lod sig ikke dette sige to Gange. Endnu samme Dag gik han til den danske Gesandt, Grev v. Vlügel, og meddelte ham Sagen.

»Ja,« svarede Greven, en hvidhaaret, undersætsig Mand med et godmodigt Udtryk i det skægløse Ansigt, dette er jo i Sandhed en meget bedrøvelig Historie! Men Konsuler og Gesandter har i Regelen ingen Ret til at blande sig i disse Affærer, naar de unge Piger først er blevne udskibede; det skulde da være, hvis vedkommende selv henvender sig til os.«

»Men dette faar de vist sjældent Lejlighed til,« mente Edward. »Mange af dem ved vist knap, hvad en Gesandt eller en Konsul er for Folk.«

»Nej, det er sikkert ofte Tilfældet!« indrømmede Greven. »Imidlertid finder jeg dog denne Historie saa oprørende, at jeg ikke vil undlade at gøre, hvad der staaer i min Magt for at redde hende. Det gælder her først og fremmest om at finde det Skib, hvorpaa hun rejser, og at faa hende udleveret, inden hun kommer i Land. Thi er hun først indenfor et Harems Mure, da er jeg bange for, at det bliver næsten umuligt at faa hende ud.«

»Hvis det meldes til Politiet, maa dette da gribe ind,« mente Edward.

»Det tyrkiske Politi?« lo Greven. »Nej, hos det tør vi ganske vist ikke vente nogen Støtte! Naar en Tyrk har købt en Kvinde, er hun hans Ejendom, og ingen Øvrighed i Orienten har Ret til at rive hende fra ham. Vi bør helst undgaa at henvende os til Myndighederne, men handle paa egen Haand. Jeg skal tale med min Hushovmester. Han er Søn af tyske Forældre, men er opvokset her i Landet. Jeg give ham Ordre til at hverve nogle paalidelige Folk, som kan gaa om og spejde efter Skibet. Men da her

kommer Tusinder af Skibe Aaret rundt, maatte man jo vide, hvad det hedder.«

»Det franske Politi sagde, at det hedder »Yildiz«.«

»Vel,« fortsatte da Gesandten, »hvis der altsaa findes noget Skib af dette Navn i Havnen, saa maa disse lejede Folk straks gaa om Bord for at undersøge, om der er nogen Pige, som svarer til hendes Signalement. Hun maa da afkøbes den Person, der falbyder hende, inden hun kommer i Hus. Det er klogest at bruge fredelige Midler for at undgaa Slagsmaal og Blodudgydelse. Naar hun først er kommen her til Legationen, er hun tilmed som dansk Undersaat under vor Beskyttelse, og ingen Haand kan røre hende.

Edward blev endnu siddende en Stund og talte selv med Hushovmesteren Strick, som blev kaldt ind.

I de følgende Dage tilbragte den unge Lord næsten alle sine ledige Timer i en af de smalle, med Tæpper og Hynder udstyrede Baade, Kaiker, som kunde lejes pr. Time. Han roede uafsladelig frem og tilbage fra Bosporus til Marmorhavet og undersøgte Navnene paa alle de tyrkiske Skibe, der kom sejlene ind. Men han kunde aldrig opdage noget Fartøj med Navnet Yildiz.

En Formiddag, efter fjorten Dages Forløb, sad han som sædvanlig, i sin Kaik og stirrede ud over det blaa Bosporus. Til højre havde han den fordums venetianske Forstad Galata og paa Bjergskrænten bag denne Péra med de evropæiske Bygninger; til venstre, paa den asiatiske Kyst, Begravelsespladsen Skutari med sine mørke Cypresskove, og lige overfor Stambul med de gyldne Kupler og de hvide Minareter. Længere nede ved Indgangen til den vidunderlige Havn, som Grækerne kaldte Guldhornet, laa det gamle Serail, mørkt og stille som et Gravmonument med sine Minder om fordums Storhed og Glans. Under dette hviler endnu Ruinerne af de byzantinske Kejseres Palads, hvori Stole og Borde var af massivt Guld og Væggene tapetserede med Ædelstene.

Pludselig kom Tyskeren Strick roende hen paa Siden af hans Baad og raabte:

»Mylord, jeg begynder at tro, at hun allerede for længst maa være bragt i Land.«

»Ja, jeg frygter ogsaa for det!« svarede Edward. »Men hun skal findes. Jeg opgiver det aldrig.«

»Den første Dag i hver Maaned er der Kvindemarked i Stambul,« fortalte Hushovmesteren. »I Dag har vi netop den første. Om nu Mylord selv ulejlignede sig derover og saa paa de unge Piger, som udstilles.«

»Hvor er det?« spurgte Edward ivrig. »I den store Bazar,« svarede Strick. »Hvis Mylord befaler, skal jeg have den Ære at vise Dem Vejen. Markedet begynder i Almindelighed Kl. 12. Nu mangler den tyve Minutter. Vi har netop Tid nok til at naa derud.«

»Ja, lad os straks ro i Land!« sagde Edward.

Strick gav de tyrkiske Kaiker den fornødne Ordre, og nogle Øjeblikke senere stod de paa Broen. Hushovmesteren hentede en Vogn, som de steg op i, og af Sted gik det i rasende Fart ind gennem de trange Gader i Stambul.

Denne Bydel havde et fuldkommen asiatiske Udseende. Alle de lysmalede Træhuse med Gittervinduer var omringede af tredobbelte Mure. Da de kom til de inderste Strøg, maatte Hestene standse deres Fart og gaa Skridt for Skridt mellem en Vrimmel af Udtraabere og Tiggere. Overalt saas Boder med en Overflod af Grøntsager og Frugter, og i Butikkerne var der udstillet Varer af enhver tænkelig Art. Mænd med Kæmpebyrder paa deres Skuldre puffede sig frem mellem Mængden, medens halvvilde Gildinger red op og ned ad Gaderne uden at tage det mindste Hensyn til de gaaende. Udenfor Kaféer og Butikker sad Tyrkerne og røg deres lange Piber.

Efterhaanden blev Gaderne mere stille, Færdslen hørte op, og man mødte kun sjælden noget Menneske i evropæisk Dragt, men des flere herreløse Hunde.

Endelig standsede Vognen foran den store Bazar, og Edward steg ud. Strick var straks ved hans Side og fulgte ham ind. En Overflod af alle Slags Varer laa her udstillede paa Jorden, og bag hver Afdeling sad en gammel Tyrk med langt Skæg og Turban paa Hovedet eller en Armenier med rosenrøde Kinder og klædt i Kapalk.

»Her kan en fremmed let forvilde sig,« sagde Hushovmesteren. »Jeg kender Folk, som har vandret fra Morgen til Aften op og ned ad alle disse Gader og Sideveje uden at have genfundet deres Udgangspunkt. Bazaren er ligesaa høj som de evropæiske Huse og har tre Etager.«

Edward fulgte med Øjnene hans Haand og stirrede op i Loftet, hvorigennem Dagslyset havde vanskeligt ved at trænge ned.

Søjlegangene var stuvende fulde af Mennesker, som var tvungne til at gaa langsomt. I Butikkerne sad Købmanden paa en Forhøjning med korslagte Ben og fremviste sine Varer, men uden at rejse sig. Paa mange Steder stod ogsaa Kunderne oppe paa Forhøjningen og undersøgte en eller anden Genstand, som Handelsmanden bredte ud paa sine

Knæ. »Her er Besestan,« sagde Strick, idet han naaede Bazarens Midtpunkt og traadte ind gennem en af de aabne Døre. »Dette kaldes Stambuls Hjerter, og her sælges kun Vaaben og Sager af høj Værdi. De Købmænd, Bazarguian, som handler her, nyder en ubegrænset Tillid og Kredit.«

Her saas Sabler fra Damaskus, hvis Haandtag var prydede med Ædelstene, og som laa forvarede i kostbare Skeder. Her hang pragtfulde Dolke og Pistoler, indlagte med Guld og Sølv.

»De ærværdige Muselmænd, som sidder her med graat Skæg og snehvide Turbaner, hører alle til den gamle Skole,« fortalte Strick. »Flere af dem har tre Gange gjort Pilgrimsrejsen til Mekka og kaldes derfor Hadjés. De ser med den største Mistro og Foragt paa alle nye Reformere. Mange af dem ryger Opium endog midt om Natten, medens de ikke for nogen Pris i Verden vilde drikke en Draabe Vin. Det er ogsaa her, man finder Fatalister, som ikke vilde røre sig af Stedet, selv om de truedes af en blodtørstig Tiger. De er ligesaa overbeviste om Miraklerne ved Muhammeds Ligkiste, som om, at de selv lever.«

Edward hørte paa hans Forklaring og saa paa dette brogede Liv med vaagen Interesse, og dog higede han kun videre frem, mod det Maal, han havde sat sig.

Fra Bestestan kom de ud i en Baggård ved den nederste Ende af Kæmpebazaren. Her laa en isoleret Bygning med Glastag. Ved den ene Side var der en smal Trappe, og over denne stod der malet med røde Bogstaver: *Muritta*. En sværlemmet, sort Æthioper holdt Vagt udenfor.

»Deroppe bor en berømt Spaakvinde,« fortalte Strick. »Hun er meget søgt af de fornemme Damer.«

I det samme, han havde udtalt disse Ord hørtes Vognrummel og Hovslag af Heste paa Pladsen bag dem, og en hvid, forgyldt Glasvogn kom rullende ind, fulgt af flere Ryttere med lange Svøber.

»Se, der er en Hof ekvipage!« hviskede Tyskeren.

Edward saa derhen og lagde Mærke til to tilslørede Damer i lyse Silkefæredjer, der steg ud af Vognen og forsvandt op ad den Trappe, som førte til Murittis Bolig.

»Her skal vi ind!« sagde Strick, idet han pegede paa en anden Dør.

Gennem denne traadte de ind i en høj Sal, der med sit runde Glasloft lignede en Cirkus. Midt paa Gulvet var der en Forhøjning, hvorpaa der stod en Skare paa flere Hundrede Kvinder af forskellige Racer. Her var ogsaa Børn i alle Aldre.

En gammel, hvid Gilding gik frem og tilbage og

opfordrede Kunderne, som for det meste bestod af Jøder og af tyrkiske og ægyptiske Storgildinger, til at tage Varerne i Øjesyn, inden Auktionen begyndte. Under dette blev der røget Tobak af Narghilé, Chibouq og Cigaretter, og enkelte drak et lille Glas opalfarvet Mastik — Orientens Absinth — eller Raki — Brændevin, som bødes om af Negerdrenge. Edward gav sig straks til at gaa rundt om Forhøjningen og betragte de udstillede »Varer« i Haab om at finde den, han søgte. Men nej, der var ikke en eneste Pige, som lignede hende!

Nu ringede Købmanden med en stor Malmklokke, og Auktionen begyndte. Først blev alle Negerinderne raabt op. Børn reves bort fra deres Mødre, gamle skiltes fra unge, nogle solgtes enkeltvis, andre hobevis uden Hensyn til indbyrdes Slægtskab.

Edward, som aldrig havde set et saadant Marked, følte en inderlig Medlidenhed med disse Mennesker, der blev behandlede som Kvæg.

Til sidst blev en Flok unge Piger førte frem. De var klædte i evropæiske Dragter og saa forgrædte og forpinte ud. Deres Hænder var bundne paa Ryggen.

Købmanden raabte:

»Piger fra Østersøprovinserne, fra Polen, Walakiet og Bosnien! Et Dusin franske og fem tyske!« Jøder og Gildinger trængte frem og beskuede dette levende Menneskekød, hvorefter de begyndte at overbyde hverandre, højere og højere, indtil alle var solgt.

»Hvad bliver der af alle disse ulykkelige Piger?« spurgte Edward Hovmesteren.

»Nogle forsvinder i de tyrkiske Haremmen her i Stambul,« svarede han. »Andre gaar til de evropæiske Huse i Pera. Desuden sendes en Mængde videre til Lilleasien, Suez og Ægypten. Derfor havde jeg haabet, at Mylord kunde have fundet den Pige, som De søger efter, her.«

»Lad os tale lidt med Købmanden!« sagde Edward, og med Strick som Tolk spurgte han den gamle Gilding:

»Har De nylig faaet en lyshaaret og blaaøjet Pige fra et tyrkisk Skib, som hedder Yildiz?«

»Nej,« svarede Gilding, »jeg har ikke haft lyshaarede Piger i den sidste Maaned!«

»Har De nogen Sinde haft nogen fra Danmark?«

»Ja, for ti Aar siden havde jeg to,« svarede han. »Men fra Rusland faar jeg stadig nye Ladninger. Jeg har ogsaa en Gang haft tre fra Findland og en fra Norge.«

»Det er altsaa haabløst!« tænkte Lord Garwick, idet han hilste paa Købmanden og gik ud.

»Disse stakkels Kvinder,« sagde han til

Hovmesteren, »vilde jeg gerne befri. Til hvilken navnløs Elendighed er de ikke prisgivne.«

Medens denne Slaveauktion fandt Sted, sad de to elegante Damer fra Yildiz i Murittas lille Stue i den modsatte Ende af Huset.

Den gamle Nubierinde var klædt i ildrød, ægyptisk Dragt, udsyet med gyldne Pailletter, og Hovedet dækket af et rødt Silketørklæde, der laa ned over Panden. I hendes kulsorte Øjne luede en sælsom Flamme, der gav det magre Ansigt et Udtryk af Kraft. Læberne var røde og brede, og Tænderne endnu hvide, trods hendes høje Alder. Hendes lange Fingre mindede om en Gorillas Haand.

Midt paa Gulvet stod et lavt, rundt Bord, om hvilket laa opstabledt en Række Puder, hvorpaa hendes Kunder plejede at sidde.

Muritta hilste de to fornemme Damer, idet hendes Pande næsten berørte Gulvet, og derefter spurgte hun paa daarlig tyrkisk:

»Hvad skal Jeres ydmyge Slavinde udrette?« Da de fremmede trak Sløret til Side, genkendte hun straks Zuleika Ikbal, og hun bøjede sig paany, idet hun sagde:

»Det er nu mange Aar siden, vi saas. Jeg boede den Gang i Serailet. Men da min Datter modtog en Gunstbevisning af Storherren, gav hans høje Hustru en af Tjenerne Befaling til at drukne mit Barn i Søen. ... Og jeg blev jaget væk.«

»Jeg mindes det,« svarede Zuleika ligeledes paa Tyrkisk. »Men der er flere end Dem, som maa lide Uret her i Verden. Sig mig, om De endnu er i Besiddelse af den indiske Sten?«

»Ja, den er min eneste Skat og Beskytter.« »Saa frem med den!« befalede Zuleika, idet hun satte sig paa en af Gulvpuderne og opfordrede Alma til at gøre det samme.

Den gamle hentede et Messingskrin og fremtog en mælkevid, gennemsigtig Sten af Størrelse som en knyttet Haand. Hun lagde den midt paa Bordet og knælede selv ned foran den.

»Hvem ønsker De at se?« spurgte hun. »Storherren!« svarede Zuleika uden Betænkning. Ved at høre dette Navn gik der en Skælven gennem den gamles indtørrede Legeme; men hun spurgte kun:

»Har De bragt noget af ham med Dem?«

»Ja, her er den samme Haarlok, som De benyttede for fjorten Aar siden,« sagde Zuleika, idet hun aabnede en Guld kapsel og tog nogle sorte Haar ud, som var ombundne med en gul Silketraad.

Den gamles Øjne gnistrede, idet hun fik Haaret i Haanden. Hun lagde det midt paa Stenen og gav sig

derefter til at stirre ufravendt ned paa denne. Efter et Kvarters Pavse udbrød hun pludselig:

»Nu ser jeg ham! Hvad ønsker De at vide?«

»Jeg vilde gerne vide, hvor han opholder sig, hvad han foretager sig, og hvad han tænker paa.«

Nubierinden stirrede atter paa Stenen. Der henrandt nogle Minutter, inden hun svarede: »Jeg ser Omridsene af et Palads. Det ligner Kaszket.«

»Ja, det er sandsynligt, at han er der,« sagde Zuleika.

»Jeg ser videre et Værelse med mange Fotografier og.....

»Han er i det fotografiske Atalier?«

»Ja, saaledes ser det ud! Han skyller en Glasplade i en hvid Porcellæns Skaal, der er fyldt med Vand....«

»Videre!«

»Nu holder han den op for Lyset.«

»Hvad er det?«

»Billedet af en ung Odalik. Hun ligner den fremmede, som sidder her.«

»Hvad tænker han paa?« spurgte Zuleika ivrig.

»For at kunne læse hans Tanker maa jeg have Stilhed i nogle Minutter,« sagde Muritta, som med opspilede Øjne vedblev at stirre ned paa den hvide Sten.

Pludselig hævede hun den højre Haand og hviskede:

»Tys! Tys! Jeg hører hans Tanker tale. De siger: Hende vil jeg vælge ved Leilul Raghieb-Festen.«

Zuleika pressede Læberne sammen, og Blodet steg hende op i Hovedet.

Hun sagde:

»Sig mig, Muritta, kender De ikke et Middel, som slukker Kærligheden?«

»Jo, der findes flere,« svarede Nubierinden med et hemmelighedsfuldt Udtryk. »Det kommer an paa, hvem det skal anvendes imod, om vedkommende er ringe eller fornem.«

»Den fornemste i Verden.«

»Efendimus?« spurgte Muritta. »Ja, da skal jeg sælge Dem et Halsbaand, som frigør hende for bestandig for hans Kærlighed.«

»Giv mig det straks,« sagde Zuleika. »I Bytte skænker jeg Dem mit kostbareste Smykke.«

»Jeg behøver en Dag for at faa det færdigt,« svarede den gamle. »De kan lade det afhente i Morgen paa denne Tid. Jeg skal lægge det i en lille Æske, men den maa ikke aabnes, og Smykket maa ikke sættes paa før i samme Øjeblik, hun skal føres ind til Efendimus. Ellers taber det sin Kraft. Naar han favner hende, medens hun bærer det, dør hans

Kærlighed.«

Zuleika rejste sig.

»Vel,« sagde hun, »jeg stoler paa Dem. I Morgen lader jeg Æsken hente af min Huschef, som samtidig skal bringe Dem mit Smykke.«

»Kom,« sagde hun derefter paa Svensk til Alma, som ikke havde forstaaet et eneste Ord af den hele Samtale. »I Morgen skal De faa noget, som beskytter Dem imod Storherren.«

Medens Zuleika fortalte videre, hvad Muritta havde sagt, gik de ud gennem Forværelset og ned ad Trappen. Optaget af at lytte til hendes Fortælling glemte Alma at trække Sløret for Ansigtet, og saaledes naaede hun utilsløret til Enden af Trappen. Her lød der pludselig et Udraab fra Almas Læber. Lord Garwick stod foran hende.

Han stirrede paa hende et Par Sekunder, overrasket og glad; men derefter rakte han hende Haanden og udbrød: »Endelig!«

Almas Hjerte stod stille, og der kom et Henrykkelsens Smil over hendes Aasyn.

Men nu styrtede de sorte Gildinger frem; den ene rev Lordens Haand ud af hendes, medens den anden pressede sine Fingre fast om hans Hals, som om han vilde kvæle ham.

»Kom, kom! Lad os gaa!« udbrød Zuleika forforfærdet, hvorefter de to Damer skyndte sig op i Glasvognen, som straks rullede bort.

De Tjenere, som havde angrebet Edward, slap ham igen, sprang op paa deres Heste og ilede efter Køretøjet.

Alma lænede sig tilbage i Vognen, rystende over hele Legemet af Sindsbevægelse.

»Hvem var den unge Herre?« spurgte Zuleika. »Træk Sløret for Ansigtet!«

»Det var Lord Garwick!«

»Han opholder sig altsaa nu i Stambul! Det er i Sandhed en trofast Ridder!«

»Jeg tør ikke tro, at han har gjort den lange Rejse for min Skyld.«

»Han er en engelsk Adelsmand,« svarede Zuleika, »og de Folk plejer ikke at sky Hindringer, naar de en Gang har sat sig noget i Hovedet. Nu faar han vistnok at vide, at De bor i Yildiz.«

Imidlertid var Zuleika saa optagen af at tænke paa Abdul Hamid, at hun snart glemte Engelskmanden.

Men efter dette uventede Møde fik Alma nyt Haab; thi hun var sikker paa, at han vilde virke for hendes Befrielse.

————— » : O : « —————

XV.

Idet Tjeneren slap Taget om Edwards Hals og løb sin Vej, tumlede den unge Lord bagover, hvid i Ansigtet, og var nær styrtet om, hvis ikke Strick var kommen til og havde støttet ham. Men efter at have gispet nogle Sekunder efter Vejret, kom han sig snart igen og sagde:

»Lad os gaa ud! Sig til Kusken, at han skal køre til det danske Ministerhotel.«

De havde snart naaet Vognen, som førte Dem tilbage gennem Stambul og over den brede Valide Bro, der er bygget af Abdul Medjids Moder og fører fra den gamle muhammedanske By over Forstæderne Galata og Pera.

Her holdt de udenfor den danske Legation, og Grev v. Vlügel modtog Edward med et venligt Haandtryk. Efter at have fortalt sine Oplevelser, tilføjede Lorden:

»Ekscellencens Hushovmester siger, at Damerne kørte bort i en Hofekvipage, og at Tjenerne, som eskorterede dem, var fra Yildiz Kiosk.«

»Da er der ingen Tvivl om, at den unge Pige er havnet i Sultanens Harem,« udbrød Gesandten. »Men da Stjerneslottet er bevoftet som en Fæstning, er det umuligt at hente hende ud derfra med Magt. Det maa ske ad diplomatisk Vej. Vi maa i Regeringens Navn indsende en Ansøgning til Porten om at faa hende udleveret som dansk Undersaat.«

»Det vover man da vel ikke at nægte,« mente Edward.

»Mylord,« svarede Greven, »naar De har levet nogen Tid i Orienten, vil De lære aldrig at forbavses over noget. Men Brevet skal blive afsendt i Dag, og hvis det lykkes os at faa et Svar, skal jeg straks have den Fornøjelse at underrette Dem derom.«

»Jeg takker Dem, Deres Ekscellence! Maatte Sagen nu faa et heldigt Udfald!«

Edward gik derefter hjem til Hotel d'Angleterre for at spise til Middag i den store Sal, hvor der saas Repræsentanter for alle Evropas Nationer. Senere trak han sig tilbage til sin egen Salon, fra hvis Altan han havde Udsigt over en bred Gade med elegante evropæiske Hoteller og Privatboliger.

Medens han sad her og røg en Cigaret, traadte en

af Kelnerne ind med en Bakke, hvorpaa der laa et stort Brev. Edward genkendte straks sin Moders Haandskrift og aabnede det glad. Indeni laa der et andet Brev med tyrkisk Poststempel og Frimærke. Han undredes over, hvem dette kunde være fra, men læste dog først sin Moders. Det lød saaledes:

»Min kære Søn!

Hjertelig Tak for dine to sidste Breve. Det glæder os at høre, at du nu har naaet dit Bestemmelsessted, og at du har det godt. Din Fader har kendt din Chef, Sir George Wellington, fra Ungdommen af og siger, at han er en fuldendt Gentleman baade af Karakter og i ydre Optræden, saa vi vidste jo, at du vilde komme til at synes godt om ham. Han er gift med en elskværdig Dame, som tilhører en af Skotlands ældste og fornemste Slægter. Det er altsaa et godt Hjem for dig at komme i. Vær nu endelig paapasselig i al din Gerning og vis dig dit Navn og din Stand værdig.

Hoffet er nu i London, og Alice er forleden Dag bleven forestillet for Dronningen. Men der var en Mængde Mennesker og saa mange, som for første Gang skulde frem, at Drawinggroomet varede næsten i fem Timer. I al denne Tid stod vi i nedringede Kjoler i de iskolde og trækfulde Sale. Følgen var, at Alice blev meget forkølet og nu maa holde Sengen i Stedet for at komme med paa det store Hofbal, hvormed Sæsonens Fester plejer at begynde.

Din Fader og dine andre Søskende har det, Gud være lovet, godt. Vi taler daglig om dig og om alt det nye, som du nu faar at se i Tyrkiets Hovedstad. Muligvis kommer vi til Efteraaret did og besøger dig.

Det var da sørgeligt med den unge danske Pige. Efter hvad du skriver til os, ser vi altsaa, at hun er sendt videre, ingen ved hvorhen. At saadant kan finde Sted her i vor Nærhed, er noksom Bevis paa Rigtigheden af din Faders Paastand, at disse daarlige Huse er Arnested for alle Slags Forbrydelser, og at de burde jævnes med Jorden. Tænk, at Værten i Huset i Blackstreet angav, at en Politiassistent ved Navn Mr. Elby var Medejer af denne rædselsfulde Forretning. Han blev straks arresteret, men skal nu være sat paa fri Fod igen, fordi man ikke har kunnet finde Beviser paa Anklagens Rigtighed. Din Fader siger imidlertid, at det ikke er usandsynligt, at han alligevel er skyldig. Hvor sørgeligt, naar de Mænd, der skulde

vaage over Lovenes Overholdelse og være Moralens Vogtere i Samfundet, gør sig skyldige i saadanne Overtrædelser!

Lad os aldrig glemme, at Kristus kom til Verden for at grundlægge Retfærdighedens Rige, og naar vi kalder os Kristne, maa vi derfor altid staa paa de under tryktes Side og kæmpe for Retfærdighedens Sejr.

Med kærlig Hilsen fra dine Søskende og dine Forældre er jeg

*din hengivne Moder
Jane af Lenshire.«*

Idet Edward lukkede Brevet, tænkte han paa, hvem den engelske Politiassistent kunde være. Han syntes nemlig, at han kendte Navnet. Jo, nu mindedes han pludselig Mr. Steads Stedfortræder! Han saa ham tydelig for sig, bleg, med skarpe, afpillede Træk, smalle blodløse Læber under en spids Knebelsbart og med næsten skaldet Hoved. Han mindedes ogsaa den kyniske Ligegyldighed, hvormed Mr. Elby havde talt om disse Kvinders Ulykke, og han sagde ved sig selv:

»Jeg fristes ogsaa til at tro det samme som Fader, at han er interesseret i denne smudsige Handel. Hvilken Afskyelighed!«

Imidlertid lagde han Moderens Brev til Side og aabnede det andet, som var skrevet med en smuk og fin Damehaand. Det var paa Fransk og undertegnet: Eugenie Galé.

Der stod:

»Til Lord Garwick.

Min Herre!

Paa Frøken Alma Bangs Opfordring tillader jeg mig at sende Dem disse Linjer for at melde Dem, at hun nu opholder sig her i Konstantinopel. Min Mand, der er Læge, og jeg har gjort Rejsen sammen med hende fra Marseille og havde paa den lange Tur Lejlighed til at gøre hendes nærmere Bekendtskab. Hendes sørgelige Skæbne indgød os den mest levende Medlidenhed, og vi vilde gerne have hjulpet hende til at undfly, hvis vi ikke havde faaet Vished for, at hun var bestemt til Sultanens Harem. Da min Svigerfader er tyrkisk Embedsmand, er det umuligt for min Mand at blande

sig i denne Sag. Men vi har imidlertid lovet at gaa op til hende i Yildiz og haaber ogsaa, at hun vil kunne besøge os. Saaledes har den stakkels, unge Pige fundet nogle Venner i det fjerne, fremmede Land; men om hun nogen Sinde kommer hjem til sine Forældre, er nok desværre uvist.

Inden vi skiltes paa Skibet, anmodede hun mig om at meddele dette til Lord Garwick, hvem hun er meget taknemlig for den Interesse, som han gav hende Beviser paa i London.

Med Udtrykket for min sande Højagtelse

Eugenie Galé.«

Edward saa paa Adressen, foldede Brevet sammen og lagde det ned i sin Skrivebordsskuffe ved Siden af Moderens.

Denne Familie maa jeg opsøge! tænkte han, idet han tog sin Hat og Stok og gik ud.

Dr. Galé boede i en af de smalle Sidegader, der fører op ad den Bjergskrænt, hvorpaa Pera er bygget. Ad denne Gade eller Trappe, som den snarere maatte kaldes, steg de smaa tyrkiske Heste op og ned med en Lethed, som var de Stengeder.

Portneren modtog Lordens Kort og ringede paa en Tjener, til hvem han overrakte det. Et Øjeblik senere blev Døren til Hovedtrappen aabnet, og en fransk Tjener bad ham følge med op paa første Sal. Her blev han ført ind i en elegant Lejlighed, møbleret efter nyeste Parisermode.

En yngre Dame, klædt i sort Silke, garneret med hvide Kniplinger, kom ham i Møde. Hendes mørke Haar var krøllet foran i Panden, hendes Ansigt klogt og elskværdigt.

»Lord Garwick?« spurgte hun, idet hun læste hans Navn paa Kortet, som hun endnu holdt i Haanden. »Det skulde da vel ikke være den Herre, til hvem jeg nylig har skrevet?«

»Jo, netop,« svarede Edward. »Jeg har faaet Deres Brev i Dag. Det er sendt efter mig fra London.«

»Opholder De Dem da her? — Men vil ikke Lorden tage Plads?«

De satte sig lige overfor hinanden.

»Jeg er ansat ved det engelske Gesandtskab,« fortsatte Edward. »Men jeg har kun været her nogle faa Uger. Det er da mærkeligt, at Miss Alma Bang netop skulde komme til den samme By.«

»Ja, det kan man kalde et Tilfælde, som ligner en

Tanke,« svarede hun smilende.

»Om vi nu kunde udrette noget for hende,« sagde Madame Galé. »Hendes Øjne er angrebne, derfor har hun sendt Bud efter min Mand, som er Specialist. Jeg fik Lov til at følge med ham, og hun bad os saa inderlig om at virke for, at hun kunde komme ud. Hvad det materielle angaar, lider hun selvfølgelig ingen Nød; men det er jo ikke alt her i Livet. Hun har været saa heldig at gøre Bekendtskab med en svensk Dame, der ogsaa bor i Yildiz og som synes at være meget elskværdig imod hende«

»Jeg har allerede talt med den danske Minister om hende,« sagde Edward, »og han har i Dag sendt en Skrivelse til Porten, hvori han forlanger hende udleveret.«

»Naar det bare vilde lykkes!« udbrød Madame Galé.

»Jeg kan ikke tænke mig, at man skulde vore at beholde en dansk Undersaat,« mente Edward.

Hun svarede:

»Min Mand, der er født og opvokset her i Landet har fortalt mig meget om Forholdene her, og jeg forudser, at man intet svarer. Tvinge dem kan man ikke.«

Nu traadte Dr. Galé ind, og hans Kone forestillede de to Herrer for hinanden.

»Vi sidder her og taler om Mademoiselle Bang« sagde hun. »Lorden synes at betragte det som en Selvfølge, at Sultanen udleverer hende, fordi den danske Gesandt har anmodet derom.«

Dr. Galé smilede, idet han satte sig i en lav Lænestol.

»Jeg tvivler stærkt paa,« sagde han, »at Storherren i det hele taget faar at vide, at man har sendt ham en saadan Ansøgning. Alle offentlige Breve gaar nemlig gennem hans Sekretær Arabi Izzet. Hvad der ikke behager denne, kastes til Side og besvares aldrig.«

»Hvad er han for en Mand?« spurgte Edward.

»Han er Sultanens Yndling,« svarede Dr. Galé. »Derfor kalder man ham Vicesultanen Han er af arabisk Herkomst og født i Damaskus. Her i Tyrkiet optraadte han først som Spion, og det var vistnok Astrologen og Drømmeren Ebul Huda som skaffede ham Indpas i Yildiz. Efter nogen Tids Forløb blev han Storherrens intimeste Ven og Raadgiv. Alle de politiske Fejlgreb, som Porten i de senere Aar har gjort sig skyldig i, giver man Izzet Skylden for. Det er ham, som hader Armeniene og har tilladt Blodbadet, idet han uden Sultanens Vidende har udstedt Befalinger og sat kejerligt Segl under de mest skæbnesvangre Dokumenter. Der fortælles, at Ebul

Huda, som selv indførte ham i Yildiz, senere skal sagt til Sultanen: Izzets Karakter er saadan, at han i et givet Øjeblik vilde kunne forraade og sælge baade Fædrelandet og Kalifen. Jag ham væk Men Følgen af denne Advarsel var kun, at Ebul Huda selv i længere tid blev fjernet fra Hoffet. Nogle kalder ham Skurk, andre Geni. Jeg formoder, han er noget af begge Dele. Men hvorledes hans Karakter nu end er, om man gør ham Uret eller ej, et er dog vist nemlig, at han og ingen anden er den Dør, hvorigennem man maa gaa for at opnaa noget hos Sultanen.«

»Tak, fordi De har sagt mig dette,« svarede Edward. »Thi da vil jeg ikke forsømme at tale med denne Mand.«

»Ja, det vilde vistnok være det klogeste,« mente Dr. Galé. »Han er at træffe i Yildiz hver Formiddag med Undtagelse af Torsdag; thi da er han som Regel hjemme hos sin Familie. Han ejer et pragtfuldt Palads, som Storherren har bygget ham.«

Efter at have faaet disse Oplysninger rejste Edward sig og sagde Farvel. Han lovede at ville gentage sit Besøg i de nygiftes Hjem for at lade dem vide Resultatet af sine Anstrengelser.

Da han stod i Entréen, kom Lægen efter ham og sagde:

»Her er et Fotografi, som min Hustru vil skænke Dem. Hun fik det i Formiddags, da hun var oppe i Yildiz.«

Edward takkede og saa paa Billedet. Det var Alma, klædt i lys, tyrkisk Silkedragt. Hun stod ved Siden af en Løve, holdt den i Manken og støttede den venstre Haand paa Hoften.

»Ja, det er virkelig hende,« udbrød Edward. »Hvor er hun dog skøn!«

»Fotografiet er taget af Storherren selv,« fortalte Lægen. »Han har fotograferet hende i forskellige Stillinger og skænket hende en Kopi af hver Plade. Min Kone fik to, saa derfor maa De gerne beholde den ene. Farvel! Paa Gensyn!« og han lukkede Engelskmanden ud.

Da denne var kommen ned paa Gaden, saa han endnu en Gang paa Fotografiet og gentog:

»Hvor er hun smuk! Hun skal ud af dette Fængsel, om jeg saa skal gaa gennem Ild og Vand!«

Otte Dage gik hen, uden at Edward hørte noget fra den danske Gesandt. Altsaa forstod han, at der ikke var kommet noget Svar fra Yildiz Kiosk. Efter at have tænkt frem og tilbage over Sagen, besluttede han at følge Dr. Galés Raad og at henvende sig til den almægtige Vicesultan. Endskønt det, der var bleven fortalt Edward om denne Mands Karakter,

ikke gav ham synderlig Lyst til at gøre hans personlige Bekendtskab, fandt han dog, at Hensynet til Alma gik fremfor alt andet. En Aften gik han derfor hen i »Cercle d'Orient«, hvortil baade Orientalere og Evropæere havde Adgang.

I den første Sal stod der et langt Bord med alle evropæiske Aviser, og i de tilstødende Værelser kunde Gæsterne spille Billard og Whist. Klubben plejede at være et Samlingssted for fremmede Diplomater, og Edward fandt ogsaa snart den Herre, som han søgte, nemlig Baron Becksten, Attaché ved den danske Legation. Dette var en ganske ung Mand med et fint Ansigt og en lille brun Knebelsbart.

Edward hilste ham og satte sig i Sofaen ved hans Side, idet han sagde:

»Da jeg ikke har hørt noget fra Grev v. Vlügel, formoder jeg, at der heller ikke er kommet noget Svar.«

»Nej, Mylord,« svarede Baronen. »Og Ekscellencen tror, at vore Anstrengelser vil være forgæves. I Orienten lægger man ikke saa megen Vægt paa et Kvinderov; den, der har ranet eller købt en Pige, betragter hende som sin Ejendom.«

»Men dermed kan man da umuligt slaa sig Ro,« mente Edward. »Jeg har nylig talt med en tyrkisk Læge, som sagde, at vi burde gaa op til Sekretæren i Yildiz og afkræve ham et Svar. Arabi Izzet kunde maaske udrette noget, hvis man viste ham den Ære at opsøge ham.«

»Det er denne Person, hvem en russisk Diplomat for ikke lang Tid siden gav en Ørefigen,« sagde Baronen. »Araberen bed det i sig og tav.«

»Han er altsaa et æreløs! Individ,« mente Edward. »Men den unge Pige kan jo umulig forblive her, og er han den eneste Vej til Frelse, da synes mig, det er vor Pligt at forsøge den.«

»For mig gerne!« svarede Baronen.

»Skal vi køre derud i Morgen?«

»Med Fornøjelse, Mylord!«

»Saa skal jeg have den Ære at hente Baronen lidt over Klokken 2.«

———— » : o : « —————

XVI.

Den næste Formiddag holdt en Vogn stille

udenfor den mindste Port i Yildiz, og de to fremmede Diplomater steg ud. De gik forbi de fire Skildvagter og traadte ind i den lille Vagtstue, hvor der sad nogle albanesiske Paladstjenere. Her maatte de to Herrer først aflevere deres Visitkort og vente en halv Time, inden det blev dem tilladt at træde ind paa den første Gaardsplads. Endelig kom to Tjenere og sagde, at de kunde følge med. Idet de gik over Pladsen, fortalte han paa fransk:

»Der er Mabeyn, hvor Storherren nu giver Audiens hver Fredag. Højere oppe i det næste Hus bor Kammerherrerne og Lægerne. Til venstre ligge Køkkenerne, Overceremonimesterens og de tjenstgørende Adjutanter Bolig. Øverst til venstre ser De Gildingernes Hus, og til højre bor Tahir Pascha, Kommandanten for Livvagten.«

De standsede foran et langt enetages Træhus, hvor Tjeneren aabnede Døren og bad dem træde ind.

I et stort, tarveligt udstyret Værelse sad to Mænd, ivrig beskæftigede med at skrive. En Mængde Mennesker af forskellige Aldre sad her i Række og ventede paa Foretræde hos Rigets mægtigste Mand.

Efter en Times Forløb kom Turen til de to Diplomater. En Tjener førte dem ind i et lille, firkantet Værelse, hvori der stod et dækket Bord.

Ved dette sad en ældre, graahaaret Mand og spiste. Det var Arabi Izzet. Hans Holdning var stram, hans graa Øjne gennemborende og iskolde. Han hilste med en Hovedbøjning, men uden at rejse sig, og idet Tjeneren vedblev at opvarte ham, spurgte han paa fransk:

»Med hvem har jeg den Ære at tale?«

»Med Udsendinge fra det danske Gesandtskab,« svarede Baron Becksten.

»Danske? danske?« gentog Izzet, ligesom om han vilde spørge, hvad det var for en Nation.

Han bød Tjeneren paa tyrkisk at bringe sig en Globus, der stod i Vinduet.

Tjeneren bar den hen paa Bordet og satte den foran sin Herre, hvorefter denne sagde til Baron:

»Vil De behage at pege paa Deres Land!«

Baron Becksten gik frem og pegede paa Danmark.

Izzet betragtede Landet, stadig tyggende paa sin Mad. Han satte først sin lange, spidsneglet Pegefinger paa Danmark og derefter paa Tyrkiet, som om han vilde sammenligne det lille Land i Nord med den osmanniske Kejserkolos, og tænkte: »Flue mod en Elefant!«

»Hans Ekscellence Grev v. Vlügel,« sagde nu Baron, »har haft den Ære at sende Porten en Skrivelse, hvori han som den danske Regerings

Repræsentant forlanger udleveret en ung dansk Pige, som opholder sig i Haremmet.«

»Ja, ja, nu erindrer jeg det!« svarede Izzet, idet han spiste videre, hurtig og nervøst. »Brevet er kommet os i Hænde. Men ser De, mine Herrer, de Kvinder, som en Gang er indenfor Haremmets Mure, tilhører min Herre og kan aldrig leveres tilbage.«

»Men hun er kommen hertil ved en Forbrydelse,« tillod nu Edward sig at bemærke.

»Det kender jeg intet til,« svarede Sultanens Stedfortræder. »Hvis Evropæerne lægger saa megen Vægt paa at beholde deres Kvinder, burde de lære af Orientalerne at bevogte dem.«

»Tør jeg vide, om dette er Hans Majestæts Sultanens Svar paa Gesandtskabets Henvendelse?« spurgte Baron.

»Storherren taler gennem min Mund,« svarede Izzet, hvorefter han nikkede som for at antyde, at Audiensen er forbi.

De to Diplomater maatte trække sig tilbage, medens en tyrkisk Embedsansøger fik Foretræde.

Da de gik ned ad Trappen, sagde Baron Becksten:

»Hvilken uforskammet Opførsel!«

»Ja,« svarede Lord Garwick, »nu forstaar jeg, at den russiske Diplomat kunde give ham en Ørefigen i hans egen Stue!«

Udenfor mødte de Dr. Galé.

»Naa, hvorledes er det gaaet, mine Herrer?« spurgte han.

»Vi har intet udrettet,« svarede Edward. »Det var jo i det hele taget umuligt at underhandle med en saadan Person.«

»Aa ja, jeg tænkte nok ogsaa, at hele den Sag var haabløs!« sagde Lægen. »Men har de Herrer ikke Lyst til at se Fabrikkerne. Min Fader er Direktør, saa jeg tror nok, at jeg kan faa Tahir Pascha til at slippe Dem ind.«

Jo, det havde de begge megen Lyst til, og de fulgte Dr. Galé over Pladsen til det Hus, hvor Chefen for Tyfendschierne havde sin Bolig.

»Denne Tahir er Albaneser ligesom de fleste af Livvagten,« fortalte Galé. »Han begyndte som simpel Stenhugger og henledede først Opmærksomheden paa sig ved at overvinde en vild Kroater, som var en Rædsel for alle sine Omgivelser. Tahir opsøgte ham i en Kafé i Skutari og udæskede ham til Brydekamp, og efter faa Minutters Forløb havde han sat sit Knæ paa Kroaterens Bryst. Da Abdul Hamid, der den Gang var Prins og sad som Fange i Slottet Skutari, hørte om denne Albanesers Kæmpekræfter, lod han ham kalde og antog ham i sin Tjeneste. Han er nu en

af de vistnok faa, som er sin Herre oprigtig hengiven, en af de faa, som aldrig er bleven falsk og uærlig trods tredive Aars Liv mellem intrigante Hoffolk.«

Dr. Galé førte de to Diplomater ind i en tarvelig Stue, hvor den omtalte Pascha sad paa en Divan med Benene over Kors og røg paa sin lange Pibe. Han havde et vildt, men paa samme Tid godmodigt Udtryk i sit mørke, vejrbidte Ansigt. Da de tre Herrer traadte ind, sprang han straks ned og bøjede sig dybt. Han syntes at være gode Venner med Dr. Galé; men da han ikke kunde andre Sprog end albanesisk og tyrkisk, maatte de fremmede vente, indtil Lægen havde talt med ham.

Følgen var imidlertid, at Tahir gav en af sine underordnede, der talte fransk, Befaling til at følge Evropæerne rundt i de Fabrikker og Slotte, som det var tilladt at bese.

Efter at Dr. Galé havde forladt dem, spadserede de to andre gennem en Port ind paa den næste Gaardsplads. De gik gennem Smedjer og Vaabenfabrikker, Savværker, Snedkerværksteder og Porcellænsfabrikker,. Livgardisten roste Sultanens og Prinsernes Dygtighed og fortalte om et pragtfuldt Elfenbens Skrivebord, som Abdul Hamid havde forfærdiget med egen Haand og skænket Udenrigsministeren Tefvik Pascha efter Fredsslutningen med Grækenland. Dette Bord var et Mesterværk, som vilde have gjort enhver Møbelsnedker Ære.

Medens Albaneseren fremsagde denne lange udenadlærte Lektie, tænkte Edward uafbrudt paa Alma.

De gik videre og besaa det lille Træhus i Schweizerstil, hvori den tyske Kejser havde boet, og den hvide Porcelænskiosk, hvori der holdtes Forhør over de Mænd, som anholdtes for forbryderiske Komplotter imod Landsherren. Men under alt dette tænkte Edward: »Hvor mon hun bor?«

Da de havde set alt, hvad der staa aabent for fremmede, og de standsede midt paa den anden Gaardsplads, spurgte Edward pludselig:

»Hvor bor Sultanen selv?«

»Til højre for Porten i den tredje Mur,« svarede Livgardisten. »Det er Sserai hamajun. Bagsiden af Paladset vender ud til den tredje Plads paa den anden Side Muren.«

»Og hvor er det kejserlige Harem?« spurgte Edward.

»Det støder op til Storherrens private Bolig. De kan se lidt af Tagene over denne Mur.«

Edward saa op paa den tredje Mur, der var højere

og bredere end de to andre og lignede et Fæstningsværk, og han tænkte:

»At klatre over den er umuligt, og at bryde igennem den er endnu mere umuligt.«

»Ønsker Herrerne at se den engelske Park?« spurgte Livgardisten videre.

»Ja, Tak!«

Han førte dem da ud bag Fabrikkerne til en herlig Park, fuld af smaa Indsøer og Broer. Længst i Baggrunden laa et højt Palads, og paa de fremmedes Spørgsmaal svarede deres Ledsager:

»Der bor den sindssyge Sultan Murad den femte.«

»Ja, det er den Grav, hvori han sidder levende indemuret!« hviskede Baronem paa engelsk til Edward.

»Her er nok mange grifulde Hemmeligheder begravede,« bemærkede den sidste.

Baronen svarede:

»Her skal være en talrig Stab af Paladsspioner, der lusker om hele Natten, væbnede med Dolke, og som hver Morgen melder i det sorte Kabinet, hvilke mistænkelige Sager, de har opdaget. At saadanne Bestillinger kan misbruges, naar de betros til samvittighedsløse Personer, er jo en Selvfølge.«

»Denne høje Mur skiller Parken i to Dele,« forklarede Albaneseren videre. »Den nederste Del, som vi ikke ser, støder op til Haremmets Haver.«

»Saa derinde spadserer hun altsaa,« tænkte Edward, »og aner ikke, at der nu gaar en udenfor, som blot ønsker at kunne aabne Fængslets Porte og føre hende ud.«

Men efter at have beset alt, maatte han atter og atter komme til den Slutning, at han her stod fuldkommen magesløs.

Det var derfor med en skuffet Mine, at han steg op i Vognen sammen med sin Kollega og kørte tilbage til Pera.

»Om man blot kunde faa skrevet hende et Brev til,« ytrede Baron Becksten, »saa kunde man jo bede hende om at komme ned til Legationen.«

»Haremmets Damer faar vist ikke Lov til at modtage Breve, uden at de først er gennemlæste af en Spion,« mente Edward. »Men Dr. Galés Hustru gør undertiden Besøg heroppe. Jeg skal forsøge, om jeg kan faa hende til at tage et Brev med sig.«

Da Vognen holdt udenfor den danske Legation, steg begge Herrerne ud og skiltes, Edward gik videre hjem til Hotellet og op i sine egne Værelser. Her satte han sig i en Sofa og blev siddende længe hensunken i Tanker.

Han trak Almas Fotografi op af Lommen og

betragtede det paany. I sin orientalske Dragt, støttet til Løven, som saa ganske levende ud, syntes hun ham endnu skønnere, end da han saa hende for første Gang i London. Og medens han stirrede paa Billedet, forekom det ham, som om det lidt efter lidt fik Liv, og han følte hendes Haand i sin.

Pludselig rejste han sig og besluttede at skrive til hende. Det blev ogsaa straks udført, og han skrev følgende paa engelsk:

Hotel d'Angleterre, Pera.

Kære Miss Bang!

Som De saa i Gaar i Bazaren, er ogsaa jeg i Konstantmopel, hvor jeg er ansat ved det engelske Gesandtskab. Det var mig en ligesaa stor Overraskelse som Glæde at møde Dem; det vil da sige, hvis jeg tør bruge Udtrykket Glæde under saa bedrøvelige Omstændigheder som disse.

Efter Løfte gjorde jeg alt, hvad jeg formaaede for at faa Dem ud af den Forbryderhule, hvori De holdtes indespærret i London; men uden at det lykkedes mig. At Værten og hans Hustru nu sidder i Arrest og venter paa deres Dom, kan jo kun lidet nytte Dem.

Begge mine Forældre interesserer sig levende for Dem og deler min Forargelse over den Maade, hvorpaa De er bleven behandlet. Jeg fik Deres Kort fra Paris, men opnaaede ogsaa her kun, at der blev indledet retslig Undersøgelse imod de skyldige, medens De, Offeret, blev ført videre bort. Disse Oplysninger giver jeg Dem, for at De kan se, at jeg ikke har glemt mit Løfte, og at det ikke maa bebrejdes mig, at De ikke endnu er fri.

Da jeg havde erfaret, at De nu opholder Dem i Yildiz, henvendte jeg mig straks til den danske Gesandt, og bad om hans Bistand. Han sendte Porten et Brev, hvori han krævede Dem som danske Undersaat udleveret. Men efter en Visit, som jeg i Dag sammen med den danske Attaché, Baron Bechsten, gjorde hos Sultanens Sekretær og Kammerherre Arabi Izzet, er jeg kommen til den Overbevisning, at man aldrig frivillig vil give slip paa Dem. Men da Haremmets Damer jo efter Sigende skal have Lov til at køre ud og bevæge sig frit omkring, synes jeg, at De maatte kunne komme ned til den danske Legation i Hovedgaden i Pera. Jeg forudsætter, at De som

nyankommen muligvis ikke har Lov til at køre ud alene. Men hvis dette er Tilfældet, kunde De da ikke faa den svenske Favoritinde som jeg hører, De har gjort Bekendtskab med, til at følge med Dem? Hun, som er kendt med Forholdene, maa vel lettere kunne bringe dette til Udførelse end De selv. Jeg saa ganske vist, at De var ledsagede af en Skare sorte Tjenere; men disse maatte jo kunne vente udenfor Huset, ligesom de gjorde i Bazaren. Er De bare kommen indenfor Legationens Port, er De ligesaa sikker, som om De var i Deres eget Land. Hvis De beslutter Dem til at følge mit Raad, saa beder jeg Dem om at sende mig et skriftligt eller mundtligt Svar gennem Madame Gale, som jeg haaber at kunne faa bevæget til at overrække Dem dette Brev. Stol i hvert Fald paa, at jeg aldrig nogen Sinde skal opgive at kæmpe for Dem.

*Deres hengivende
Edward Garwick.«*

Da Brevet var færdigt, skyndte han sig med det i Lommen op til Dr. Galés og traf Husets Frue hjemme.

»De fortalte mig jo, at De agtede at gentage Deres Besøg i Yildiz,« begyndte Edward.

»Ja, selvfølgelig!«

»Skulde De da ikke ville vise mig den lille Tjeneste at overrække Miss Bang dette Brev? Jeg overtaler hende heri til at gøre et Forsøg paa at flygte. Hun behøver bare at gøre en Visit hos den danske Gesandt Grev v. Vlügel.«

»Ja, Brevet skal jeg gerne bringe hende,« svarede Madame Gale straks med sin sædvanlige Livlighed. »Jeg har aldrig hørt noget mere oprørende end den Maade, hvorpaa hun er bleven behandlet. «Men« — tilføjede hun — »i Dag begynder den muhammedanske Fastetid, hvori der ikke nydes andet end Kaffe og Brød. Og da er Yildiz Kiosk altid lukket for fremmede. Men i Paasken, som er Glædens og Festens Tid, tror jeg nok, at jeg kan komme ind. Det er efter den syv og tyvende Ramadhan.«

»Ja, saa maa vi altsaa have Taalrnodighed endnu en Stund,« svarede han skuffet.

XVII.

Det var Aften.

Fasten var forbi, og det gamle, majestætiske Stambul, hvis Stilhed ellers paa denne Tid af Døgnet plejer at staa i en stærk Modsætning til det lysende, syngende og dansende Pera med sine Koncertlokaler, Kaféer og Spisesale, overstraaede i Aften fuldstændig sin evropæiske Genbo.

Overalt hørtes Sang, Guitar og Tamburin, og de ellers saa alvorlige og flegmatiske Muselmænd dansede paa Gaderne i Takt med Musikken. Man lykønskede og omfavnede hinanden. Fra Minareterne raabtes det ud over Byen, at Maanen var oppe og Fasten endt, hvorefter hele Befolkningen brød ud i Jubel. Alle Moskéer straaede som Sole, alle Skibene i Bosphorus var smykkede med kulørte Lanterner, og den store Kanon tordnede ud, at Festen var begyndt. Gaderne fyldtes med et Mylr af Mennesker. Den rige trykkede den fattiges Haand, den fornemste talte i en venskabelig Tone med den ringeste; thi alle var Brødre ved den store Profet, som i Dag blev besunget baade i Templer og i private Huse.

Hele Stambuls Befolkning, klædt i de forskellige Dragter, som tilhører de talrige Nationer, hvoraf det tyrkiske Rige bestaar, trængte sig frem over Valide Broen. Alle skulde de ud til Hamidje Moskéen i Nærheden af Yildiz. Her vilde nemlig Storherren komme i Aften, ledsaget af hele sit Hof og alle Rigets højeste Embedsmænd.

Mellem denne Moské og det kejserlige Serail laa der flere mindre Kiosker, hvori der var Pladser for fremmede Konsuler og Gesandter, der kunde ønske at se paa Optøget.

Som engelsk Diplomat havde Lord Edward Garwick ogsaa faaet Adgangskort til en af disse Kiosker, hvor han blev modtagen med udsøgt Høflighed af Sultanens to Adjutanter Mehmed Bey og Risa Bey. De førte ham hen til et Vindue, hvor han kunde overskue hele det Hærkorps, som netop kom marcherende op ad Gaden med skingrende Musik.

Det var henved tolv Tusind Mand Infanteri og Kavalleri samt ridende Artilleri uden Kanoner. Disse Soldater var iklædte brogede og ofte meget fantastiske Uniformer. Her var Syriere, Afrikanere, Arabere, Kurdere, Albanere og Anatoliere. Den forreste Plads indtoges af Marinemandskabet under Grev Széchenji Pascha.

Efter at Soldaterne var opstillede, kom der

rullende tolv smaa Vogne med Sand, hvormed Vejen blev bestrøet, for at Kalifens Vogn kunde køre blødt som paa et Tæppe.

Et Trompetsignal lyder, og Officererne kommanderer: »Præsenter Gevær!«

En af Portene i Yildiz gaar op, og de første Vogne begynder at køre langsomt ned ad den skraa Vej.

»Der kommer det kejserlige Harem!« fortæller Mehmed Bey paa tysk til de engelske Diplomater, hvorimellem Edward staar. »Den Mand, som gaar foran, er Haremmets hvide Ceremonimester. I den første Vogn sidder Sultaninde Kadinen. Derefter kommer Prinsesserne med deres Hofdamer. Næst dem kommer Ikballerne eller Favoritinderne og til sidst alle de unge Piger.«

Edward bøjede sig langt frem og stirrede med spændt Opmærksomhed paa de sidste Køretøjer; thi i et af dem; maatte jo Alma sidde.

De runde Glasvogne var yderst pragtfuldt udstyrede med rige Forgyldninger og malede med stærke Farver. De var alle lukkede, og let gennemsigtige Slør dækkede de skønneste Ansigter, som findes i Verden.

Paa hver Side af disse Vogne gik to sorte, hæslige Gildinger, desuden en foran og en bagefter.

Efter den sidste Vogn kom Kislaragassien, Storgildingen, Paradisets vældige Vogter, gaaende tilfods. Ligesom alle de andre Gildinger var ogsaa han i Dag klædt i guldbroderet Galladragt.

Haremmet kørte langsomt ned til Moskéen, hvor Hestene blev spændt fra, medens Vognene stilledes op til venstre paa Pladsen. Men Damerne blev siddende for at oppebie Storherrens Ankomst.

De næste i Toget var alle Paladsets Officerer og Embedsmænd. De gik paa Rad den ene bag den anden, og de højeste i Rang kom sidst. De marcherede ned til Moskéen og stillede sig op lige overfor Vognene.

Dernæst kommer et tredje Tog, bestaaende af alle Ministrene og Marchallerne i pragtfulde, guldbroderede Uniformer og med Brystet dækket af Ordener. Marineministeren Hassan Pascha gaar først.

Denne Skare efterfølges af en anden, bestaaende af Sekretærer, Kammerherrer og alle de i tyrkisk Tjeneste staaende civile Embedsmænd. Deres sorte Frakker er tæt tilknappe og prydede med Guldtresser efter Bærernes forskellige Rangklasser. Ogsaa disse stiller sig op paa højre Side af Moskéen.

Til sidst kommer alle Prinserne ridende, de er fintbyggede, ser blege og svage ud, og den yngste er

kun fem Aar. Deres Adjutanter følger ved Siden af Hestene. De unge Herrer stiger af ved Moskéen og overlader deres Heste til Tjenerne, medens de selv tager Plads paa den Trappe, ad hvilken deres kejserlige Fader skal passere.

Nu lyder et nyt Trompetsignal, Muezzinen paa Minareten raaber til Bøn, Musikken spiller Sultanhymnen og Tropperne præsenterer Gevær.

Hovedporten i Yildiz slaas op.

»Der er Storherren!« siger Risa Bey til de fremmede Diplomater. »Den Mand, der gaar foran Toget, er Ceremonimesteren Hadschi Mahmtid Effendi.«

Soldaterne raaber af fuld Hals: »Selam!« medens Mængden bøjer sig i dyb Tilbedelse, og Paschaerne udenfor Moskéen berører Jorden med deres Hænder.

Abdul Hamid sidder i Generalskappe, hvorunder Husordenens Brillanter lyner; men paa Hovedet bærer han den røde Fez, som han har tilfælles med enhver af sine ringeste Undersaatter. Idet hans Vogn holder udenfor Moskéen, kommer en albanesisk Tjener i blaa Uniform løbende for at hjælpe ham, hvilket kun er tilsyneladende; thi ingen maa berøre hans høje Person. Let og hurtig stiger han selv ud og gaar op ad de ti Trin, som fører til Indgangen. Idet han sætter Foden paa Dørtærskelen, synger tredive Muezziner fra Moskéens Indre i Kor:

»Padischah, husk altid, at der er en Herre over dig, som er mægtigere end du!«

Og Abdul Hamid bliver staaende et Øjeblik og bøjer Hovedet for ham, som er endnu mægtigere end Osmannernes Kejser.

Idet han fortsætter sin Gang, stiger Haremmets Damer ud af Vognene og gaar ind. Efter dem følger Kammerherre, Marschaller, Sekretærer og Embedsmænd, Derefter kommer Folket; thi enhver Muselmand, selv den ringeste Tigger, har Ret til at betræde Moskéen for at deltage i Bønnen.

Herinde er Gulvet belagt med Tæpper, og alle Lamper tændte. Foran Alteret staar de første Præster, og tilhøjre har Sultanen sin bestemte Plads. Haremmets Damer sidder i deres Loger, halvt skjulte bag Jerngitre, medens hele Gulvet er overfyldt af Dervischer og Præster af alle Grader i hvide Turbaner og brune eller grønne Kapper. Bag Alteret knæler Folket i hellig Andagt, og kun af og til hører man Ordet »Allah« udtalt med dyb Ærefrygt. Gudstjenesten bestaar i Sang og Bønner, hvorefter den ældste Præst holder en kort Tale.

Medens Gudstjenesten varer, sætter Tropperne udenfor deres Geværer til Side og forfrisker sig med

rent Kildevand. Dette bæres om i Læderflasker og skænkes ud paa Bliktallerkener.

En Læge gaar om med Lugteflasker og Medikamenter, ifald nogle af Soldaterne skulde være syge.

I Diplomaternes Kreds bydes The og Kaffe samt Cigaretter fra Sultanens private Fabrik. De er smykkede med den gyldne Halvmaane og præsenteres paa Sølvbakker.

En russisk Diplomat hvisker til en fransk Kollega:

»Der tales om, at Sultanen lider af Rygmarvstæring.«

Franskmanden svarer:

»Nej, det er vist ikke Tilfældet! Førrige Fredag havde jeg Lejlighed til at se Hans Majestæt nær ved. Han ser træt og anstrængt ud; men han sidder jo ogsaa oppe og arbejder den halve Nat. Hans Holdning og Væsen røber lidt Nervøsitet Men ellers gør han Indtryk af at være fuldkommen rask. Hans Ansigt er meget intelligent.«

»Det skal være Sultanen en sand Pinsel at maatte vise sig offentlig hver Fredag,« ytrede en anden Diplomat. »Før i Tiden besøgte han ofte de forskellige Ministerier, især Krigsministeriet; men dette er aldeles ophørt. Før kørte han altid til Stambul den femtende Ramadhan for at kysse Profetens Kappe, der opbevares i det gamle Serail, og den syvogtyvende overværede han Gudstjenesten i Sultan Achmets store Moské. Men i de sidste fire Aar har han kun været i Hamidje Moskéen.

»Man vil vide, at Sultanen tidt spadserer om i Stambul forklædt som Evropæer,« ytrede en tysk Diplomat til en engelsk.

»Det tror jeg ikke er muligt,« mente Engelskmanden. »Dertil frygter han for meget for Snigmordere.«

Samtalerne afbrydes af et nyt Trompetsignal, som forkynder, at Gudstjenesten er til Ende, og dermed er ogsaa den officielle Ceremoni forbi.

Storherren kommer ud af Moskéen og bestiger nu en af de prægtige, arabiske Heste af reneste Blod, som er ført hertil fra de kejserlige Stalde. Efter ham følger i forvirret Blanding Hoffolk, Officerer, Embedsmænd og Livvagt. Haremmets Damer stiger ind i deres Vogne, som hurtig forspændes, og Lord Garwick skynder sig ned paa Gaden i Haab om at faa et Glimt af Alma at se.

Hestene gaar Skridt for Skridt op ad Gaden, medens en Mængde Tiggere vover Liv og Lemmer mellem Vognhjulene for at gribe de Mønter, som Damerne kaster ud til dem.

Edward holder sig saa nær ved Vognrækken, som det er muligt, og under de hvide Slør skimter han mørke Øjne og røde Læber. Og se, pludselig trækker en Sløret til Side — og viser ham et blegt, forskræmt Ansigt med et Udtryk som en anskudt Dues.

Han kender det straks igen. Men idet han uvilkaarlig gør et Skridt hen imod Vognen, giver en Gilding ham et kraftigt Albuestød i Brystet, og han tumler bagover.

Da Edward er kommen sig af sin Bestyrtelse, er Vognen borte, og han trænges og skubbes fra alle Sider. Her hersker den største Forvirring. Tyrkere med Kvinder i Slør af alle Farver og Udlændinge af alle Natione anstrænger sig for at komme frem, ler og taler i alle Tungemaal. Byen og Havet, Yildiz, Stambul og Bosporus kappes om at straale med Tusinder og atter Tusinder af farvede Lamper og Lys, og over det hele hvælver den dybblaa Himmel sig med Myriader af blinkende Stjerner.

Denne Aften var der til en Undtagelse igen Teaterforestilling eller Koncert i Yildiz. Efter at Beboerne var komne tilbage fra Moskéen, gik hver til sit, og Portene lukkedes.

Alma havde tilbragt de sidste Dage i stærk Spænding; hun havde ventet, at noget vilde ske. Og denne Forventning var end mere bleven bestyrket ved hendes Møde i Bazaren med den engelske Lord. Hun indbildte sig, at han maatte være kommen til Tyrkiet for hendes Skyld, og midt i al hendes Ulykke gjorde det hende godt at tænke paa, at denne Mand fulgte efter fra det ene Land til det andet for at befri hende.

Hvorfor sprænger han dog ikke Murene og trænger herind?

Ak, nej, nej! — sagde hun atter. Jeg ved jo, at det er en Umulighed!

Nu var den Nat kommen, som hun havde frygtet saa meget, og hun havde en Anelse om, at noget vilde ske, endskønt Sultanen hverken havde talt med hende eller set hende i flere Dage.

Hun sad nu stille paa sin Divan og tænkte:

Findes der da ingen Retfærdighed paa Jorden, siden ingen kommer og udfrir mig? Hvad har jeg forbrudt, at jeg skal lide alt dette?

Da bankede det paa den yderste Dør, og den østrigske Baronesse traadte ind smilende og sagde med en hemmelighedsfuld Mine:

»Det store Øjeblik er kommet!«

»Hvad mener Baronessen?« spurgte Alma, idet hun stirrede paa hende, bleg og ængstelig.

»Ghagi Aga staar udenfor med tre af sin Herres

Kammertjenere.«

Alma anede, hvad det betød, og endskønt hun ikke troede paa den gamle Nubierindes Troldkunster, greb hun dog alligevel uvilkaarlig den lille Æske, som Zuleika havde ladet hente, og fremtog et Halsbaand af brune Ambraperler.

»De tænker da vel ikke paa at anbringe denne simple Stads udenpaa Deres elegante Silkedragt?« spurgte Iraka forbavset.

»Jo!« svarede Alma og hængte Baandet om Halsen.

Nu bankede det atter en Gang paa Døren, og Iraka raabte: »Bujurum!« (*Kom ind*)

Storgildingen traadte ind i Værelset. Han hviskede noget til Wienerinden, hvorefter denne vendte sig til Alma og sagde:

»Storherren venter Dem. De maa gaal!«

»Nej!« svarede Alma bestemt. »Jeg gaar ikke!«

Da nærmede Kislaragassien sig med sine tre Tjenere. Han gav dem Ordre til at gribe den unge Pige og en trak hendes Hænder om paa Ryggen og holdt dem fast der, medens en anden tog hende om Halsen, saa at hendes Hoved blev siddende som i en Skruestikke, Idet han gjorde dette, blev hans Fingre indviklet i Halskæden, som brast, og Ambraperlerne rullede henad Gulvet.

Da Alma ikke kunde slaa fra sig, stak Storgildingen et gult Silketørklæde, som han holdt, hen under hendes Næse. Hun indaandede en skarp Lugt, og efter nogle faa Minutters Forløb følte hun en ejendommelig Tunghed i alle sine Lemmer. Tjenerne slap hendes Hoved og Arme; men hun var som lammet og kunde ingen Modstand gøre.

Da førte de Alma bort.

Hendes Øjne stod aabne; men hun saa kun gennem en Taage, hvorledes Slavinder og Damer kiggede ud gennem Dørene, og deres Stemmer lød for hendes Øren som en fjern Hvisken.

»Testur!« (*Af Vejen.*) raabte Ghani Aga, idet han gik foran gennem Gangen, ned ad den røde Marmortrappe med Porfyrsøjlerne og over i den næste Gang, som ved en Dør stod i Forbindelse med Sultanens Værelser.

———— » : o : « ————

XVIII.

Den næste Morgen førte Storgildingene Alma over paa den Side af Haremmet, hvor Favoritinderne boede.

Her blev der anvist hende en større Lejlighed, som var udstyret med kongelig Pragt, og hvori en Skare af nye Tjenere og Tjenerinder var forsamlet for at modtage hende. Iraka sagde hende Farvel efter at have forestillet hende for den Dame, som var Skatmester for Ikballerne. Desuden var der en tyrkisk Selskabsdame, en Intendantinde, en Sekretær, en Sejlbevarerinde, to Paaklædersker, Vaskekoner, Scherbetdirektrice, Kaffedirektrice og Garderobeforvalterske. Ved Døren sad to Gildingene, ligesaa tavse, ubevægelige og hæslige som dem, hun havde haft i sin første Lejlighed.

Den nye Favoritinde saa imidlertid ikke saa lykkelig ud, som man havde ventet; hun nikkede blot til dem alle med en aandsfraværende Mine og gav dem Tegn til at gaa.

Da hun var ene, kom der et Bud fra Storherren, som sendte hende et Etui, indeholdende en Halskæde af Perler og Diamanter. Alma pegede hen paa et Bord, hvor Tjeneren satte det fra sig med en dyb Bøjning; men hun skænkede ikke denne kostbare Gave et eneste Blik.

Trækket om hendes Mund var blevet haardt og trodsigt, og Udtrykket i hendes Øjne mørkt og truende. Naar hun tænkte paa Abdul Hamids blege, flegmatiske Ansigt og hans magre, iskolde Hænder, da følte hun, at hun ligesom den jødiske Heltinde Judith med koldt Blod og fast Haand vilde kunne stikke Sværdet i Hedningekongens Hjerte. Thi det var ikke alene hende selv, som var bleven nedværdiget; men det forekom hende, som om den Medfart, hun havde lidt, var en Krænkelse imod hele hendes Køn. Og den Uret, hun her paany havde været Offer for, tændte et flammende Had til hele det mandlige Køn, der benytter Kvindens Værgeløshed til forbryderiske Overfald — Had til hele dette Samfund, der ser paa denne Uret eller er vidende derom uden at løfte Haanden til Forsvar, dette Samfund, hvis Love gives af Mænd.

Saaledes sad hun længe og grublede med Hænderne foldede i Skødet og stift, stirrende Blik. Hun følte Væmmelse ved al den Rigdom, der omgav hende, hun vilde med roligt Sind kunne stikke Ild paa det hele og selv omkomme mellem Flammerne.

I Dag blev Frokosten bragt op i hendes egen Lejlighed, og næppe var hun færdig med Maaltidet førend alle de andre Favoritinder begyndte at strømme ind. De kom for at lykønske hende i

Anledning af hendes nye Stilling og højere Rang. Da flere af dem kun talte orientalske Sprog, maatte de nøjes med at hilse og overrække hende smaa Æsker med Sukker godt.

Lejligheden var allerede fuld af Gæster, da Madame Galé lod sig melde. Alma gik hende i Møde og rakte hende Haanden:

»Det er elskværdigt af Dem at ville besøge mig!« sagde hun. »De maa være hos mig hele Formiddagen!« Og medens Tjenerne bød The om til de andre, trak Værtinden Doktorens Kone med sig ind i et andet Værelse og sagde:

»Hvorfor kom De ikke før? Nu er det for sent!«

»Nej, tab ikke Modet!« trøstede Madame Galé.

»Her bringer jeg Dem et Brev fra Lorden.« Og hun trak Edwards Brev op af Lommen og rakte hende det.

Alma greb det med Begærlighed og aabnede det, og Madame Galé saa, hvorledes Udtrykket i hendes Ansigt skiftede flere Gange under Læsningen. Da hun var færdig, sagde hun:

»Lord Garwick foreslaar mig at tage en Køretur og at søge Tilflugt hos den danske Gesandt. Men hvad skal jeg gøre med mine Tjenere? De forlader mig jo aldrig et Øjeblik. Med deres eget Liv indestaar de for min Person.«

»Ja, se det er netop Vanskeligheden!« mente ogsaa Madame Galé. »Om De raadførte Dem med den svenske Dame?«

Næppe havde hun udtalt disse Ord, før Zuleika stod bag dem. Hun rakte Alma Haanden og lod sig derefter forestille for Lægens Hustru.

»Lord Garwick skriver til mig, at jeg bør køre ned til den danske Legation,« fortalte nu Alma hende. »Men hvorledes skal jeg komme derned uden mine Tjenere? De maa hjælpe mig at finde en Udvej! Jeg vil ikke tilbringe en Dag længere under dette Tag. Frihed eller Døden!«

Ja,« svarede Zuleika, »jeg har allerede lagt en Plan: De lader, som om De vil foretage en Spadseretur, og naar De er ledsaget af Deres Vagt, vil der ikke blive lagt Dem Hindringer i Vejen. Naar jeg fra mine Vinduer har set Dem forlade Haremmet, giver jeg Ordre til at spænde for og køre efter Dem, Vi mødes tilfældigvis udenfor Hamidje Moskeen, og saa lader jeg Kusken holde og opfordrer Dem til at stige ind i min Vogn.«

»Men Tjenerne?« spurgte Alma. »Hvad skal jeg gøre med dem?«

»I dette Land kan alle bestikkes,« mente Zuleika. »Hvis De vil ofre nogle af Deres Smykker, f. Eks. det Armbaand, som jeg saa derinde paa Bordet, da

formoder jeg, at disse stakkels Slaver vil lukke Øjnene og lade Dem gaa. Dette Smykke maa vistnok have en kolossal Værdi. Hvis Deres tre Tjenere sælger det, vil de kunne leve af de Penge, de faar derfor, hele Resten af deres Liv.«

»Men jeg kan jo ikke tale med dem.«

»Jeg skal ordne Sagen,« trøstede Zuleika. »Min Hushovmester Béschir er mig trofast hengiven. Jeg har nemlig en Gang reddet hans Liv. Paa Grund af en ringe Forseelse var han dømt til at druknes; men da jeg havde haft ham i min Tjeneste i mange Aar, og han altid havde været mig tro, gik jeg i Forbøn for ham hos hans Herre. Efter dette har Béschir forsikret mig, at han skulde være rede til at gaa gennem Ilden for mig, naarsomhelst jeg befaler det. Jeg skal nu overlade det til ham at forhandle med Deres Tjenere. Det maa helst ske snart; thi disse Gildinger følger altid Øjeblikkets Indskydelser. Klokken 2, formoder jeg, at alle Deres Gæster er borte; thi paa den Tid plejer jo alle at gaa ud for at trække frisk Luft. Jeg skal da sende Dem en lille Billet for at melde, om Planen kan udføres. Husk endelig paa at tage Smykket med Dem!«

Zuleika forsvandt straks, medens Madame Galé blev siddende og talte med flere af de andre Favoritinder, der spurgte hende om de sidste evropæiske Moder.

Klokken henad to var alle Damerne borte med Undtagelse af Madame Galé. Idet hun stod op for at gaa, traadte en Tjener ind med en lille, rosenrød Billet til Alma.

Hun aabnede den og læste følgende Linjer, som var skrevne paa Svensk:

»Hvis De nu er ene, saa klæd Dem hurtig paa og lad Deres Tjenere forstaa, at De ønsker at gaa ud! De maa gaa til højre ned ad den samme Gade, hvor vi kørte i Gaar Aftes. Bliv staaende udenfor Moskéen! Jeg kommer straks efter. Béschir har allerede talt med Deres Vagt og alt er ordnet. Glem endelig ikke at tage Smykket med Dem!«

Da Alma havde fortalt Madame Galé Billettens Indhold, sagde denne:

»Saa skynder jeg mig i Forvejen og melder Gesandten Deres Ankomst. Min Mand tillader mig gerne at være Dem behjælpelig, naar det bare sker i al Hemmelighed.«

Og dermed skyndte hun sig af Sted.

Da Alma endelig stod ene, var hun saa urolig, at hun fik den stærkeste Hjertebanken. Men hun spildte ikke et Øjeblik; thi hun higede som en fangen Fugl efter at slippe ud af Buret. Hun ringede paa

Slavinderne og sagde paa Tyrkisk, hvoraf hun nu havde lært nogle Sætninger:

»Bring mig Féredje og Yachmaq! Jeg vil spadsere. Vagten skal ledsage mig!«

Ti Minutter senere skred hun tæt tilsløret og indhyllet i en fodsid, gul Silkekaabe ned ad Trappen, ledsaget af tre sorte Tjenere. Porten aabnedes uden Indsigelse, og hun befandt sig snart paa Vejen, der fører ned fra Stjernepaladset. Af Frygt for at henlede Opmærksomheden paa sig, gik hun med langsomme Skridt, saaledes som Kvinderne plejer i Orienten. Men hun rystede fra Isse til Fodsaal og tænkte:

»Blot der nu ikke kommer noget i Vejen for Zuleika!«

Imidlertid gik alt paa den naturligste Maade af Verden. Udenfor Hamidje Moskéen blev hun, som aftalt staaende for at beundre de rige Arabesker, som smykkede Hovedporten. Nogle Præster kom ud, men gik hende forbi uden at hilse.

Det varede ikke længe, inden Alma saa en Hofekvipage komme rullende oppe fra Yildiz og nærme sig Pladsen, hvor hun stod. Den fulgtes af tre ridende Tjenere, bevæbnede med lange Svøber, Courbacher. Udfor Moskéen holdt den stille, og Damen, som sad indeni, bøjede sig frem og vinkede ad Alma, Denne skyndte sig hen til Vognen og steg ind.

»Har De Smykket med Dem?« hviskede Zuleika hurtig.

»Ja, her er det,« svarede Alma og rakte hende det store, brune Futteral, som hun havde skjult under sin Kaabe.

Hushovmesteren Béschir, som havde siddet ved Siden af Kusken, var sprunget ned for at hjælpe den unge Dame ind i Vognen, og til ham overleverede nu Zuleika Smykket. Han gav det videre til Almas Tjenere, og næppe havde disse faaet det i Hænde, førend de begyndte at løbe af alle Kræfter ned ad Vejen og hen imod Forstaden Galata, hvor de forsvandt.

Imidlertid steg Béschir atter op paa Kuskesædet, og Vognen kørte videre.

Alma kunde næppe tale. Hun sad med Zuleikas Haand i sin og trykkede den som i Krampe.

»Fat Dem,« sagde Zuleika. »Deres Tjenere kommer aldrig tilbage til Stambul. De gaar straks om Bord paa et Skib og sejler bort til et andet Land. Ingen ved, at vi mødes her, og selv om det bliver bekendt, skal jeg nok klare den Sag.«

Det forekom Alma en Evighed, inden de naaede Pera, hvor Vognen holdt foran et Hus i Hovedgaden.

Béschir sprang ned, slog Døren op og lod de to Damer gaa ind i Huset, hvis Port lukkedes efter dem. Imidlertid blev Hushovmesteren staaende ved Siden af Køretøjet og ventede med Armene over Kors og et Udtryk af olympisk Ro i sit sorte, vansirede Ansigt.

En dansk Tjener i Livre aabnede Entrédøren og førte de to Damer ind i en Salon, hvor Grev v. Vlügel traadte dem i Møde.

»Mit Navn er Frøken Bang,« sagde Alma. »Jeg har i Dag faaet et Brev fra Lord Garwick, som skrev til mig, at jeg kunde komme herved og faa Hjælp.«

»Ja,« svarede Greven, idet han bød Damerne tage Plads i en Sofa, »det skal være mig en Glæde at staa Dem bi! Madame Galé har nylig været her, og vi har telefoneret til Lorden. Jeg formoder, at han snart maa komme.«

Ministeren viste sig meget elskværdig og begyndte at tale om Danmark; men han gjorde hende intet Spørgsmaal om hendes Oplevelser i Haremet. Samtalen afbrødes snart af Lord Garwick, som vekslede Haandtryk med begge Damerne og derefter tog Plads lige overfor dem. Men hans Sindsbevægelse synes at være lige saa stor som Almas, Han kunde næsten ikke faa sine Øjne fra hende.

»Jeg tror nok, det vilde være bedst, om Frøkenen kom ud af Byen snarest muligt,« mente Gesandten. »Lorden er villig til at ledsage Dem; thi at rejse alene gaar ikke an under disse Omstændigheder.«

»Jeg ønsker intet hellere end at komme bort!« svarede hun. »Det er altfor venligt af Mylord at ville følge mig.«

»Det er kun min Pligt,« svarede han. »Men jeg tillader mig at foreslaa, at De forklæder Dem, for at det tyrkiske Politi ikke skal opsnappe Dem paa Vejen. Jeg har været inde hos en Skræder og bestilt en Dragt til en ung Herre, som skulde være noget mindre og spinklere end jeg. Den er nylig bleven bragt hertil, hvis De vil benytte den.«

»Ja, naar det er nødvendigt, gør jeg det naturligvis,« svarede Alma.

»Jeg finder, det er en udmærket Idé,« udbrød Zuleika. »Men saa maa De ogsaa lade Deres Haar klippe, og det skal jeg med Glæde udføre.«

Gesandten førte Damerne ind i et Værelse, hvor Zuleika klippede Almas Haar og dernæst hjalp hende med at skifte Klæder.

Da Madame Galé kom og fik Alma at se forklædt som Herre, brast hun uvilkaarlig i Latter.

»De er saa smuk, at De kunde blive farlig for alle Kvindehjerter!« udbrød hun.

Madame Galé havde bragt en lille Kuffert med,

hvori der laa en Kjole, Kaabe og flere Sager, som Alma vilde behøve, naar hun kom ud af det tyrkiske Rige og paany skulde optræde som Kvinde.

Alma takkede, dybt rørt over al denne Godhed, og de to Damer kyssede hende derefter og tog Afsked med hende og Lorden. Grev v. Vlügel lod nu spænde for sin Vogn og fulgte selv Flygtningen til Banegaarden. De kom netop i det Øjeblik, da Toget skulde gaa til Wien, og Gesandten blev staaende paa Perronen, indtil han havde set Alma og Lord Garwick køre bort i en første Klasses Kupé.

Zuleika var imidlertid kørt hjem til Yildiz; men i hendes Glæde over at have hjulpet en ulykkelig, blandede sig en hemmelig Tilfredshed med at være bleven en Rivalinde kvit.

Først da Køkkensvendene om Eftermiddagen kom bærende paa Favoritindernes Mad, blev Almas Fraværelse bemærket. Men da hendes Hustjenere jo vidste, at hun var ledsaget af Vagten, faldt det dem ikke ind at blive ængstelige. De antog, at hun paa Hjemturen havde besøgt en eller anden af Haremets Damer, som havde holdt hende tilbage, og hos hjem hun nu spiste.

Men da det blev Aften, og de elektriske Lamper tændtes, begyndte de to Gildinger at spørge hinanden, om deres Herskerinde ikke snart vilde vise sig. Hendes Selskabsdame begav sig op i Teatersalen for at se, om hun muligvis skulde være der, men nej! Da gik denne Dame til Storgildingen og betroede ham Sagen. Han blev naturligvis ligesaa forbavset og forfærdet som hele Tjenerskabet og lod straks sende Bud rundt til alle Haremets Beboere for at spørge efter Alma Ikbal. Men ingen havde set hende, og i de følgende Timer var hendes Forsvinden Genstand for megen Omtale i hele Haremet.

Da Béschir havde indbildt Zuleikas andre Tjenere, at det vilde koste dem alle Livet, ifald de røbede, at Alma havde kørt i Zuleikas Vogn, og at de var vendte tilbage til Stjernepaladset uden at bekymre sig om, hvor hun var bleven af, tav de klogelig.

Abdul Hamid havde heldigvis tilbragt Aftenen i sit mandlige Teater, og efter Forestillingen havde han siddet den halve Nat og gennemlæst Beretningen fra Rigets østlige Provinser. Nu gik han til Ro i et af sine Slotte uden at spørge efter nogen.

Abdul Hamid stod som sædvanlig op Kl. 6 og gik ud i den engelske Park. Her gik han om Bord i en af de elektriske Baade og sejlede over til en Ø, hvor han saa de vilde Dyr blive fodrede. Efter nogle Timers Forløb vendte han tilbage til sine private Værelser i det hvide Slot, hvis Front vendte ud til den anden

Gaardsplads. I Spisestuen stod Frokostbordet dækket, og Mundskænken Osman Bey lagde for paa sin Herres Tallerken, efter at han først selv havde smagt paa hver Ret.

Efter Maaltidet begav Storherren sig ind i sit Bibliotek, hvori der findes Tusinder Manuskripter og Bøger paa arabisk og tyrkisk samt en righoldig Samling Oversættelser af evropæisk Litteratur, hvoraf en Mængde var illustrerede og indbundne i Pragtbind. Idet Storherren traadte ind, bøjede de to Bibliotekarer og de tredive Assistenten sig saa dybt, at Hænderne berørte Gulvet. Han lod sig forelægge Dagens Avis, som var trykt paa Tyrkisk og indeholdt Uddrag af hele Verdenspressen. Her opholdt han sig et Par Timer og gik derefter til sit Sovekammer i den tredje Gaard, hvor han sov uforstyrret en Time.

Efter denne korte Hvile stod han op og trak sig tilbage til sit Arbejdsværelse, hvis tarvelige Udstyr stod i paafaldende Modsætning til den Pragt, som ellers mødte Øjet i alle de andre storherrelige Slotte.

Her raadslog han med nogle af Ministrene og havde en lang Samtale med sin Yndling Arabi Izzet, som hurtig kuldkastede alt, hvad Ministrene troede at have udvirket. Izzet overrakte derefter sin Herre alle de Dokumenter og Breve, som denne behøvede at gennemlæse eller undertegne. Disse Papirer havde dog først ligget i en Pose, som var fyldt med Desinfektionsstoffer, for at de ikke skulde smitte eller forgifte den Haand, der berørte dem.

Efter at den almægtige Vicesultan var gaet, arbejdede Abdul Hamid ene ved sit Skrivebord, indtil Mørket faldt paa. Da gik han ind i et af de Værelser, der stødte op til Haremet, drak en Kop Kaffe og røg en Cigaret fra de kejserlige Fabrikker og gav derefter sin øverste Husgilding Ordre til at hente den nye Favoritinde.

Han udeblev længe, og Kejsernes Kejser begyndte tilsidst at blive utaalmodig. Hvad mon dette skulde betyde? Endelig kom Tjeneren tilbage og fremstammede en Melding om, at den omtalte Dame havde været forsvunden lige siden igaar Formiddag.

»Forsvunden?« spurgte Abdul Hamid, som ikke vilde tro sine egne Øren. »Lad Kislaragassien komme herind!«

Et Minut efter stod Storgilding foran ham og bøjede sig dybt, idet han lod den højre Haand berøre Gulvtæppet, hvorefter han rettede sig op og lagde Haanden paa Mund og Pande.

»Ghani Aga,« spurgte Storherren, »hvor er den nye Favoritinde?«

»Den ydmyge Slave, som kysser Støvet under sin

Herres Fødder, ved intet,« svarede Storgildingens med et forfærdet Udbrud. »Alma Ikbai gik ud med sine tre Vogtere, men ingen af dem er kommen tilbage.«

Nu veg Abdul Hamids sædvanlige Ro Pladsen for heftig Vrede. Som en Vulkan bruste han op:

»Hvis I ikke skaffer hende tilbage, skal hver eneste Gilding i mit Hus hænges eller kastes til Føde for Løverne!«

Haremets Chef vendte tilbage til sit Rige, hvor Bestyrelsen og Forvirringen var endnu større end igaar. Det blev forkyndt, at alle Gildingene skulde aflives, ifald man ikke fik Flygtningen fat igen.

En Time senere traadte det sorte Uhyre atter ind til sin Herre og meldte: »En af de arabiske Gildingar har betroet mig, at da hans Herskerinde igaar Formiddags kørte ned til Pera, mødte de paa Vejen den forsvundne Ikbai. Hun steg ind i Vognen, medens hendes tre Tjenere løb deres Vej. Damerne kørte til et frankisk Hus, hvor den ene blev tilbage, medens den anden vendte tilbage til Yildiz.«

»Hvem var det, som kom tilbage?« spurgte Abdul Hamid.

»Det var den blaaøjede Zuleika Ikbai.«

»Zuleika? Umuligt!« udbød Storherren. »Gaa! Lad mig ene!« Og Storgildingens trak sig baglæns ud gennem Døren.

»Hvad kan Zuleika have med dette at gøre?« tænkte Abdul Hamid. Og for at faa denne Gaade løst, sendte han en Tjener op for at melde, at han vilde besøge hende. Tjeneren kom tilbage og meldte, at hans Tjenerinde ventede ham.

Da Abdul Hamid traadte ind til sin svenske Favoritinde, havde hun sendt sine tyrkiske Selskabsdamer bort og modtog ham i Enrum.

»Vi maa tales ved om en vigtig Sag,« begyndte han, idet han tog Plads paa Divanen ved hendes Side. »Der meldes mig, at De skal være set i Selskab med den flygtede Ikbai, og at De skal have ledsaget hende til et frankisk Hus i Pera.«

»Det er Sandhed!« svarede Zuleika uden at blinke. »Jeg vilde frelse baade hendes Liv og et, som er mig endnu dyrebarere.«

Da Abdul Hamid hørte dette, blev Udtrykket i hans ellers ubevægelige Ansigt pludselig uroligt, og han stirrede paa hende med et spejdende Blik.

Hun fortsatte i samme Tone: »Jeg vilde helst have skaanet min Herre for at høre dette; thi hans Sind er allerede formørket af altfor mange Bekymringer.«

»Jeg befaler Dem at tale,« sagde han strengt.

»Vel, saa hør! Denne unge Pige havde fattet et glødende Had til min Herre. Hun betroede mig, at

hun var fast bestemt paa at ville dræbe ham.«

Abdul Hamid sprang op som stukken af en Slange. Zuleika vedblev:

»Da Alma Ikbal forleden Aften skulde føres til Efendimus, fæstede hun en Snor med Ambraperler om Halsen. En af Tjenerne kom til at rive den over, saa at Perlerne faldt paa Gulvet.. . .«

»Videre!«

»Da hun var gaaet, gav en af hendes Slavinder, der hed Fatimé, sig til at samle Perlerne op, og under dette Arbejde lugtede hun flere Gange til dem. I Løbet af Natten fik hun heftige Smerter, og i Morges er hun død. Lægen, som blev tilkaldt, erklærede, at hun havde indaandet en dræbende Gift. Dette var altsaa tiltænkt min høje Herre. Et Favntag skulde have kostet ham Livet.«

»Altid Forræderi!« udbrød Osmannernes mægtige Kejser. »Snigmordere paa alle Kanter....! Ingen Mand paa Jorden kan have en sørgeligere Tilværelse end jeg....«

»Det gælder om at holde fast ved dem, hvis Kærlighed og Troskab er prøvet,« svarede hun.

Han saa ned for sig og blev siddende tavs i flere Minutter. »Zuleika,« sagde han saa, »jeg ved, at De har elsket mig for min egen Skyld. Men denne danske Odalik skal indhentes og bringes tilbage. Hun skal puttes i en Lædersæk og druknes.«

»For at hun ikke skulde skaffe sig medskyldige indenfor Haremets Mure, hjalp jeg hende bort,« fortalte Zuleika. »Nu er hun vistnok langt over Grænsen, hvilket er alt, hvad hun attraaede.«

»Ja, det var muligvis det klogeste, at hun kom bort,« indrømmede han mere fattet.

»Hun er nu paa Vej til sit eget Land, og fra hendes Side vil Efendimus aldrig have noget mere at befrygte.«

Disse Ord beroligede den nervøse Monark, hvis hurtigt opblussende Lidenskab for Alma pludselig var bleven opløst af den Harme, som han følte ved Tanken om hendes lumske Forsæt.

Og fra nu af blev Zuleika atter nogen Tid benaadet med sin Herres særlige Gunst.

———— » : o : « ————

XIX.

Alle Pladser i Kupéen var optagne, og Edward hviskede til Alma:

»Lad os ikke tale! Her er Spioner overalt!«

Hun nikkede til Tegn paa, at hun forstod ham. Men hendes Hjerter bankede hurtigere af Angst for, at de skulde blive paagrebne, og han syntes at gætte det af Udtrykket i hendes Ansigt; thi han bøjede sig endnu en Gang hen til hende og hviskede:

»Vær kun rolig! Stol paa mig! Jeg har to seks-løbede Revolvere i Lommen. For SikkerhedsSkyld overlader jeg Dem den ene. Og han rakte hende en lille, tung Revolver, som hun gemte i sin Rejsetaske.

Toget fo'r brusende forbi alle de mindre Stationer uden at standse, og han spurgte:

»Skal vi gaa ud?«

Langs med Kupéerne løb der nemlig en smal Gang med Vinduer. Hun rejste sig og fulgte ham ud, og da de stod ene i Gangen, rakte hun ham Haanden og stammede: »Tak, Tak, Mylord! Hvor De er god!«

Han beholdt hendes Haand et Øjeblik i sin, idet han svarede: »Jeg har kun gjort, hvad enhver hæderlig Mand vilde gøre, naar han mødte en Dame, som var udsat for Vold og Uret.«

Hun sukkede dybt og sagde: »Det er saa længe siden, jeg har mødt nogen hæderlig Mand.«

Derefter spurgte hun:

»Hvor langt vil Mylord følge mig?«

»Jeg agter ikke at forlade Dem, førend jeg har overgivet Dem i Deres Forældres Hænder,« svarede han uden Betænkning.

»Er det ikke for meget?« spurgte hun. »Jeg kunde jo telegrafere efter Fader.«

»Nej, vi rejser hurtigere!« mente han. »Og hvis De tillader, at jeg følger Dem? . . .«

»Ja, hjærtelig Tak!« svarede hun.

De blev staaende længe i Gangen og talte sammen.

»Ad denne Vej rejste jeg til Konstantinopel,« sagde han, »og en fransk Videnskabsmand, som jeg gjorde Bekendtskab med paa Rejsen, fortalte mig om alle de Steder, vi kom forbi. Saa nu kan jeg give Dem de samme Oplysninger.«

Først henimod Aften standsede endelig Toget ved en større Banegaard, hvor der paa selve Perronen var opstillet et langt Bord fyldt med dampende Madfade. Passagererne styrtede ud af Vognene og kastede sig med glubende Appetit over de forskellige Retter.

Edward førte Alma hen til Bordet, hvor han tog en Tallerken og forsynede hende, inden han selv begyndte at spise.

»Vi er endnu i den muhammedanske Verden, hvor Nydelsen af Vin betragtes som en Synd,« sagde han, »derfor maa vi nøjes med en Kop Kaffe.«

Efter Maaltidet spadserede de endnu et Kvarters Tid op og ned ad Perronen.

»I Morgen tidlig er vi over Grænsen,« sagde han, »og saa er De frelst.«

»Og De er min Befrier!«

»Det vil jeg senere være lykkelig ved at tænke tilbage paa,« svarede han smilende, men uden at se paa hende. Det forekom dem begge, som om de havde kendt hinanden i mange Aar; thi i de sidste Maaneder havde hans Tanker uden Ophør syslet med hende, og hendes med ham.

Da de paany sad i Kupéen, traadte Konduktøren ind og spurgte: »Ønsker De Sovevogn?«

»Lad os endelig blive siddende her,« bad Alma ivrig. »Jeg tør ikke være ene et eneste Øjeblik.«

»Nej,« svarede Edward til Konduktøren. »Vi bliver her.«

Og dermed blev de hele Natten siddende paa samme Plads lige overfor en gammel Tyrk med langt hvidt Skæg og grøn Turban samt to unge Albanesere i blaa Klæder og hvide Huer.

Trods den gamles Snorken og Albanesernes ustandselige Snakken lykkedes det dog baade Alma og hendes Beskytter at faa nogle Timers Søvn. De vaagnede ved at Konduktøren stak Hovedet ind og bad om at faa Billetterne at se.

Straks efter holdt Toget ved en Station.

»Her er Grænsen,« sagde Edward. »Her skal Tøjet efterses.«

Alle Passagererne maatte ud for at lade deres Kufferter gennemrode af Toldopsynet, og medens dette stod paa, gik en Mængde Kaffesælgere om og falbød de rejsende varm Kaffe af vældige Blikspande. Her saas den mest brogede Forsamling af Tyrkere, Grækere, Armeniere, Russere og Vestevropæere, hvis Ansigtstyper var ligesaa forskellige som Klædernes Snit og Farve.

Efter at have drukket Kaffe spadserede Edward og Alma nogen Tid frem og tilbage for at nyde den friske Morgenluft.

»Er vi nu virkelig ude af det tyrkiske Rige?« spurgte hun med en Lettelse, som om en Byrde var falden fra hendes Skuldre.

»Ja, her er Grænsen,« sagde han. »Nu er De udenfor al Fare. Jeg formoder, at den svenske Dame i Yildiz maa have ledet Politiet paa Vildspor angaaende Deres Rejse.«

»Ja, hun er meget klog,« sagde Alma »Og desuden

holder hun virkelig af Abdul Hamid, saa derfor vilde hun vel ogsaa helst have mig bort.«

»Ah, saa hun var skinsyg?« udbrod Lord Garwick leende. »Ja, da forbavser det mig ikke, at hun var saa ivrig til at hjælpe Dem.«

Nu steg Solen op, stor og ildrød, imod den blege Himmel, som snart farvedes med de fineste Nuancer af gult, blaat og rosenrødt.

»Hvor det er skønt!« sagde Edward, idet han standsede for at beundre Solopgangen.

Hun saa paa ham fra Siden og tænkte:

»Hvor er han dog fin og god! Hvilken Forskel paa ham og alle de andre!«

Og det var, som om den opgaaende Sol varslede om en aldrig drømt Lykke, der begyndte at dæmre i hendes egen, af saa megen Fortvivlelse forpinte Sjæl. Hvor var det dog dejligt at mærke, at der virkelig fandtes en Mand, som havde Vilje til at beskytte hende, der fra det Øjeblik af, da hun forlod sin Faders Hus, uden Ophør havde været forfulgt og jaget som et Stykke Vildt. Men hvis hans Ord eller Adfærd blot et Øjeblik lod skimte en større Beundring, en vaagnende Følelse af Æmhed, da blev hendes Blik straks sky og hendes Stemme kold; thi da fik hun atter den gamle Fornemmelse af at være et Bytte, der efterstræbtes uden Barmhjertighed. Hvis han bare havde sagt et eneste Ord for meget, da vilde han ogsaa have indgydt hende Mistro, og hun vilde maaske være løbet fra ham paa Vejen. Men dette syntes han selv at have en klar Forstaaelse af. Han betragtede hende som en skibbruden, som han havde reddet fra Undergang, og imod hvem han ikke kunde være opmærksom og omhyggelig nok, samtidig med at hendes Ulykke krævede Respekt. Han bar endnu hendes Fotografi i sin Brystlomme; men dette vovede han ikke at fortælle; thi han var bange for, at han i Ord eller Miner skulde komme til at røbe de Følelser, som i den senere Tid var begyndt at vaagne hos ham. »Hun skal ikke tro, at ogsaa jeg straks vil benytte mig af hendes forladte Stilling,« tænkte han. »Thi dette vilde være ligesaa ufint som æreløst. Først vil jeg følge hende hjem til hendes Forældre, og senere.....« Ja, senere vidste han endnu ikke klart, hvad han vilde gøre; men ogsaa han forstod, at hans Hjerte aldrig mere vilde kunne slippe hende. — De rejste over Bjerge og over frugtbare Sletter, og hvert Øjeblik skiftede Landskaberne Karakter. Altid nye Egne og andre Folkedragter.

»Her mærker man overalt Vestens Kultur i Kamp med Orienten,« ytrede Edward. »Det er det byzantinske Kejserriges Arvinger, som endnu ikke vil

vige trods moderne Dampskibe, Jernbanenet og Telegraf. Her er byzantinske Ruiner og længere borte romerske. Se, her er en lille kristen By, hvori der endnu staar muhamedanske Minareter.«

Toget holdt nogle Minutter ved en lille Station og fortsatte derefter med samme Fart udover store Marker og Enge.

»Disse Veje og Broer er byggede af de romerske Legioner,« fortalte han. »Paa disse Marker stod de store Slag, hvori Europas og den kristne Religions Skæbne blev afgjort. Her laa Hunnerkongen Attila i Lejr med sine vilde Horder, og her mødtes senere Korset og Halvmaanen, da Kong Andreas Hunyadi førte Magyarerne imod Muhameds Stridsmænd.

Han bladede i sin engelske Rejsebog og læste undertiden højt for hende, og det lykkedes ham virkelig at fylde hendes Sind med nye Indtryk, som bragte hende nogle Timers aandelig Hvile og Forfriskelse. Dette var netop hans Hensigt, og hun var ham taknemmelig derfor.

Den følgende Aften gjorde de Holdt i Ungarns Hovedstad, hvor Edward foreslog, at de skulde tage ind i et Hotel for at overnatte. Alma, der var dødtræt efter den sidste Tids voldsomme Sindsrystelser og den lange Jernbanetur, lod ham raade.

Den næste Morgen lagde hun sin mandlige Forklædning af og klædte sig i den sorte Kjole og Kaabe, som Madame Galé havde givet hende med i Kufferten. — Rejsen fortsattes over de endeløse, ungarske Sletter ind i det rige, frugtbare Østrig, og næste Aften naaede de Wien.

»Her foreslaar jeg, at vi ogsaa hviler et Døgn,« sagde Edward, »ellers kommer De vist ikke levende hjem til Danmark.«

»Som De ønsker!« svarede hun, thi hun vidste, at han kun havde hendes Vel for Øje, og derfor følte hun en ubegrænset Tryghed ved at lade sig lede af ham. De tog ind i Hotel Londres og indskrev sig i Rejsebogen som Søkende.

Efter at have drukket Te i den store Spisesal lod de sig anwise hver sit Værelse og skiltes med et Haandtryk. — Alma sov denne Nat roligere, end hun havde gjort i mange Maaneder, og det var allerede langt ud paa Formiddagen, da det bankede paa hendes Dør, og Pigen traadte ind med et Brev.

Alma bestilte Kaffe og Smørrebrød, og medens hun ventede, aabnede hun Brevet.

»Jeg haaber, De har sovet godt i Nat. Hvis De føler Dem udhvilet, saa rejser vi altsaa videre i Aften.

Iltoget gaar Kl. 8.20. Jeg gaar nu ud for at besøge en Landsmand, der er ansat ved det danske Gesandtskab her i Byen; men jeg kommer hjem til Middag Kl. 5½ Vi mødes muligvis ved table d'hote.

E. G.«

Alma drak Kaffe paa Sengen og blev endnu liggende et Par Timer. Hun var saa overvældet ved Udsigten til, at hun nu endelig skulde komme hjem, saa hun næsten ikke kunde tro det. Hvad mon Forældre og Søskende havde tænkt om hende, som aldrig havde skrevet dem til? Hvor urolige maatte de ikke være for hende? Ja, de skulde blot vide, hvor hun havde længtes! Men hvorledes skulde hun forklare dem Grunden til sin lange Tavshed? Thi hun indsaa, at det vilde være hende umuligt at betro dem alt. Hun havde oplevet Ting, som hun ræddedes ved at komme i Hu, Ting som var og for bestandig maatte vedblive at være hendes Hemmelighed. Men hvor hun længtes efter dette stille, hæderlige Hjem, disse gode og kærlige Forældre — og efter at høre sit eget Sprog.

Derefter begyndte hun at tænke paa Lord Garwick. Naar han havde fulgt hende hjem, maatte de jo skilles.... Men skulde de senere mødes igen? Og mon han nogen Sinde vil kunne glemme, hvad jeg har oplevet? Og den Uret, der er begaaet imod mig af hans eget Køn?

Hun vovede ikke at tænke videre over dette, men skyndte sig op af Sengen og klædte sig paa.

Da Pigen kom ind for at gøre Værelset i Stand, spurgte Alma, om der var nogen Læsesal i Hotellet.

»Ja,« svarede Pigen, »nede i Stuen ved Siden af Spisesalen!«

Alma tog Hatten paa og gik derved. Hun fandt straks Læsesalonen, hvor der stod et langt Bord med en Mængde evropæiske Dagblade og illustrerede Revner. Hun tørstede efter Læsning; thi siden sin Afrejse fra Danmark havde hun ikke haft en Avis eller en Bog i Haanden. Hun kiggede lidt i forskellige Blade og tog nogle med sig hen i en Krog, hvor der stod en grøn Plyschsofa bag et rundt Mahognibord. Her satte hun sig og begyndte at læse. Imidlertid gik Damer og Herrer ud og ind, saa paa Aviserne, skrev Breve og talte i Telefonen.

Alma lagde ikke Mærke til en høj, lys Mand med næsten skaldet Hoved, afpillede Træk og blodløse Læber under en lille, sylspids Knebelsbart. Han søgte efter »Daily Telegraf«, og da han havde fundet den,

vilde han gaa ind i det tilstødende Rygeværelse. Men idet han gik forbi Sofaen, studsede han og stirrede et Øjeblik paa den unge Pige, som vedblev at læse uden at løfte Hovedet.

I Stedet for at gaa ind i Rygeværelset, forsvandt han gennem den modsatte Dør og vinkede af Portneren. Da denne kom, sagde han paa engelsk:

»Vil De behage at se ind i Læsesalonen og sige mig, hvem den unge Dame er, som sidder i Sofaen ved Vinduet.«

Portneren skyndte sig ind, kom straks efter tilbage og hentede derefter den store Protokol, hvori de rejsende indskrev deres Navne. Han pegede paa et Navn nederst paa Siden:

»Lord Edward Garwick og Søster, England. Sidste Opholdssted Konstantinopel.«

Den fremmede Herre bøjede sig ned over Bogen for at læse det med egne Øjne og sagde derpaa:

»Hun er ikke Lord Garwicks Søster!«

»Er hun ikke det?« udbrød Portneren forbavset. Men saa tilføjede han: »Naar de opfører sig anstændig, vedkommer jo den Sag ikke os.«

»Er Lorden hjemme?« spurgte den fremmede videre.

»Nej, han er ude! Han gik for flere Timer siden.«

»Naar skal de rejse?«

»Det ved jeg ikke. De har intet sagt.«

Da gik Englænderen ud, kaldte paa en Droske, gav Kusken en Adresse og bad ham at køre hurtigt.

Vognen holdt stille udenfor Politiets Hovedstation, hvor den fremmede anmodede om en Samtale med Chefen for Sædelighedspolitiet. Han gav Betjenten et Visitkort, hvorpaa der stod:

Mr. Edwind Elby, London.

En Timestid senere holdt den samme Droske udenfor »Hotel Londres«, og Mr. Elby steg ud, ledsaget af to civilklædte Politibetjente.

Alma var netop gaaet op paa sit Værelse, da det bankede paa Døren, og Portneren traadte ind, ledsaget af de to Herrer. Den ene henvendte sig til hende med disse Ord:

»De maa følge med os til Politistationen!«

Alma vilde ikke tro sine egne Øren.

»Skal jeg paa Politistationen? Hvad skal jeg der? De maa vistnok tage fejl, min Herre!«

»Naar De kommer derhen, skal De faa Besked!« svarede han kort og barsk. »Vil De behage at klæde Dem paa og komme!«

»Nej!« svarede hun højt og bestemt, idet hun hævede Hovedet og saa ham stift i Øjnene. »Jeg følger Dem ikke; thi jeg har intet forbrudt og har intet med Politiet at gøre. Jeg er bleven mishandlet og forurettet nok og lader mig ikke mere levende føre ind i nogetsomhelst Hus. I er Mænd, og I er alle Forbrydere imod os Kvinder. Lad mig være, eller jeg dræber mig her for jeres Øjne.« Og hun greb sin lille Taske og trak Revolveren op.

Men inden hun havde faaet Tid til at vende Vaabnet imod sit eget Bryst, havde en af Betjentene revet det ud af hendes Haand.

»Hun er jo gal!« sagde han, idet han stak Revolveren til sig.

Og nu tog de hende med Magt og slæbte af Sted med hende, uden at hun havde faaet hverken Hat eller Kaabe paa.

»Hvad ondt, der nu mon venter mig igen?« tænkte hun, idet hun stønnede dybt.

Da de kom ned paa Gaden, hjalp den ene Betjent hende op i Vognen og satte sig ved hendes Side, medens den anden tog Plads paa Bagsædet. Derefter kørte de af Sted gennem flere brede Gader, over en stor Plads og standsede udenfor en høj, monumental Bygning. Her steg de op ad en høj Trappe og traadte ind i en Forhal, som var belagt med Stenmosaik. En af Betjentene aabnede en Dør og sagde:

»Vær saa god, træd indenfor!«

Det var en høj Sal, og mellem de seks Vinduer stod der tre Pulte, overfyldte med store Protokoller og Papirer. Her sad seks Kontorister, ivrigt beskæftigede med at skrive, medens Bænkene langs med Væggene var optagne af Kvinder og Mænd med ynkelige Miner, forskræmte eller sløve Udtryk.

En af de Betjente, der havde ledsaget Alma gik hen til den første Pult og hviskede noget til Kontoristen. Denne vendte sig og saa paa hende, hvorefter han sagde:

»Sid ned, og vent!«

Efter en halv Times Forløb kom en anden Betjent og anmodede hende om at følge med ind i et andet Værelse. Alma stod op og gik ind efter ham. Her sad ogsaa nogle Mænd og skrev, medens en ældre, graaskægget Herre stod midt paa Gulvet. Det var Politichefen.

»Hvad er Deres Navn?« spurgte han, idet han saa paa hende gennem sine Guldbryller.

»Alma Bang,« svarede hun.

»Fødested?«

»Danmark.«

»I Hotelbogen har De indskrevet Dem som Lady

Garwick fra England.«

»Ja,« tilstod hun, »de var fordi jeg rejste ene med den unge Lord, som skal føre mig hjem til mine Forældre. Vi troede, det saa bedre ud i Hotellet, naar vi gav os ud for at være Søskende.«

»Hvor kommer De da nu fra?«

»Konstantinopel.«

»Hvad har De da foretaget Dem der?«

»Jeg har været indespærret i Yildiz Kiosk.«

»I Sultanens Harem? I det kejserlige Serail?« spurgte Politichefen med et vantro Smil. »Og Portens høje Herre har givet Dem Tilladelse til at rejse om med en ung Mand? Det lyder højst utroligt.«

»Jeg blev ført derind imod min Vilje og med Magt,« svarede hun, »og jeg flygtede derfra i Hemmelighed.«

Politichefen troede øjensynlig, at det hele var en opdigtet Historie; thi Udtrykket i hans Stemme blev strængt og hans Blik spejdende idet han spurgte:

»Har De nogen Sinde opholdt Dem i et Hus i Blackstreet i London?«

Alma blev blussende rød og saa ned.

»Ja!«

»Hvor længe er det siden?«

»Jeg mindes ikke rigtig. . . . men jeg antager. . . . omtrent seks Uger!« :

»Det passer!« sagde han. »Men da vil jeg sige Dem, at det er ikke tilladt Kvinder her i Landet at være paatrængende imod Herrer hverken paa Gader eller i Hoteller!«

»Paatrængende imod Herrer?« spurgte hun i højeste Grad forbavset. »Har nogen beskyldt mig for det? Det maa bero paa en Misforstaaelse!«

»Paa ingen Maade!« svarede Chefen koldt. »Den Mand, som har meldt Dem, har i mange Aar været ansat som Assistent ved Sædelighedspolitiet i London. Han ved, hvem De er, og da De i Formiddags har villet lokke ham til Dem i Hotellet, har han meldt Dem.«

»Det er en skændig Løgn!« udbrød Alma, ude af sig selv af Fortørnelse over alle disse snedige Rænker. »Ved Hjælp af falske Løfter blev jeg lokket ud af mit Hjem. Jeg stod i den Formening, at jeg skulde ud som Selskabsdame hos en Familie i Belgien; men det hele var Bedrageri. I Stedet for at komme til Bryssel blev jeg ført til London og indespærret i dette rædselsfulde Hus. Hvis De er Politimand eller Dommer, er det Deres Pligt at underrøge Sagen; thi jeg er et uskyldigt Offer for slette Menneskers Egennytte. Jeg har intet andet Ønske end at komme hjem til mine Forældre og ernære mig ved hæderligt Arbejde. Den engelske Politiassistent, som De taler

om, kender jeg ikke. Og i Hotellet har jeg ikke vekslet et eneste Ord med nogen fremmed Herre.«

»Berolige Dem, og tal i en høflig Tone!« svarede han med en alvorlig Mine. »Med det Slags Deklamationer gør De intet godt Indtryk. De kan være forvissat om, at vi skal nok undersøge Sagen og tage vore Forholdsregler uden at lade os paavirke af noget personligt Hensyn. Skulde det vise sig, at De virkelig er uskyldig, saa kan De vel begribe, at vi ingen Interesse har af at holde Dem fast.« Og inden den ulykkelige kunde faa Tid til at ytre et Ord mere, gav han en Betjent Ordre til at føre hende ud.

Betjenten aabnede Døren til et tredje Værelse, hvori der sad flere unge Kvinder med sminkede Ansigter og klædte i elegante Silkedragter af skrigende Farver.

»Hvad er det, jeg skal vente paa her?« spurgte Alma Betjenten.

Denne svarede:

»Jeg formoder, De skal undersøges af Lægen ligesom alle de andre.«

Og dermed forsvandt han, medens Alma tog Plads i en Krog, hvor hun blev siddende hvid i Ansigtet som en Billedstøtte, stivnet af Rædsel.

Da Klokken var halv seks, traadte Lord Garwick ind i Hotellets Spisesal, som nu var fuld af Damer og Herrer. Han saa efter sin Rejsekammerat, men kunde ikke finde hende. Efter en halv Times forgæves Venten bad han en Tjener om at gaa op paa Værelse Nr. 27 og spørge den Dame, som boede der, om hun kom ned til Middag, eller om hun vilde spise ene.

Men Tjeneren kom straks efter tilbage med den Besked, at den Dame, som havde boet paa Nr. 27, var rejst.

»Det er umuligt!« sagde Lorden. »Det maa være en Misforstaaelse!«

Og han gik selv ud til Portneren.

»Har min Søster byttet Værelse?« spurgte han.

»Den Dame, der staar indskrevet som Lordens Søster, er her ikke mere,« svarede Portneren.

»Er hun her ikke mere?«

»Nej, hun er afhentet af Politiet!«

»Det maa vistnok være en anden Person, som De taler om.«

»Nej,« svarede Portneren ganske rolig, »det var den Dame, som ankom hertil igaar Aftes sammen med Lorden. Hun har sovet i Nr. 27. Men det Slags Kvinder ønsker vi ikke at modtage her i Hotellet. Vort Hus er et af de fineste i Wien, og vi vaager strængt over, at »saadanne« aldrig kommer herind. Blev det

bekendt, vilde Hotellet snart miste sit Renommé.«

Edward vidste ikke, hvad han skulde svare. At her forelaa en Misforstaaelse, var han overbevist om, og at han snart skulde faa den opklaret, var han ogsaa vis paa; men det pinte ham at tænke paa den Ubehagelighed, som den stakkels Alma paany var bleven udsat for!

»Hent en Vogn!« befalede han. »Og giv Kusken Ordre til at køre til den Station, hvor den unge Pige er bleven bragt hen!«

Nogle Minutter senere var Vognen der. Edward sprang op og raabte til Kusken:

»Skynd Dem! Jeg har ikke et Sekund at spille.«

Efter et Kvarters rasende Kørsel holdt de udenfor en stor Bygning, og Edward steg ud af Vognen og skyndte sig ind.

»Hvor er Chefen for Sædelighedspolitiet?« spurgte han en Betjent, som han mødte i Forhallen.

»Kontoret er netop lukket,« blev der svaret. »Klokken er over seks. Men der kommer for Resten Chefen.« Og Betjenten pegede paa den graaskæggede Herre, der havde holdt Forhør over Alma.

Edward gik henimod ham, trak et Visitkort op af Lommen og rakte ham det, idet han løftede paa Hatten.

»Undskyld, min Herre, at jeg tillader mig at standse Dem!« sagde Edward. »Men jeg maa nødvendigvis tale med Dem om en meget vigtig Sag. Det er om en ung dansk Dame, som paa Grund af en uforstaaelig Fejltagelse er bleven anholdt og bragt herop.«

»En ung dansk Dame? Det vel ikke hende, som har boet i Hotel Londres?«

»Jo, netop!«

»Saa er det ingen Fejltagelse. Hun har i Lordens Fraværelse opført sig saaledes overfor en engelsk Herre, at han har fundet sig berettiget til at melde hende.«

»Det er umuligt!« udbrød Edward. »Det er en Bagvaskelse, en Usandhed!«

»Denne Herre har været ansat i Politiets Tjeneste og har kendt hende i London,« svarede Chefen uden at lade sig rukke.

»Hvad er hans Navn, om jeg tør spørge?«

»Mr. Elby.«

»Mr. Elby! Det er jo ham, som blev mistænkt for at staa i Forbindelse med det berygtede Hus i Blackstreet.«

»Det kender vi intet til!« svarede Politichefen. »Her undersøger vi selv de Sager, som anmeldes.«

»Jeg giver mit Æresord paa, at hun er uskyldig! «

sagde Edward.

»Mylord, denne Pige har straks efter Anholdelsen været undergivet Politilægens Undersøgelse, og efter den Erklæring, som han i Embeds Medfør har afgivet, er hun bleven sendt til et af Wiens offentlige Huse. Vil hun drive den Forretning, maa hun bøje sig for de samme Regler, der gælder for alle de andre.«

Edward forstod naturligvis straks, at dette var en Hævn fra Mr. Elbys Side, fordi Huset i Blackstreet var blevet lukket, og han selv tvungen til at tage Afsked fra Polititjenesten. Men Edward var saa fortvivlet over Almas ulykkelige Skæbne, at han næsten glemte dette elendige Individ for blot at tænke paa, hvorledes han skulde genfinde hende.

Med meget Besvær lykkedes det den unge Lord at skaffe sig en Fortegnelse over alle de Huse, hvori Alma kunde tænkes at opholde sig; men ingen kendte hendes Navn. Han udlovede en stor Sum Penge, en hel Formue til den, som kunde give Oplysninger om hende, men forgæves. Og saaledes gik Uger og Maaneder, uden at han kom Maalet et Skridt nærmere.

Mr. Elby havde nu nedsat sig i Wien, hvor han var gaaet i Kompagni med et Firma, som var Midtpunktet for Slavindehandel mellem Okcidenten og Orienten. Flere Hundrede Agenter var knyttede til denne Forretning, der aarlig omsatte levende Varer i Tusindvis. Og da han ikke ønskede, at den engelske Adelsmand paany skulde træde ham i Vejen, sørgede han for, at Alma straks blev sendt bort fra Wien. Hun solgtes nu fra den ene Provinsby til den anden, altid under forskellige Navne, billigere og billigere, og som Følge heraf til ringere og ringere Huse.

Men Edward tænkte ikke paa at forlade Wien. Han vedblev at haabe, at Alma skulde faa Lejlighed til at give et Livstegn fra sig, og da vilde han staa rede til straks at kæmpe for hendes Befrielse.

———— » : o : « —————

XX.

Fire Maaneder senere, en kold; Vinterdag, da Sneen føg gennem Gaderne, blev Alma indlagt paa et Hospital i Wien. Det værkede i hele hendes Legeme, og hun led forfærdelig.

I den store, uhyggelige Sal stod der Hundrede

Senge, som alle var belagte med yngre Piger, hvoraf nogle talte i Vildelse og i forskellige Sprog. Hun hørte dem bede om smukke Kjoler.... Penge.... Vin.... andre raabte paa deres Moder.... atter andre græd og jamrede sig.

To Dage om Ugen kom der nogle Damer og talte til de syge om Kristi Kærlighed og Forsoningsdød; men ingen gad lytte til deres Ord. En af Patienterne rejste sig en Dag i Sengen og spyttede efter den Dame, som netop havde talt venlig til hende, medens en anden kastede hende et Vandglas i Hovedet. En tredje skreg, at de vilde forhekse hende, og gemte Hovedet under Tæppet.

Alma havde altfor stærk Feber til at kunne samle noget af, hvad disse Damer sagde. De troede, at hun laa i Vildelse, og henvendte sig derfor ikke ofte til hende.

Hun havde mistet Evnen til at tænke klart. Kun af og til strøg nogle Billeder gennem hendes Fantasi: en gammel Have med skyggefulde Løvtræer, hvori hun legede med sine Søskende, medens Moder og Fader syslede med Blomsterne. — En stor Kringle paa et blaat Porcellænsfad, og hele Familien om et rundt Bord med snehvid Dug. Det var hendes Fødselsdag; og Faderen rakte hende en Dukke med blaa Øjne, som kunde aabne og lukke sig....

Derefter kom andre Billeder fra London, Paris og Konstantinopel.... Og saa en Jernbaneperron, hvorpaa hun stod ved en ung Mands Side og saa paa en herlig Solopgang....

Og endelig de sidste Maaneders Oplevelser saa grufulde, at hun holdt Haanden for Øjnene for ikke at se.

Minderne stak hende i Hjertet som spidse Syle. Hun vilde jage dem bort; men de dukkede glimtvis atter og atter op i hendes Hjerne.

Aldrig mere vilde hun hjem. Hvis hendes Forældre nu kom, vilde hun vende sig bort, for at de ikke skulde faa hendes Ansigt at se. De maatte aldrig faa noget at vide. Og heller ikke den engelske Lord; hun vilde aldrig mere kunne se denne ædle, fornemme Mand.... og fremfor alt maatte han aldrig faa at vide, hvor og af hvilken Sygdom, hun var død.

Hvor maa dog Verden være ond, naar saadant noget kan taales!

For mig var Livet kun Skuffelse og Pinsel. Hvis jeg nu blev helbredet, vilde det samme, begynde paany; thi der findes ingen Retfærdighed paa Jorden. Lad derfor kun Døden komme!

Saaledes laa hun stille hen som et Bytte for haabløs Fortvivlelse.

Til sidst forsvandt alle Minder og Syner. Hun mistede Hukommelsen; hendes Hjerne fyldtes af Taage, og en Søndag Morgen døde hun i bevidstløs Tilstand.

Lord Garwick opholdt sig endnu i Wien og boede i det samme Hotel. Hans Chef, Sir George Wellington, havde ladet ham vide, at hvis han ikke snart bestemte sig til at komme tilbage, maatte hans Plads besættes med en anden. Men Edward havde svaret, at det var ham umuligt at rejse.

En Formiddag sad han i Hotellets Læsesalon og gennembladede et Numer af »Illustr. London News«. En skaldet Herre med en sylspids Knebelsbart kom ogsaa ind for at søge efter en engelsk Avis. Hans Ansigt forekom Edward bekendt, og han studerede paa, hvor han skulde føre det hen. Men da den fremmede løftede Hovedet og mødte hans Blik, genkendte han den engelske Politiassistent, som han en Gang havde talt med angaaende Alma.

Mr. Elby syntes ogsaa at genkende sin Landsmand. Han bukkede og nærmede sig med Avisen i Haanden.

»Tør jeg spørge, er det ikke Lord Garwick, som jeg har den Ære at hilse paa?«

Edward rejste sig med en fortørnet Mine. Hvorledes skulde dette Individ vove at tiltale ham.

»Jeg har erfaret, at Mylord endnu interesserer sig levende for den lille danske Pige,« sagde Mr. Elby videre, »og at De stadig er paa Jagt efter hende. Jeg kunde derfor muligvis gøre Dem en Tjeneste ved at lade Dem vide, hvor hun nu opholder sig.«

Han standsede, som om han ventede, at Edward skulde gøre ham et Spørgsmaal; men denne maalte ham kun med et koldt og foragteligt Blik.

Da fortsatte han:

»Hun er for nogen Tid siden indlagt paa »Almindeligt Hospital.«

»Paa Hospitalet?« udbrød Edward forfærdet.

»Ja!« sagde Mr. Elby med et onskabsfuldt Smil, og derefter skyndte han sig ud, for at Lorden ikke skulde faa Tid til at slynge ham sin Foragt i Ansigtet.

Edward ringede paa Tjeneren og befalede denne at lade hente en Droske.

Fem Minutter senere kørte han bort. Det tog hen ved en Time, inden han naaede Hospitalet, thi det laa i Udkanten af Byen. Det var et vældigt Bygningskompleks, omgivet af en stor Park.

Edward sprang ud af Vognen og bad Kusken vente, indtil han kom tilbage. Han gik hen til Portnerlogen og spurgte:

»Hvor er Kvindeafdelingen?«

»Til højre!« blev der svaret. »Der er tre Huse til forskellige Sygdomme. I det første ligger Tyfuspatienterne. Det andet er den kirurgiske Afdeling, og i det tredje er der veneriske Sygdomme.«

Edward spurgte:

»Ved De, om her ligger en ung Dame, som hedder Frøken Bang?«

»Nej, Herren maa spørge sig for hos hver Afdelings Portner.«

Edward gik hurtig op til det sidste Hus, hvor han formodede, at hun maatte ligge, og spurgte én gammel Portnerske:

»Ligger her en syg Dame, som hedder Frøken Bang?«

»Det ved jeg ikke! Jeg kender ikke Navnene,« svarede Portnersken. »Men jeg skal spørge en af Søstrene.«

Hun ringede, og en ældre Kvinde i sort Kjole og hvid Kappe kom ud af en Dør.

»Det er Søster Marthe!« sagde Portnersken. »Hos hende kan De faa den Oplysning, De ønsker.«

»Tør jeg spørge, om her ligger en ung Dame, som hedder Frøken Alma Bang?« spurgte Edward endnu en Gang.

»Hvad skulde der fejle hende?«

»Jeg ved det ikke med Bestemthed.« Men for at faa en Ende paa det tilføjede han hurtig: »Jeg formoder, hun er sendt hertil fra et offentligt Hus.«

»Naa!« udbrød Søsteren. »Ja, disse stakkels Piger ligger her til venstre paa øverste Sal.«

»Hun er altsaa her?«

»Frøken Alma Bang? Nej, af det Navn er her ingen! Er det en Englænderinde, De søger?«

»Nej, hun er dansk, lyshaaret og blaaøjet.«

»Aa, nu begynder jeg at forstaa! Det maa have været Bertha. Hun var fra Danmark. Andre danske Patienter har vi aldrig haft, saa længe jeg har været her.«

»Fortæl mig, hvorledes hun har det?« bad han.

»Er hun meget syg? Der maa ikke spares noget, for at hun kan have det godt og blive helbredet.«

Søsteren saa med et klart, alvorligt Blik paa den fremmede, idet hun svarede:

»Den unge Pige, som jeg mener, er her ikke mere. Hun er død i Gaar Aftes.«

Edward blev ganske fortumlet af dette uventede Slag.

»Nej, det kan ikke være hende!« udbrød han, »hun var saa ung. Aa nej, det kan ikke være hende!«

»Jeg kan ikke svare andet, end hvad jeg allerede har svaret,« sagde Sygeplejersken. »Bertha er den

eneste danske, som vi har haft her; men om hun er den samme Person, som Herren søger, tør jeg jo ikke indestaa for.«

»Hvor ligger hun?« spurgte han hurtig. »Er hun bragt til noget Kapel?«

»Nej, disse ulykkelige Piger begravnes aldrig i kristen Jord!«

»Hvor er hun da? Jeg maa have det at vide.«

»Naar en af disse Piger dør, bæres hendes Lig over i Anatomikammeret. Det er den Bygning, De ser her ved den anden Ende af Alléen!«

Edward spurgte ikke mere, men gik ud over Gaardspladsen og ind i Aléen.

Denne lyse, skønne Alma, der i saa lang Tid havde fyldt hans Tanker og behersket hans Fantasi, skulde hun være død? Nej, han vilde ikke tro det!

Alléen førte til en firkantet Plads, og paa den anden Side af denne laa et langt en-Etages Hus med høje, buede Vinduer. Edward gik ind gennem en aaben Dør, men blev straks standset af en Portner, som spurgte ham om hans Ærinde.

»Er dette Anatomikammeret?«

»Ja, min Here! Men her er ingen Adgang for fremmede.«

»Er nogen af Professorerne til Stede?«

»Ja, den kirurgiske Professor holder netop Forelæsning for Kandidaterne! Men De kan ikke komme ind, hvis han ikke venter Dem.«

»Hvor er Lokalet?«

»Døren er her lige for Dem.« Uden videre Spørgsmaal gik Englænderen til Portnerens Forbavelse hurtig hen til Døren, aabnede den og forsvandt, inden Vagten havde faaet Tid til at holde ham tilbage.

Edward traadte ind i en Sal, i hvis Midte der stod et aflangt Bord. Omkring dette saas en Skare unge Mænd i hvide Bluser, hvorover enkelte bar et Skødskind. De var alle forsynede med Knive, Tænger og andre kirurgiske Redskaber.

En ældre, hvidhaaret Mand talte højt, idet han pegede paa noget, der laa paa Bordet. Det var Liget af en Kvinde.

Edward genkendte hende straks; men hvad han saa, var saa forfærdelig, at han udstødte et vildt Skrig og styrtede bevidstløs om paa Gulvet.

Da han kom til sig selv igen, laa han paa en Sofa i et lille Værelse, der saa ud som en Læges Kontor. En yngre Mand stod bøjet over ham og badede hans Tindinger med Eddike.

»Har De det nu bedre?«

»Hvor er jeg?« spurgte Edward.

»De er paa Hospitalet,« svarede den adspurgte. »Mit Navn er Dr. Smelz. Det er vistnok ved en Fejltagelse, at De var kommen ind i Anatomisalen. Hvad der foregaar dér, kan i Reglen kun Medicinere taale at se paa.«

Da huskede Edward alt, og han rejste sig.

»Jeg maa ud!« sagde han. »Jeg kan ikke opholde mig et Øjeblik længere under dette Tag.«

Lægen fulgte ham ud og saa ham køre bort uden at ane, hvem den fremmede var.

Men da den unge Mand kom hjem til Hotellet, lukkede han sig inde i sit Værelse og græd.

Det skrækkelige Syn forfulgte ham uafladelig, og det var ham umuligt den Nat at falde i Søvn.

Da han stod op den næste Morgen, sagde han til sig selv:

»Nu har jeg intet mere at gøre i Wien. Jeg maa rejse herfra snarest muligt for ikke at blive vanvittig.«

Han satte sig ned og skrev følgende Telegram til sin Fader:

»Rejser i Dag fra Wien til London.«

To Dage senere sad Edward hjemme hos sine Forældre. Det var langt ud paa Aftenen. Ilden flammede i den svære Jernkamin, og den elektriske Lysekroner under Loftet var tændt.

Hertuginde af Lenshire sad i Sofaen og betragtede Almas Fotografi, som hun holdt i Haanden, medens hendes Mand stod med Ryggen lænet op imod Kaminpladen.

Edwards smukke Ansigt var afmagret, og hans brune Øjne udtrykte dyb Sorg. Han var netop færdig med at fortælle sine sidste Oplevelser i Wien, og hans Moder udbrød:

»Dette er det mest oprørende, som jeg nogen Sinde har hørt! Du maa straks skrive det til hendes Forældre.«

»Det mægter jeg ikke!« svarede Edward.

»Saa gør jeg det,« sagde hun. »Thi de bør kende Datterens Skæbne, for at de ikke skal udsætte deres andre Døtre, hvis de har nogen, for en lignende Lod. Hvor jeg beklager disse stakkels Forældre!«

»Det ulykkelige Barn!« sagde Hertugen. »Hun døde som et uskyldigt Offer, et af Tusinder, for de kristne Staters hendenske Love.« —

Edward gennemgik en lang, aandelig Krise, men da hans Sind paany havde genvundet sin Ligevægt, var han vokset og modnet som Menneske. Hvad han havde set og erfaret skulde i Fremtiden bære Frugt for andre; thi han blev fra nu af et af de mest energiske Medlemmer af den internationale Forening, der kæmper imod den hvide Slavehandel, denne

skændige Forretning med levende Menneskekød og
med udødelige Sjæle.

————— » : O : « —————

Slut !